

75 jaar
75 verhalen

‘V.V. De Meern 1947-2022 75 jaar - 75 verhalen’ is een uitgave van V.V. De Meern

Samenstelling Eef Oskam, Cees Verweij, Martine Leroi

Tekst Eef Oskam, Cees Verweij

Vormgeving Martine Leroi

Foto’s Marion de Vaal, Wim van IJendoorn, veel fotos komen uit privé collecties en uit het archief van V.V. de Meern

Met dank aan André Bakker, Leonie Stoffelsen

Druk Wilco Boeken en Tijdschriften Amersfoort

Oplage 600

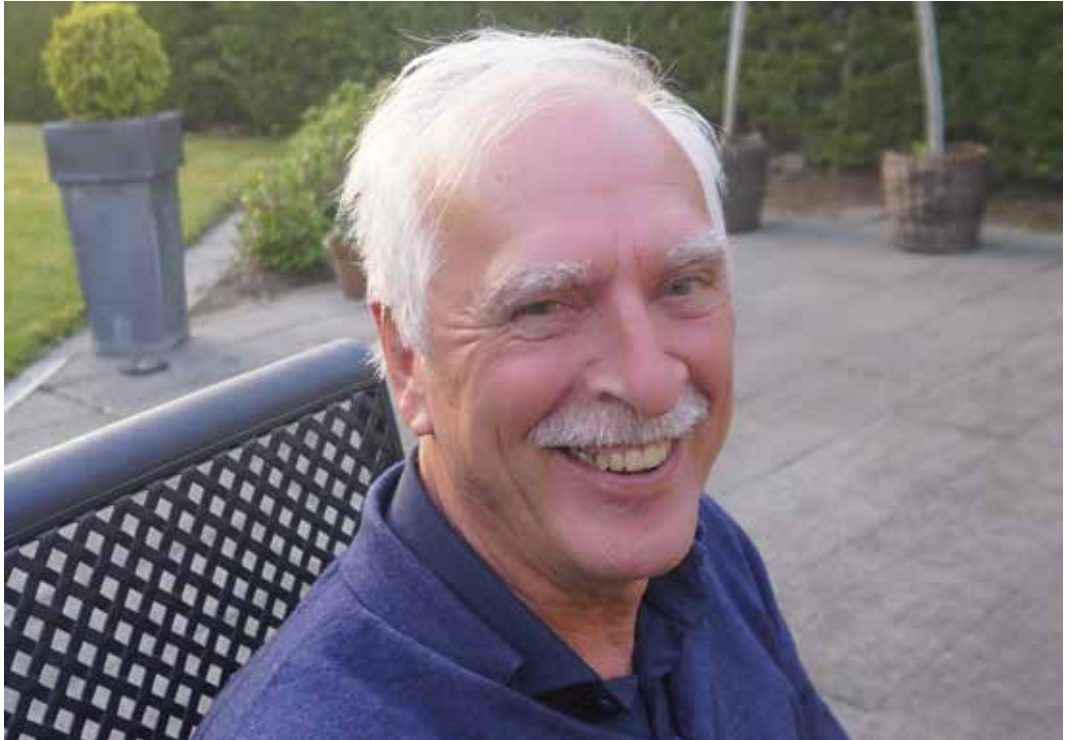
© 2022 V.V. De Meern - Niets uit deze uitgave mag worden vervaelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door printouts, kopieën, of op welke andere manier dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de samenstellers.

Inhoud

4	Voorwoord -Van de voorzitter	87
6	Champions League, Benjamins en kabouters	88
10	Walking football bij V.V. De Meern	90
12	Het allereerste begin	92
16	Corona bij V.V. De Meern	96
19	Jannes Visscher	98
20	Ria en Alfred van Doorn	105
22	Afgelast!	106
25	Sjaak van Zijl	108
26	Het loketje!	110
28	Eelco Koot	117
30	Frans van Seumeren	120
32	Een elftal vragen: Meiden onder 17	122
34	Jan Vermeulen	124
36	Sjouwen en bouwen door eigen leden	126
38	Gert Ligterink	132
40	Rob Zomer	134
42	Voetbalplaatjes	140
45	Sjaak van den Helder	144
48	Wim Stolwijk	146
50	Achter de schermen van de kantine	150
53	Charles Beniest	152
54	André Bakker	157
56	De elftalfoto	158
58	Jan Kerkhof	160
60	Een elftal vragen: jongens onder 15	164
62	Christel Hek	168
64	De accommodaties	170
69	Stef Vermeulen	172
70	Van dorpsclub naar megaclub	174
72	Drie generaties Hazelaar	176
74	Broekje, shirtje, kousen...	178
77	De onbekende soldaat	184
78	Vriendenteams	188
81	De overgang	190
82	Wim van Mourik	193
84	Team Van Zijl en Team Van den IJssel	
37	Pupil van de week	87
38	Jan Mandjes	88
39	Harry Hilverts	90
40	Feesten	92
41	Joop Zoutenbier	96
42	De zondag	98
43	In het nieuws	105
44	V.V. De Meern vergeleken	106
45	Geurt Diepeveen	108
46	De jeugdafdeling	110
47	Het toernooi	117
48	Mirjam Klever	120
49	De scheidsrechter	122
50	Lambèr van Rooijen	124
51	De zaterdag	126
52	Martin Adelaar	132
53	Van wedstrijdsecretaris tot Sinterklaas	134
54	Een elftal vragen: Jongens onder 11	138
56	Hoe komt de vereniging aan de centen? - 1	140
56	Kees Vreeswijk	142
57	Daaf Versloot	144
58	Het clubblad	146
59	De golden boys van V.V. De Meern	150
60	Accomodatatie sportpark De Meern	152
61	De vuile was	157
62	Een elftal vragen: meisjes onder 11	158
63	De dagboeken van Tom en Bertus	160
64	Het bestuur	164
65	Hoe komt de vereniging aan de centen? - 2	168
66	Een wedstrijdverslag	170
67	De vrijwilliger Ben H.	172
68	Ronald Westerhout	174
69	De jaarvergadering	176
70	Anita Heemskerk	178
71	De trainer, de training en het trainingsveld	180
72	Guus Noordijk	184
73	Gerard Baars	184
74	V.V. De Meern 2047	188
75	Optocht door de tijd	190
	Ereleden en Leden van Verdienste	193

VOORWOORD

VAN DE VOORZITTER

Onlangs ben ik bijna 75 jaar geworden (71). Ik weet het, dat klinkt heel oud en dat is het ook. Een heel belangrijk onderdeel van mijn leven was en is voetbal. Dat geldt niet alleen voor mij, maar ook voor heel veel anderen. Ruim 2.000 leden bij ons V.V. De Meern, voor miljoenen in Nederland en een ontelbare hoeveelheid mensen in de hele wereld. En niet alleen voor jongens, maar gelukkig tegenwoordig ook voor meisjes. Onze club is zelfs een voorloper voor meisjes- en damesvoetbal.

Hoe kan dat toch dat voetbal zo'n populaire sport is? Over de hele wereld wordt voetbal gespeeld. Waarom is Nederland daar zo goed in? Hoe komt het dat VV De Meern daarin zover gekomen is? Deze vragen zijn simpel te beantwoorden: voetbal is gewoon een ontzettend leuk spelletje. Nederland is zo goed, omdat de voetbalaccommodaties in dit land fantastisch zijn. Kijk alleen maar naar de sportparken in de stad Utrecht: Kampong, Hercules, PVCV, Desto, UVV en niet te vergeten ons eigen sportpark. V.V. De Meern doet het zo goed,

omdat wij veel vrijwilligers hebben die met hun kennis en vaardigheden de club sterker maken.

Wat voetbal en sport in het algemeen zo leuk maakt is de bijvangst. Door sport worden ook andere talenten ontwikkeld die sociaal maatschappelijk van pas kunnen komen. Eenieder kan dat voor zichzelf invullen, ik doe dat voor mezelf. Op 8-jarige leeftijd mocht ik gaan voetballen bij het Rooms Katholieke VEP in Woerden. Vanwege het geloof destijds was voetballen bij SV Woerden of Sportlust geen optie voor mijn ouders. Maar bij VEP is wel de kiem gelegd voor mijn grote passie voor voetbal. Maar niet alleen dat, ik heb er veel aan overgehouden aan vriendschappen en kennis en kunde. Want wat voetbal zo bijzonder maakt, is dat in een voetbalvereniging als de onze, de doorsnee van de maatschappij voorkomt, wat een verbindende werking heeft op mensen. Hoe verschillend we ook zijn, we zijn allemaal verenigd in dat éne gemeenschappelijke doel.

Het motto bij VV De Meern is: "Ontwikkel jezelf, ontwikkel de club". Moge dit motto, VV De Meern op weg helpen naar het 100-jarig bestaan in 2047!

Voor veel van mijn generatiegenoten en honderden jongens en meisjes uit De Meern en omstreken zal het niet veel anders gegaan zijn. Mede door met een vereniging in aanraking te komen, om in georganiseerd verband te voetballen. Dat kon, omdat er hier in 1947 een aantal mensen geweest zijn, die vonden dat er in De Meern een voetbalclub moest komen. De oorlog lag nog maar 2 jaar achter Nederland en er was behoefte aan sport en ontspanning. Midden in het centrum van De Meern op de hoek Rijkstraatweg Meerndijk werd op 18 juni 1947 VV De Meern opgericht. Een vereniging met leden en als doel het spelen van voetbal. Dat laatste is de gemeenschappelijke drijfveer, waardoor de club nu al 75 jaar bestaat. Doordat er in die jaren steeds opnieuw mensen zijn, die dat doel weer overnemen van anderen, kunnen we nu dit 75-jarig jubileum vieren.

Ter herinnering aan deze geschiedenis, maar nog veel meer om te laten zien hoe veelzijdig VV De Meern is en een ode te brengen aan al die medewerkers die tijd, vakmanschap en kennisgeven aan onze voetbalvereniging, is er een boek samengesteld met 75 verhalen. Verhalen die vooral gaan over mensen die samen een vereniging vormen met als hoofddoel: VOETBALLEN! Weet dat het boek bij lange na niet compleet is en er heel veel ook niet verhaald is. Maar het is een boek dat er mag zijn en waar jij/u heel veel lees- en kijkplezier uit mag beleven.

Het motto bij VV De Meern is: "Ontwikkel jezelf, ontwikkel de club". Moge dit motto, VV De Meern op weg helpen naar het 100 jarig bestaan in 2047!

Wim Stolwijk

Champions League, Kabouters en Benjamins

Champions League

Wie wel eens verdwaald raakt op zondagmorgen op het sportpark van V.V. De Meern, weet in eerste instantie niet wat ie ziet. Zoveel jonge kinderen die door elkaar krioelen. Eén groot feest lijkt het. Maar als je eerst eens rustig langs het veld gaat zitten en dan nog eens kijkt, zie je dat het er georganiseerd aan toe gaat. Je kunt zo 70 voetballers tellen op deze prachtige ochtend. Alle spelers dragen verschillende tenues waardoor je goed kunt zien wie er bij elkaar horen. Zo hebben alle teams een naam van een bekende club uit de Champions League. En bij elk team staat een trainer/leider die erop toeziet dat er volgens de regels gespeeld kan gaan worden. Het is een onderlinge competitie. Er wordt op kleinere velden gespeeld. Hier leren de kinderen plezier hebben in het spelen van een partij voetbal. Maar het gaat er soms ook werkelijk serieus aan toe. Als je goed kijkt, zie je dat het plezier ervanaf druipt, en dikwijls valt er een jongen of meisje op dat al droomt van een mooie carrière. Grappig is dat. En als de voetballers nog meer willen leren, kan dat op woensdagmiddag. Ook dan is er een uur ingeruimd voor deze categorie. En dat allemaal als voorbereiding op de echte competitie van O8. Deze Champions League competitie komt oorspronkelijk uit de koker van de jeugdvoorzitter van destijds, Jan Vermeulen. Het succes van Wesley Snijder, Dirk Kuijt en Rafael van der Vaart bracht hem op het idee om de jongste voetballers te laten spelen met shirts van de populaire Champions League deelnemers. Inmiddels is Hans de Bie coördinator van één en ander. Een ervaren rot in het voetbalwereldje. Elftalleider ooit van Zondag 1 en 2, grensrechter, seniorencommissie, wedstrijdsecretaris zaterdag en zondag. Je zou kunnen zeggen dat hij het nu iets rustiger aandoet. Maar wel bijna elke zondag. Dat dan weer wel. De ouders van de spelers verzorgen het spel zelf. Een mooi gezelschap op zondag!

Kabouters

Het is 2005. Alfred Terpstra is op vakantie in Spanje. Daar koopt hij op zijn vakantieadres verschillende shirts van landenteams. De sponsorcommissie steunt zijn project en zo gaan de kaboutertrainingen van start met groepen jonge kinderen die o.a. Nederland, Duitsland en Argentinië vertegenwoordigen. Met hulp van Ben Hendrixx en Cor Terpstra start hij op zondag voor 30 jonge voetballers de kaboutercompetitie. Het is dus alweer 17 jaar geleden dat er met de kabouters is begonnen. De kabouters van toen zijn nu al volwassen. Nu komen we nieuwe lichtingen kabouters tegen. Ervaren voetballers als Dhiresh Debipersad, Mirko Scheepers en Adil Mahdadi zijn nu de coördinatoren. Het is een feest van herkenning. Mirko uit Nijmegen en vader van Julian en PSV-fan. Dhiresh, een leven als keeper van de f-pupillen tot en met de promotie van Zaterdag 1 van de vijfde naar de eerste klasse onder Rob Zomer en Adil, voetballer bij Rivierenwijk, Elinkwijk, De Meern, UVV, DOVO en Spakenburg. Zij geven gezicht aan deze categorie. En dat allemaal met medewerking van de vaders en moeders die bij het spel betrokken zijn. De wedstrijden worden overigens gespeeld zonder scheidsrechters. De spelers zijn genoodzaakt er zelf over na te denken welke regels aan de orde zijn. Een leerzaam uur op zondag. Welke kabouter kunnen we over enige tijd in het eerste team van De Meern bewonderen?

Benjamins

In maart 2014 start PVCV met de zgn. Benjamins. Enthousiaste vaders en moeders vatten het idee op om nóg eerder met voetballen te beginnen. Dus met 4-jarige kinderen. Wel, dat kunnen de ouders bij V.V. De Meern ook. Jan Vermeulen neemt het initiatief tot deze nieuwe activiteit die op dit moment dus alweer 8 jaar bestaat. Tijmen Meester is intussen de coördinator. Hij is de vader van Yassine en van Nadir (die momenteel in de Champions League voetbalt). Tijmen voetbalde zelf bij het derde van de zaterdag, maar is daar mee gestopt. Is al wel 10 jaar actief als scheidsrechter. De Benjamins zijn in goede handen. Samen met alle enthousiaste vaders en moeders. We kunnen het niet vaak genoeg zeggen.

Walking football

bij V.V. De meern

Ongeveer 4 jaar terug is het allemaal begonnen bij V.V. De Meern. Medio maart 2018 is een groep van enthousiaste spelers en speelsters begonnen op de vrijdag avond met Walking Football. Walking Football is, zoals het letterlijk vertaald is, lopend voetballen. Hierdoor kan er ook op latere leeftijd nog genoten worden van het spelletje.

Er mag niet gerend worden, alleen gewandeld. En zodoende kan je toch lekker een balletje trappen. De leeftijden van de spelers en speelsters verschillen, de meeste vallen in de leeftijdsgroep tussen de 60 en 70 jaar. Echter zijn er ook uitschieters binnen de groep. Zo is de oudste speler maar liefst 82 jaar oud!

In de periode dat Walking Football mogelijk is gemaakt door V.V. De Meern zijn er door verschillende omstandigheden veel wisselingen geweest binnen het Walking Football team. Vanaf het begin hebben de teamleden geprobeerd anderen te enthousiasmeren om zich aan te sluiten bij het team. Zo zijn er oefenwedstrijden georganiseerd, zijn er stukjes in de krant verschenen, zijn we op tv geweest en zijn we zelfs via een tijdschrift "de Dakhaas" benoemd met een item van maar liefst 8 pagina's inclusief foto's. Helaas zorgden deze acties niet voor een groei in het aantal teamleden...

Hierna heeft V.V. De Meern besloten om de ruimte te bieden om op de dinsdagochtend tussen 9:30 uur en 10:30 uur Walking Football te kunnen spelen. Doordat de gemiddelde leeftijd van een Walking Football speler boven de pensioenleeftijd ligt, hebben veel teamgenoten de mogelijkheid om op de dinsdagochtend aanwezig te zijn. Dit heeft er dus ook voor gezorgd dat wij momenteel een alsmaar groeiende groep hebben van +/- 17 spelers! Door middel van onderlinge partijen kunnen wij dan onze energie kwijt, hebben wij het erg gezellig samen en volgen er na een mooie pass, actie of doelpunt leuke reacties! Deze acties worden uiteraard ook in een 3e helft (met koffie of thee op de dinsdagochtend) nabesproken.

Simon: "Toen Walking Football werd opgezet bij V.V. De Meern was ik erg sceptisch, maar na de eerste sessie was ik direct verkocht. Ik kon weer voetballen! Nu 4 jaar later doe ik het nog steeds met veel plezier en kijk ik iedere week uit naar de dinsdagochtend. Ik hoop dat ik dit leuke spel nog vele jaren mag en kan blijven spelen!"

Gerrit: “Het is een leuk spelletje waar je in het begin aan de spelregels moet wennen want hardlopen is er niet bij, ook de bal mag maar tot op heuphoogte gespeeld worden. Dat leidt soms tot heftige discussies, maar dat gebeurt wel meer op een voetbalveld. We hebben een leuk team van mensen tussen 60 en, jawel, 83 jaar. Nadat in de kleedkamer eerst alle lichamelijke klachten worden door genomen gaan we heel voorzichtig aan de warming-up beginnen. Als de teams zijn samengesteld gaan we fanatiek aan het spel beginnen. Een van de spelers is ook scheidsrechter wat soms te merken is, maar daar maken we verder geen punt van. En mocht er een speler tijdens lichamelijk contact omvallen, wordt hij weer voorzichtig opgehesen. De score wordt niet zo bijgehouden alleen de winnende goal is van belang”.

Wilma: “Door een vriendin kwam ik in aanraking met het walking football en dacht in eerste instantie één keertje mee te doen. Want ik was namelijk nogal sceptisch en dacht een beetje wandelen op een klein veld is het niet voor mij, maar niets is minder waar. Op dat inderdaad wat kleinere veld gaat het er fanatiek aan toe en moet je meer dan je best doen om balbezit te houden. Het is net als “gewoon voetbal” een lekker tactisch spel waar je elkaar nodig hebt om te kunnen scoren en dat maakt het voor mij een leuke sport.”

Het allereerste begin

Zaterdag 18 juni 2022 is het precies 75 jaar geleden dat voetbalvereniging De Meern werd opgericht. Als we bedenken dat er in Nederland en ook in de provincie Utrecht voetbalverenigingen bestaan die inmiddels hun 100-jarig bestaan hebben gevierd, dan is V.V. De Meern met zijn 75 jaar nog een betrekkelijk jonge vereniging. Als oorzaak hiervan moet de oorlog van 40-45 genoemd worden. Want al vóór de oorlog werd er in De Meern, wat toen nog bestond uit de gemeenten Oudenrijn, Veldhuizen en een deel van Vleuten, gevoetbald. 'De Meern' heeft nooit als zelfstandige gemeente bestaan, maar de bevolking die rond de Meernbrug woonde, welke net niet helemaal een "drie gemeenten-punt" vormde, noemde zich toch inwoners van 'De Meern'.

Het was begin jaren dertig dat de eerste vereniging werd opgericht, met als naam O.D.S.: Overwinning Door Strijd. Het eerste jaar was het een zaterdagvereniging die speelde op een stuk weiland bij het watergemaal aan de Meerndijk, daar waar tegenwoordig de garage van Auto Londen staat op de hoek van de Mauritslaan. Begin jaren '60 heeft op dezelfde plaats V.V. De Meern ook nog gespeeld, in de periode vlak voordat men naar het huidige sportpark Fletiomare verhuisde. In 1931 ging O.D.S. op zondag spelen en sloot men zich aan bij de Utrechtse Provinciale Voetbal Bond (U.P.V.B.), de voorloper van de tot in de jaren '90 bestaande afdeling Utrecht van de KNVB. Dit was de algemene bond, want vóór de oorlog waren er ook nog een katholieke en een protestantse voetbalbond.

Spelers die geschorst waren bij de ene bond sloten zich nog wel eens aan bij een vereniging van een

van de andere bonden. Zo konden ze hun straf moeiteloos ontlopen. Voetbalden bij O.D.S. oorspronkelijk ook katholieken, waarschijnlijk kwam hier op aandringen van de pastoor al snel een einde aan. Als er dan al gevoetbald moest worden, dan graag in katholiek verband. Daarom werd Vooruitgang Is Ons Streven (De Meern) opgericht, beter bekend als V.I.O.S.(M). Zo had De Meern voortaan twee voetbalverenigingen. V.I.O.S.(M) had als clubkleuren geel-rood, terwijl O.D.S. in het wit-oranje speelde. Beide verenigingen speelden inmiddels aan de Rijksstraatweg. V.I.O.S.(M) ter hoogte van het huidige bejaardenhuis "Nijevelt" en O.D.S. ter hoogte van de hoek Kloosterpark Rijksstraatweg. Door de afsplitsing was O.D.S. dat al snel met 3 elftallen aan de competitie deelnam, veel leden kwijtgeraakt. Een probleem dat als volgt werd opgelost:

**Briefpapier V.V. De Meern/ODS
opgericht 30 augustus 1930**

VOETBALVEREENIGING „DE MEERN”

**Devies: „OVERWINNING DOOR STRIJD”
OPGERICHT 19 AUGUSTUS 1930**

SECRETARIAAT:

DE MEERN, 193 .

Jaren 30 V.V. De Meern – ODS
Het elftal met op de achter-
grond de tribune

Betaald voetbal

Aan de Meerndijk woonde de rijke plantage-eigenaar uit het voormalige Nederlands-Indië de heer Modderman, die door zijn Duitse butler enthousiast gemaakt was voor het Meernse voetbal. Het was deze heer van stand die veel geld gestoken had in de accommodatie van O.D.S.. Zo stond er een mooie overdekte tribune en beschikte men over, voor die tijd, prachtige kledelokalen. Om nieuwe leden aan te trekken, kocht hij in Utrecht min of meer een compleet elftal bij elkaar. Het was crisistijd en in de stad kon menig armlastig amateurvoetballer best een leuke bijverdienste gebruiken. Al vóór de oorlog bestond er dus betaald voetbal en dat nog wel in De Meern. Het was de oorlog die een einde maakte aan het voetbal ter plaatse. Beide verenigingen weigerden zich aan te sluiten bij de door de Duitsers opgerichte algemene voetbalbond. VIOS (M) en O.D.S. werden opgeheven, zodat er niet meer in georganiseerd verband gespeeld kon worden.

18 Juni 1947

De zomer van 1947 zou de geschiedenis ingaan als één van de langste en warmste van deze eeuw. Maar ook als de zomer waarin een aantal inwoners van De Meern besloot tot de oprichting ener 'Roomsche Katholieke Voetbal Vereniging De Meern'. Plaats van oprichting was het

café van de familie Huigen, "Het wapen van Gouda". Deze karakteristieke dorpskroeg, gelegen op de hoek Rijksstraatweg-Meerndijk, was met de bijbehorende stal, die meerdere malen als feestzaal gebruikt werd, in de jaren veertig en vijftig dé ontmoetingsplaats van De Meern. Het zal in de gelagkamer van dit café zijn geweest dat de oprichtingsvergadering van V.V. De Meern heeft plaatsgevonden. Het eerste bestuur was, zo blijkt uit een bewaard gebleven stukje papier, als volgt samengesteld:

Voorzitter:	G.A. Zoutenbier
Penningmeester:	G.M. Hansen Sr.
2e Penningmeester:	J. Huigen
Secretaris:	W.J.H. Felixbo
2e Secretaris:	G. Miltenburg
Commissaris:	G. Bonenkamp
Commissaris:	G. Klein

Vergaderd werd er meestal bij iemand thuis, of in de opkamer van café "Het wapen van Gouda". In een eenvoudig schriftje vinden we de oudste ledenlijst van de voetbalvereniging De Meern, waarschijnlijk uit begin 1949, met in totaal 80 leden. Daaronder bekende Meernse namen als (de gebroeders) van Doorn, (Kees en Joop) Huigen, (de broers H. en N.) Gruters, (maar liefst 4 leden van de familie) Ligterink, (diverse leden van de familie) van

Oostrom, (vader en 3 zoons van de familie) Klein en (W. en G.) Peek. Gerard Peek heeft toen hij 65 jaar lid was nog een taart gehad van de vereniging. Enkel jaren geleden is hij overleden.

De eerste notulen...

De oudst bewaard gebleven notulen dateren ook van 1949. Een kleine greep uit deze Aantekeningen (letterlijk hier weergegeven.) :

“Water, water. Hieraan is grote behoefte, dat waren we allen eens maar de Penningmeester gaf weer niet thuis, waarna de heer G. Bonenkamp tezamen met den heer G. Klein dit op zich namen, mits ze zondag het fietsengeld, waar ze nu mee wilden beginnen mogen houden als kleine vergoeding hiervoor.”

(vergadering 23-08-49)

Een waterleiding was er kennelijk niet en in ruil voor de opbrengst van de fietsenstalling van de volgende zondagmiddag(en?) waren de heer Bonenkamp en Klein bereid te zorgen voor de aanleg van een waterleiding. Hoe dit verder is afgelopen vermelden de notulen helaas niet.

“Over de bus naar Benschop: Die kost wel f 40,-; dit wordt wel wat te duur. Er moet naar een goedkope uitgekoken worden want anders moeten we lopen, aldus de voorzitter.” (vergadering 4-10-49)

Veel geld was er niet en auto's waren in die tijd nog schaars. Gelopen is er vast niet, want dan was men zeker van een nederlaag, maar met de fiets naar Benschop is zeer wel mogelijk geweest in die tijd. Of het geld voor de bus er gekomen is, we weten het niet. Een ding weten we wel zeker: De Meern was in die beginjaren zeer armlastig. Iedere keer komt dit uit de notulen naar voren.

Een aantal van de eerste leden

Medewerking of liquidatie?

In 1951 is de nood zo hoog gestegen, dat op maandag 19 maart van dat jaar een buitengewone ledenvergadering wordt uitgeschreven. Op de bewaard gebleven uitnodiging staat als punt 2 vermeld “Medewerking of liquidatie?” en als punt 3:

“Verlaging

contributie?”. Niet alleen het geldgebrek, maar ook de slechte mentaliteit van een aantal leden was voor het toenmalige bestuur aanleiding om de noodklok te luiden.

Wegblijven zonder af te schrijven, onenigheid over de opstelling, slecht trainingsbezoek en niet tijdig betalen van de contributie waren zoal de problemen waarmee het bestuur van de nog jonge vereniging te maken had. Toch eindigen de notulen van deze vergadering optimistisch met de volgende notitie van Joop Huigen:

“Hierna volgde omstreeks 10.30 uur sluiting dezer vergadering welke een gezellige sfeer draagde en niet tot liquidatie hoefde over te gaan.” Er werden spijkers met koppen geslagen en als eerste actiepunt werd besloten een commissie te benoemen voor het organiseren van sportdagen. Ook werd ten aanzien van de contributie het volgende besloten (weer citeren we letterlijk de notulen): “De contributie over ‘t jaar 1950 was voor de leden bepaald op 45 cent per week met training. Daar geen mogelijkheid bestond om de training voort te zetten werd besloten de contributie met ingang van 1 Jan. 1951 terug te brengen op 30 cent per week. Wel is erover gesproken voor de komende zomer weer te gaan trainen.”

Vast staat dat er voorlopig geen geld betaald hoefde te worden voor een trainer en dat scheelde toch maar weer mooi in de hoogte van de contributie.

Eerste lustrum

De vereniging was gered en in 1952 kon daarom toch het eerste lustrum gevierd worden. Op het gemeentehuis van Vleuten hebben wij een briefwisseling kunnen achterhalen tussen V.V. De Meern en het gemeentebestuur van de voormalige gemeente Oudenrijn over een subsidieaanvraag ten behoeve van de viering van het 5-jarige bestaan van de vereniging. Om de heren gemeenteraadsleden gunstig te stemmen, benadrukte de secretaris nog eens extra het belang van de vereniging voor met name de jeugd van 12 tot 18 jaar. Het verzoek werd gehonoreerd met een bedrag van f 30,- waarmee de jubileum sportwedstrijden en een feestavond gedeel-

telijk bekostigd konden worden. Voor zover bekend lieten de overige gemeenten Veldhuizen en Vleuten het afweten, maar dat had misschien te maken met het feit dat de V.V. sinds 1952 speelde op een veld dat op het grondgebied van de gemeente Oudenrijn lag: achter de Strijkviertel. De Voetbalvereniging De Meern bestond 5 jaar en dat werd, zij het bescheiden, gevierd.

**Sportdag terrein
Rijkstraatweg 1949**

Corona bij V.V. De Meern

Hier komt een verhaal dat we eigenlijk liever niet in dit boek hadden willen hebben. Het zou goed kunnen dat we over 10 jaar denken: “Corona, oh ja, dat was even een rare tijd, maar hoe het nou precies zat dat zijn we eigenlijk alweer vergeten.” Daarom nemen we het toch op in dit boek, maar leuk is anders.

Maart 2020 Nederland wordt deels stilgelegd inclusief voetbalcompetitie

Deden we in januari 2020 nog enigszins schamper over de in onze ogen zwaar overdreven maatregelen die in China werden genomen, omdat daar grote groepen mensen een ernstige longaandoening kregen, enkele weken later was het hier ook raak. Eind februari kwam de eerste melding binnen van de eerste corona besmetting in ons land en daarna ging het snel. Virusdeskundigen verschenen onophoudelijk op tv om te wijzen op de gevaren van dit nieuwe virus en op donderdagmiddag 12 maart kwam er een persconferentie en sprak premier Rutte het volk ernstig toe. Er werden vergaande maatregelen afgekondigd, zoals de verplichting om, indien het werk het toeliet, per direct te gaan thuiswerken, openbaarvervoer alleen in dringende gevallen te gebruiken. Ook werden, naast nog een groot aantal maatregelen, per direct alle sportactiviteiten verboden. Voor het eerst sinds het najaar van 1944, toen ons land al ruim 4 jaar bezet was, werd de volledige voetbalcompetitie stilgelegd. Alle sportgelegenheden, ook de onze, gingen volledig op slot. Een bizarre situatie en het werd allemaal nog erger toen op zondag 15 maart om 18.00 uur ook de horeca geheel voor onbepaalde tijd moest sluiten, wat ook voor het volledige onderwijs ging gelden. Maar misschien wel het allerergste was dat bewoners in verpleeghuizen niet meer van hun kamer mochten en velen letterlijk en figuurlijk een stille dood stierven. De eerste week was Nederland deels ontregeld want vrijwel niemand jonger dan 80 jaar had zoiets ooit meegemaakt. In de winkels ontstonden, door het zogenaamde hamsteren, lege

schappen bij met name de eerste levensbehoeften, desinfecterende middelen en papierwaren. Dit leidde dan weer tot hilarische filmpjes op social media, zoals een heftruckchauffeur in een uitpuilend magazijn van wc-papier. In ieder geval was bij een deel van het volk even geen sprake van onze nuchtere cultuur waar we altijd zo prat opgaan.

V.V. De Meern en de eerste lockdown

Natuurlijk kwam het bestuur van V.V. De Meern die donderdagavond in spoedzitting bijeen om zich te beraden over de te nemen maatregelen en consequenties voor de club. Er moest direct een bericht geplaatst worden op de website dat het sportpark voor iedereen verboden gebied was. De kantinebeheerder moest alle bederfelijke waar wegruimen in de vriezer of weggooien en met de brouwer moest geregeld worden dat de biertanks geleegd werden. Dan moest er nog nagedacht worden hoe het bestuur kon blijven functioneren zonder elkaar te treffen, want ook dat werd ten stelligste afgeraden door de regering i.v.m. het grote besmettingsgevaar. Nu de scholen gesloten waren, en ook winkels die niet direct noodzakelijke producten leveren, velen thuis moesten werken, er vrijwel lege bussen en treinen reden, het vliegverkeer stil lag en niet gesport kon worden in sportscholen en in verenigingsverband gebeurde er iets merkwaardigs. Oud, maar opeens ook jong, begon massaal aan het wandelen, joggen en fietsen. Al vroeg in de ochtend was het opmerkelijk druk met mensen die op deze manier zich maar probeerden te vermaken. Heel veel wat het leven net iets leuker maakt mocht opeens niet meer en dat was voor het grootste deel

van Nederland die nooit de oorlog hadden meege-
maakt toch wel even goed slikken. We hadden nog
steeds taart, maar niet meer met slagroom.

Versoepeling van de maatregelen

Eind april ging het gelukkig de goede kant op met
het virus. Het aantal besmettingen daalde alsook
het dodental. Op 6 mei was het zover dat de jeugd
tot 12 jaar weer mocht gaan trainen en onderling
een partijtje mocht spelen, maar wel onder strikte
voorwaarden. Zo mocht er geen gebruik gemaakt
worden van kantine en kleedruimtes, waren ouders
niet toegestaan op het sportpark en golden strenge
hygiëne maatregelen. Alleen mensen die direct bij
de organisatie betrokken waren, mochten het
sportpark betreden. Natuurlijk waren we blij dat er
in ieder geval weer wat meer mogelijk was, maar
makkelijk was anders. Want dit alles vereiste een
totaal nieuwe organisatie om te zorgen dat er niet
alsnog een totaal sluitingsverbod kwam van het
sportpark. Gelukkig zijn er dan nog steeds “enge-
len” die zich aanbieden. Zonder anderen tekort te
doen mogen wij ons gelukkig prijzen met Mandy
Makkink die zich de hele week beschikbaar stelde
als coördinator. Heel veel tijd ging erin zitten, maar
zo vertelde zij: “Als ik die blijde kinderkoppies zag,
wist ik eens te meer waar ik het voor deed.” In juni
mochten ook zij die boven de 12 waren weer gaan
sporten in de buitenlucht, maar niet in competitie-
verband en senioren mochten maximaal in groepjes
van 4 trainen. Duidelijk was toen al wel dat de com-
petitie niet meer uitgespeeld kon worden en de
KNVB had besloten dat daardoor geen sprake kon
zijn van promotie en degradatie. Einde verhaal
competitie 2019-2020. Volgend seizoen nieuwe kan-
sen.

Seizoen 2020-2021

Vol goede moed werd in augustus een begin
gemaakt met de voorbereidingen voor een nieuw
seizoen. In ons achterhoofd hielden we, gewaar-
schuwd als we al waren door virusdeskundigen, wel
een beetje rekening dat het toch weer mis kon
gaan, maar even leek het alsof alles weer normaal
was. Toen werd het herfst en gingen de aantallen
besmettingen weer snel stijgen. Soms werden wed-
strijden afgelast niet vanwege het weer, maar
omdat zomaar een half team corona had. Dat
beloofde weinig goeds. Vanaf 14 oktober 2020 werd
de competitie opnieuw stilgelegd. Er kwamen weer
beperkende maatregelen voor de training voor spe-
lers ouder dan 26 jaar. Kantine en kleedlokalen

waren niet toegankelijk en spelers mochten pas
vlak voor aanvang van de training aanwezig zijn en
moesten na afloop zo snel mogelijk het sportpark
weer verlaten. Ouders mochten hun kinderen alleen
brengen en halen en zich verder niet ophouden op
het sportpark. Toch zijn er altijd onverlaten die den-
ken dat de regels voor iedereen gelden, maar niet
voor hen. Soms deden zich lachwekkende taferelen
voor van ouders die zich verschuilden in bosjes.
Mandy en haar crew moesten dan duidelijk maken
dat dit niet de bedoeling was en konden soms op
flink onbegrip rekenen, smoezen in de trend “kan
niet waar zijn” en kregen bij tijd en wijle als dank
voor hun werk ook nog alles behalve fraaie verwen-
singen naar hun hoofd geslingerd. Er was al zoveel
te regelen, dan zit je daar ook niet nog eens op te
wachten. Zo moesten na afloop van een training
alle ballen ontsmet worden. Er waren 4 klico's met
elk een ander kleur ballen en elke trainer kreeg er 1
mee en moest deze na afloop weer inleveren. Als
een kind of leider echt hoge nood had ging er
iemand mee tot aan de deur en werd de wc daarna
direct gedesinfecteerd. Verkeer moest geregeld
worden en steeds maar weer uitleggen wat wel en
niet mocht. Wat wel opviel was dat een behoorlijk
aantal jeugdleden er een stuk ontspannener bijliep,
nu hun ouders zich eens een keer niet konden
bemoeien met hun spel. De regels waren soms
amper uit te leggen en veranderden keer op keer.
Maar geconcludeerd kan wel worden dat de ouders
een voorbeeld konden nemen aan de kinderen.
Bracht corona toch nog iets positiefs. Met het
invoeren van de avondklok van 21 uur vanaf 23
januari 2021 werd de situatie er niet makkelijker op.
Om te zorgen dat iedereen op tijd thuis was, moes-
ten Mandy en haar medewerkers soms drastisch
ingrijpen door om half 9 de verlichting uit te schake-
len. Er werd wel eens vergeten dat alles nog extra
moest worden schoongemaakt en ook het beveili-
gingssysteem nog aangezet moest worden. Het is 1
keer gebeurd dat Mandy op weg naar huis te laat
was en werd aangesproken door een controlerende
politieagent. Ze zag al een forse boete als beloning,
maar gelukkig was het een bekende wijkagente die
begrip toonde voor haar situatie. Het was inmiddels
medio april voordat de regels geleidelijk weer ver-
soepeld werden, maar voor het uitspelen van de
competitie was het inmiddels te laat. Er werd nog
wel even gedacht aan de organisatie van een regio
mini competitie voor 1e elftallen, maar ook daar
werd uiteindelijk van afgezien.

Competitie 2021-2022

Het virus was nog steeds niet helemaal weg maar in augustus zag het er goed uit en vol goede moed werd het hele circus weer opgestart. Vrijwel alles mocht weer en ook in de kantine van de sportverenigingen was het weer ouderwets druk. Tot half september was er nog weinig aan de hand, maar zodra de herfst begon kwam er opnieuw een stijging in het aantal besmettingen ondanks het feit dat grote groepen van de bevolking tot 2 keer toe gevaccineerd waren. Een minister kwam zelfs met de uitspraak: "Dansen met Jansen" verwijzend naar één van de vaccinatiemerken. Na zo'n dansfeest, gehouden op een terrein gelegen op loopafstand van ons vroegere voetbalveld aan de Strijkviertel, kwamen veel meldingen van besmettingen binnen, ongetwijfeld ook van mensen die bij onze V.V. spelen. Na het eerste weekend van november werd bekend dat er geen publiek meer was toegestaan bij sportwedstrijden. Ook kon de kantine voor personen ouder dan 13 jaar alleen nog betreden worden door het tonen van een QR-code (bewijs dat je gevaccineerd was of recentelijk negatief getest). Daarnaast moest de kantine net als de rest van de horeca om 20.00 uur dicht en mocht er opnieuw geen gebruik gemaakt worden van de kleedlokalen. Oftewel, we waren weer terug bij af. Nog even kabbelde de competitie door, maar steeds meer wedstrijden konden door gebrek aan niet besmette spelers niet gespeeld worden. Eind november vond de KNVB het daarom verstandig de competitie voor de A-categorie voorlopig stil te leggen. In de week voor kerst ging een groot deel van Nederland weer op slot. Een nieuwe variant van het virus, omikron genaamd, bleek zo besmettelijk en de gevolgen voor de toestroom in de ziekenhuizen nog onzeker, dat de regering op voorspraak van het Outbreak Management Team (een medisch adviesgroep op het gebied van virussen) tot dit zeer ingrijpende besluit kwam. De kerstdagen werden daardoor voor de 2e keer sobere dagen met zo min mogelijk familiebezoek. Niet iedereen zat daar overigens mee, want een aantal mensen zitten niet echt te wachten op al die plichtplegingen en konden nu zonder bezwaar hun eigen feestje vieren. Zo heb elk nadeel zijn voordeel, zou oud AJAX en Barcelona speler Crujff gedacht hebben. Het nieuwe jaar bleven de besmettingscijfers hoog, maar gelukkig bleek het toch een milde variant en konden eind januari veel maatregelen weer de kast in. De kantine ging weer open en begin februari kwam het goede nieuws dat

in de loop van die maand de volledige competitie kon gaan draaien. Vanaf eind maart 2022 werden ook de laatste beperkingen opgeheven en waren we na 2 jaar voorlopig bevrijd. Of dit het einde van het virus is moet nog blijken, want deskundigen houden er rekening mee dat het net als de griep iedere winter weer de kop op zal steken, maar dat we hier mee moeten leren opgaan. Misschien komt het nog wel zover dat de voetbalcompetitie verschoven wordt naar de periode 1 maart tot 1 december, zoals dat ook in Scandinavië het geval is. Voorlopig nu maar even niet aan denken en wensen dat Mandy en haar corona team niet meer nodig zijn. Compliment verdient het dat er vrijwel geen leden hun lidmaatschap hebben opgezegd, ondanks dat ze maar gedeeltelijk waar voor hun geld kregen. Een bijzondere tijd ligt achter ons en dan is het wel heel triest dat vanaf 24 februari 2022 binnen Europa een land ongevraagd te maken krijgt met zwaar oorlogsgeweld van een buurland. Op moment van schrijven is nog niet duidelijk hoe dit gaat aflopen en of dit conflict ook voor ons en de rest van de wereld (ernstige) gevolgen zal hebben. De tijd zal het leren.

Jannes Visscher

Hoeveel kleine voetballers hebben training gehad van Jannes Visscher. Het zijn er vele honderden. Dat is zeker. Jannes is eigenlijk import, want geboren in Zwolle. Na anderhalf jaar verkast het gezin Visscher naar Utrecht. Daar groeit hij met vrienden op in de polder van Lunetten, waar vissen populairder is dan voetbal. Jannes is daar ook nooit lid geweest van een voetbalclub.

Dat zal anders worden als hij op z'n 17e verhuist naar de Meern. Voetballen is voor Jannes een sport om naar te kijken. Velox, Dos en, na de fusie, FC Utrecht zijn de clubs waar hij als toeschouwer te vinden is. Vader Visscher is supporter van Feyenoord en neemt zijn zoon ook wel mee naar de Kuip, het mooiste stadion. Er is een topper dat seizoen Feyenoord vs Ajax. Ajax, met de gebroeders de Boer, verliest weliswaar van Feyenoord, ondanks een groot veldoverwicht, maar Jannes is om. Hij wordt supporter van Ajax en zal dat 30 jaar blijven. Als beheerder van de zes seizoenkaarten van zijn vriendenclub. Inmiddels is het gezin verhuisd naar De Meern. Daar komt hij bij toeval Lambèr van Rooijen tegen die hem vraagt of hij geen trainer wil worden bij de club. Voorlopig om Lambèr te helpen. Jannes kijkt eerst de kat uit de boom maar besluit het erop te wagen. Toevallig is hij op woensdagmiddag altijd vrij. Hij weet dan nog niet dat deze nieuwe betrekking ruim 40 jaar zal gaan duren. Dit wordt dan ook nog vaak gecombineerd met het leiderschap over een jeugdteam en een rol achter de bar.

Samen met Lambèr van Rooijen worden er voetbalkampen georganiseerd. Duitsland, Frankrijk en D-kampen in Nederland. Herman Satink gaat mee als kok en Riet Westerhout zorgt samen met Truus Loggen voor eten en drinken. Er valt over deze periode van 25 jaar weer veel te vertellen. Het D-kamp is jarenlang een begrip bij de club: geluidenspel, wedstrijdjes, bingo. De bekende thema's. Jannes voetbalt tussendoor ook nog zelf. Eerst zondag 2 en later zaterdag 3, 4 of 5. Daarmee is hij het levende bewijs dat je niet hoog hoeft te

voetballen om verstand van het spelletje te hebben. Een man van de club. Dat weer wel. Als er een seizoenkaart van de vrienden vrij is omdat iemand niet kan, vraagt hij iemand van de jeugd mee. Of hij trakteert zijn team op gevulde koeken als hij jarig is. Het kan allemaal. En toch...

Na 40 jaar komt er de klad in. Er verandert zoveel bij de club. Allemaal nieuwigheden waar Jannes weinig mee heeft, gaan hem steeds meer tegenstaan. Wees eerlijk, hij is zelf ook al de jongste niet meer. Zoals hij ooit Lambèr van Rooijen tegenkwam op het dorp, komt nu Jan Vermeulen langs fietsen: "Hé, Jan!". Jan stapt van zijn fiets. "Ik hou er mee op in 't nieuwe seizoen". Zo plots als hij gevraagd werd, zo plots neemt hij ook afscheid. Jan Vermeulen organiseert een passend afscheid met de oud trainers en D-kamp medewerkers. Zo hoort het ook. Jannes, bedankt!

**Jannes Visscher (rechtstboven)
op kamp**

DE SLEUTELBEWAARDERS

Ria en Alfred van Doorn

En je kunt wel zeggen dat door hun inzet de kleedlokalen er na 16 jaar nog net zo netjes uitzien. “Zeker net nieuw?” vraagt soms een bezoekend team. Nee hoor, zal Ria zeggen, al bijna twintig jaar oud...

Wie er ook in De Meern gaat voetballen op zaterdag, allemaal komen ze langs het duo Ria en Alfred van Doorn. Zij zijn sinds mensenheugenis, zo lijkt het, de sleutelbewaarders van de club. Elk voetbalteam kan bij de uitgifteruimte de sleutels ophalen voor het beschikbare kleedlokaal. Dat moet nadien ook netjes worden achtergelaten. Met name Ria houdt hier een oogje in het zeil. En je kunt wel zeggen dat door hun inzet de kleedlokalen er na 16 jaar nog net zo netjes uitzien. “Zeker net nieuw?” vraagt soms een bezoekend team. Nee hoor, zal Ria zeggen, al bijna twintig jaar oud...

Als er al leden zijn, die ook zo'n betrekking zouden willen bekleden, moeten ze vooraf weten dat de werkzaamheden om 07:00 uur beginnen en om 19:00 uur kunnen worden beëindigd. En dat iedere zaterdag! Het zal warempel niet stormlopen bij de sollicitatiecommissie.

Alfred is Harmelaar van geboorte. En dan voetbal je bij SCH natuurlijk vanaf je achtste. Inmiddels zijn we 53 jaar verder en is hij nog steeds lid. Niet-spelend inmiddels. Alfred doorliep alle jeugdteams en daarbij valt op dat hij niet bijzonder technisch is aangelegd, maar daarentegen bijzonder snel is. En daar kun je ook je voordeel mee doen.

Zijn onderwijs carrière verloopt met horten en stoten. De Mavo in Woerden, noch de LTS in Utrecht zijn opgewassen tegen de naar zelfstandigheid strevende schilder. Zij kunnen nu overigens wel contact opnemen als er iets geschilderd of

opgeknapt moet worden. Alfred bestiert namelijk samen met zijn zoon een schildersbedrijf. Enfin, zo ver was het na het verlaten van de Hengeveldstraat nog niet. Eerst in militaire dienst. Schaarsbergen, een deftig onderkomen. Het elitekorps wordt uitgenodigd om voor de veiligheid te zorgen tijdens de inhuldiging van prinses Beatrix als koningin in Amsterdam. Dit is dan meteen het hoogtepunt uit zijn militaire dienstplicht. Daarna wordt De Jaarbeurs in Utrecht zijn eerste werkgever. Het werknemersbestaan kan een aanvang nemen. En naast dat werk is er in de weekends ontspanning met het voetbal bij SCH en de danspartijen in de Vier Balken. Hoe mooi kan het leven zijn? Alfred heeft geluk. Er dansen er in de Vier Balken ook een paar uit De Meern en laat er daar nu één bijzitten waar het mee klikt: Ria van de Berg van de Groenendijk.

Vóóordat Ria kon dansen, zat ze op de Pastoor van Luenenschool en later de Dominicusschool in de stad. Na de huishoudschool vervolgens pakte ze alles aan waarmee maar iets te verdienen viel. Een ZZP'er avant la lettre dus. Maar na die danspartij in Haarzuilens verandert er ineens van alles. Het stel kan een huis uitzoeken in de nieuwe wijk Nijeveld (voor de jongere lezers, zo ging dat toen, je kreeg van de gemeente een uitnodiging om een huisje uit te zoeken!) Het wordt de Melkmeisjeslaan. Spiksplinternieuw allemaal. Er hoefde geen schilder aan te pas te komen. Dat wordt dus trouwen in 1984. En als even daarna dochter Leonie wordt geboren, verandert er weer van alles. Ria, fulltime moeder, gaat vrijwilligerswerk doen in de Roef en wordt

Ria en Alfred van Doorn

gastouder en Alfred gaat zich, 2 jaar later, na de geboorte van zijn zoon, richten op het voetbal. Hij wil Remco graag bij SCH opgeven, maar daar steekt moeder Ria een stokje voor. Ja, doe, zal ze zeggen. Ik zeker op de fiets naar Harmelen op woensdagmiddag!

En zo is het allemaal gekomen. Alfred wordt leider van het team van zoon Remco. En in die functie is hij dus regelmatig op het sportpark aan de Europa-laan. Dan is de kans groot dat je daar iemand tegenkomt die naar jou op zoek is, zoals Han Ouburg. Hé Alfred, jij hier? Zeg, ik zoek nog iemand voor de kledingcommissie. En nu ik je toch zie, ook voor de sponsorcommissie. Zo gingen die dingen toen...

(en eigenlijk nu nog). Alfred gaat met Wim de Bie en Ria voor de kleding en de uitgifte zorgen op het nieuwe sportpark. En dat allemaal vanaf het begin. Niemand kan meer om ze heen op zaterdag.

En bij leven en welzijn blijven ze dit nog jaren doen. Want ze vinden het allebei het hele jaar door erg gezellig bij De Meern. En vakantie dan? Geen tijd voor, zullen beiden zeggen. Oh nee, corrigeert moeder Ria zichzelf. We gaan volgende week met Leonie, Remco en de kleinkinderen naar Zeeland! Hoe moet dat dan op de club? Voor één keer in deze 16 jaar zullen Mandy Makkink, Ben Hendrix en Manon van Osch ons vervangen. Maar daarna zijn we er weer, hoor!

Afgelast!

Eén woord en vrijwel elke voetballer weet dan wat er aan de hand is. Er kan niet gespeeld worden. Soms is dat fijn, want het is onaangenaam weer, of zelf was je die speeldag toch al verhinderd, maar een echte voetballiefhebber wordt er meestal niet vrolijk van. Dat was 70 jaar geleden al zo in 1952 en ook 33 jaar later in 1985 en ook nu in 2022 is dat niet anders. In dit verhaal neem ik jullie mee in de tijd, want wat wel heel anders is geworden is hoe zo'n afgelasting in zijn werk gaat.

November 1952

Half november en het is onvervalst herfstweer met fikse regen en hagelbuien. Het veld aan de Srijkvierdel ligt er half verzopen bij. Drainage is er niet en in de doelgebieden lijkt het meer een zwembad. Besloten wordt alle op zaterdag te spelen

thuiswedstrijden af te lasten. Bij het toegangshek wordt het bordje afgekeurd geplaatst, waarna men op de fiets over de Rijksstraatweg naar het café van Huigen op de hoek van de Meerndijk gaat. Jopie, de met een zwakke gezondheid kampend zoon van de kastelein, die wedstrijdsecretaris van de jeugd van V.V. De Meern is, ziet de bui al hangen. Hij heeft al een paar telefoontjes van uitspelende verenigingen gehad waarvan hij de telefoonnummers heeft genoteerd. Zelf heeft hij ook al naar verenigingen gebeld waar elftallen van De Meern moeten voetballen. Het wedstrijdprogramma dat al de hele week voor het raam bij het café heeft gehangen ligt op de tafel in de ruimte, waar in de oorlog de leider van het verzet van het district Z.W. Utrecht dr. Regelink (schuilnaam voor Dr. Z van Straaten) begin oktober 1944 zat te werken, toen hij door een moment van onachtzaamheid van hem zelf, werd gearresteerd door een beruchte Meernse landverrader. Twee weken later werd hij door de Duitsers in Amsterdam gefusilleerd met nog een aantal andere verzetsstrijders.

Op het wedstrijdprogramma ging met pen een streep door alle wedstrijden waarvan inmiddels bekend was dat ze waren afgelast. Nu werd het nog een hele klus om van de resterende verenigingen

**Veld afgekeurd, Srijkvierdel
1956**

1958 Zandweg ri Harmelen met rijwielhandel Bonenkamp, kruidenier Brons en met reclameborden sigaren en kantoorartikelen winkel N van Kooten, met achter het postkantoor

aan de weet te komen of het wel of niet door zou gaan. Geen bericht goed bericht en dan fietste zo'n elftal eventueel onverrichter zake naar Kamerik, IJsselstein of Breukelen met de kans bij aankomst alsnog terug naar De Meern te kunnen fietsen. Nadat alle informatie verwerkt was werd het papier weer achter het raam geplakt. Regelmatig waren kort geschoren jongenskoppies te zien, die al dan niet teleurgesteld afdropen. Volgende week beter! Of misschien wel 2 maanden later, want veel velden waren niet meer dan stukken weiland, waar soms zelfs doordeweeks het vee op liep te grazen.

November 1985

Het is 23 november en de laatste dagen is het nat en guur. De winter is in aantocht en in het noorden van het land komt de temperatuur al niet meer boven het vriespunt. Vrijdagavond om 6 uur aan tafel onder de warme maaltijd geluisterd naar de radionieuwsdienst verzorgd door het ANP. Aan het eind volgt het bericht over afgelaste wedstrijden. De afdelingen Friesland, Groningen, Drenthe en nog een aantal in het oosten van het land gelegen afdelingen van de KNVB hebben alle zaterdag te spelen wedstrijden afgelast. De toen nog bestaande afdeling Utrecht zit er niet bij en dat betekent de wekker zetten. Rond kwart voor 8 spoed ik mij bij een temperatuur van min 5 richting sportpark Fletiomare. In het halfduister staat consul Gerard Peek mij al op te wachten. Eens in de 4 weken heeft iemand van de zaterdagafdeling dienst om samen met Gerard Peek een ronde over de velden te maken, om daarna te besluiten of er al dan niet gespeeld kan worden. Soms moet er een lastige beslissing genomen wor-

den of een veld wel of niet bespeelbaar is. Meestal ligt veld 3 er het slechts bij. (Geen wonder want dit ligt het dichtst bij Vleuten.) Gekeken wordt dan of er eventueel nog met wedstrijden geschoven kan worden naar andere velden of dat er gewisseld kan worden van veld, waardoor een team dat op veld 3 zou spelen, alsnog op veld 2 kan voetballen, wat dan wel ten koste gaat van een team welke op veld 2 was ingeroosterd.

Deze zaterdag is alles al snel duidelijk. Het hele sportpark ligt er wit berijpt bij en daar het de hele dag blijft vriezen is voetballen te gevaarlijk en ook voor de kwaliteit van de velden niet wenselijk. We willen geen problemen krijgen met de gemeente Vleuten De Meern. In de kantine gaat de telefoon inmiddels bijna onafgebroken over. Dat zijn telefoontjes van bezoekende verenigingen, leiders van elftallen en spelers van De Meern. Allemaal met die ene vraag: "Gaat het door"? Het eerste wat mij nu te doen staat is het antwoordapparaat in te spreken met de volgende boodschap: "U bent nu verbonden met het antwoordapparaat van V.V. De Meern. Vandaag zaterdag 23 november zijn alle thuis te spelen wedstrijden afgelast. Over de uit te spelen wedstrijden hoort u zo spoedig mogelijk. Einde bericht". Nu snel het antwoordapparaat aansluiten op het telefoonnummer van 03406-1412. Aan de andere kant van de lijn volgt nu een gevecht om dit telefoonnummer te bereiken, want het is vrijwel continu in gesprek. Soms duurt het, als je geluk hebt en het steeds blijft proberen, een kwartier voor dat je het bandje met het ingesproken bericht te horen krijgt. Voor mij wordt het nu de kunst de

Afgelastingen via de website

kantines van de uitwedstrijden te bereiken. Gewapend met het jaarlijks door de KNVB afdeling Utrecht uitgegeven verenigingsboek noteer ik telefoonnummers en ga bellen met de vaste telefoon van de kantine, daarbij regelmatig gestoord worden door bellers van buiten. Soms duurt het nog wel een uur voordat alle gewenste gegevens boven tafel zijn. De stekker van het antwoordapparaat gaat nu voor even uit de telefoon waarop de afgelastingen zijn te beluisteren, waarna een nieuw bericht wordt ingesproken. Melding wordt gemaakt van de enkele uitwedstrijd die nog wel doorgaat en dat alle overige wedstrijden zijn afgelast. Zo mogelijk wordt nog bericht, dat er voor de selectie een training is ingelast om 2 uur in de middag op het gebako trainingsveld. Dan het apparaat weer zo snel mogelijk aansluiten, want anders wordt het nog aanwezige kantinepersoneel helemaal gek gebeld. Nog even een bakje warme choco in de kantine en dan rond half 10 naar huis voor het ontbijt.

November 2021

Halverwege de nacht klettert de regen tegen de ramen. Weet dat ik als consul op tijd wakker moet zijn. Goed kwart over 7 in het donker de fiets gepakt om rond half 8 op sportpark De Meern te arriveren. In de kantine brand al licht. Fiets helemaal door naar het enigste natuurgrasveld dat we nog hebben. Bij het betreden van het veld voel ik het gelijk al soppen. Waarschijnlijk heeft hier vroeger een sloot gelegen, want deze kant van het veld is altijd het slechtste deel van het veld. Loop verder naar het dichtst bij gelegen doelgebied en als daar ook water staat weet ik genoeg. Met in het achterhoofd

ook nog de weersverwachting van deze dag staat mijn besluit vast: Afgelast! Loop nu naar de kamer waar de wedstrijdleiding zitting heeft links van de ingang van de kantine. Tref daar Kees Bleeker die daar vrijwel elke zaterdagochtend al voor half 8 te vinden is. Zijn het er snel over eens dat veld 4 te slecht is om op te voetballen. Binnen een minuut zet Kees op de website het woordje afgelast achter de op veld 4 te spelen wedstrijden. Door de websites van andere verenigingen te benaderen of nog ouderwets te bellen is meestal binnen een half uur voor alle elftallen bekend of hun duel doorgaat. Anno 2022 hoeft niemand meer naar het sportpark te komen, voor het raam van de plaatselijke kroeg te staan, voor niets naar een uitwedstrijd te rijden of eindeloos te bellen om die éne prangende vraag beantwoord te krijgen: "Is het afgelast"? Wat blijft is de vraag: "En nu"? Hoe gaan we deze dag doorbrengen waarop we niet tegen de bal kunnen schoppen met ons team? Gedwongen winkelen met vrouw of vriendin? Veel is veranderd en door de komst van nep gras komt het woord afgelast nu veel minder vaak voor dan in het verleden. Maar soms hebben we toch nog niet alles in de hand en worden wedstrijden toch afgelast. Is het niet door het weer, dan gooit een virus wel een stok in het wiel van het voetbalprogramma. Eén woord en iedereen weet nog steeds wat daarmee bedoeld wordt: Afgelast!

1947

Sjaak van Zijl

Een voetballiefhebber, die net zo oud is als de club zelf. Nou ja, voetballiefhebber... dat kwam eigenlijk later pas, toen zijn twee kinderen gingen voetballen. Maar even oud is ie wel, Sjaak. 75 Jaar.

Geboren op Alendorp. In die tijd een beroemd tuinbouwgebied. Iedereen die er woonde, had met de tuinbouw van doen. Kleine Sjaak groeide dus op tussen de komkommers en de boerenkool. Een mooi begin, vindt ie zelf.

Als Sjaak de leeftijd heeft om naar school te gaan wordt hem geadviseerd alles van de fraters in Utrecht te gaan leren. Deze Rooms Katholieke school stond aan de Tamboersdijk in Utrecht. Een knap eindje van Alendorp af. Dus ging hij vaak met de bus, maar als het weer een beetje opknapt fietste Sjaak naar school. Na 6 jaar verkast hij naar de Ambachtsschool in de Lange Nieuwstraat en kiest voor de richting land- en tuinbouw. Wel logisch eigenlijk. 's Morgens trouwens heel vroeg op want op tuinderij van de Groot wil ie eerst wat bijverdienen voor hij naar school gaat. Vader van Zijl vindt het eerst maar niks, maar Sjaak kiest zijn eigen pad. Als hij zijn diploma's op zak heeft, kan ie meteen aan de slag bij Jongerius. Geen interesse in voetbal in die tijd, maar wel in uitgaan.

Doordeweeks hard werken en 's zondags naar een dansfeest in Bunnik. Dan doen meer jongelui uit Alendorp. Als je een brommer had... Tijdens één van die danspartijen ontmoet ie een leuk meisje uit Cothen. De dochter van de plaatselijke kapper. Sjaak laat er geen gras over groeien en zo begint hij een dikke verkering. Na wat jaartjes heen en weer gependeld te hebben, vraagt hij haar ten huwelijk. Het stel trouwt in Cothen en de pastoor geeft hun de zegen. Een beter begin kun je niet wensen en het echtpaar trekt voorlopig in bij de ouders op Alendorp. In afwachting van de totstandkoming van een heel nieuwe wijk in De Meern. Als de huizen opgeleverd worden, verhuist het paar naar een splinternieuwe woning in de Marijkelaan, de prinsessenbuurt dus. Maar onze prinses Marijke wil liever Christina heten, dus worden de bordjes na enkele jaren verhangen. En daar in die Christinalaan

worden twee jongens geboren. Reinout en Patrick. Vader van Zijl gaat dan wel al op zondag naar het eerste kijken met Hans Peek, maar de echte interesse ontstaat als die twee jongens allebei bij De Meern gaan voetballen. In het begin brengt moeder ze naar het sportveld voor de trainingen en de wedstrijden, want vader van Zijl werkt dan. Maar allengs raakt hij meer bij de voetbalsport betrokken. Mee op de fiets naar trainen, soms, en naar de wedstrijden. Vooral ook later, wanneer blijkt dat de jongens allebei wel aardig tegen een bal kunnen trappen en er op zondag wordt gevoetbald, is vader Sjaak elke thuiswedstrijd bij De Meern te zien. Als ze kampioen kunnen worden gaat ie met de bus naar Mijdrecht om het eerste te zien spelen tegen Argon. Hij ziet in die wedstrijd zowel Reinout als Patrick doelpunten maken. Het zijn voor vader van Zijl één van de mooiste herinneringen.

Dat wat het kijken naar voetbal betreft, maar Sjaak onderscheidt zich ook door zijn betrokkenheid bij het vrijwilligerswerk. Samen eerst met Willem Mandjes de entreegelden heffen en als hij door het voetbal mensen ontmoet als Kees Vreeswijk en Wim van Mourik, raakt ie ook door dat vrijwilligersvirus besmet. Hij besluit naast alle klusserij zich te gaan bezighouden met het bijhouden van de papier-container, waarvan de opbrengst naar de jeugd-sector gaat. Papier ophalen, dat levert tegenwoordig iets minder op, maar vroeger... Sjaak glimlacht erbij. Als je eens wist hoeveel papier er in die 15 jaar door mijn handen is gegaan... Geintje natuurlijk, maar tonnen... En nu nog fietst hij regelmatig naar het voetbalveld om de container in de gaten te houden. Op de wedstrijddagen van zijn kleinkinderen natuurlijk, maar ook zomaar tussendoor. Ja, iemand moet het doen.

Het Loket(je)

Veel is er in onze samenleving, mede als gevolg van de digitalisering, de laatste jaren veranderd. Een voorbeeld daarvan is het loket. Eeuwenlang bestaat het al, waarschijnlijk al in de Romeinse tijd. In een muur bevindt zich een met een luik af te sluiten opening waarachter zich aan de binnenkant één of meerdere personen bevinden die, al dan niet tegen betaling, iets aan te bieden hebben. Aan de buitenkant staan één of meerdere belangstellende(n) die staan te wachten, om het aangeboden in ontvangst te nemen. Tot rond de eeuwwisseling kwam je ze overal nog tegen. Op het station, postkantoor, de bank. En nu? Hier lees je de geschiedenis van het loket(je) bij V.V. De Meern.

Op het veld aan de Strijkviertel in de jaren 50

Zowaar op bijna elk sportpark is die nog te vinden. Na het voetballen smaakt niets zo lekker, als een patatje, broodje kroket of wat er zoal meer te krijgen is. Het mooie is dat er in de 75 jaar dat V.V. De Meern nu bestaat er bijna al die tijd al een loket(je) is geweest. Dat begon al begin jaren 50 toen er op een stuk land gelegen aan de Strijkviertel ten noorden van de Strijkviertelplas werd gevoetbald op slechts 1 veld. In het tot 2 kleedlokalen omgebouw-

de uit Noord Holland gehaalde kippenhok was al een kleine ruimte met een luik. Daar achter stond Ot van Rooijen met niet veel meer dan wat snoepwaren. Voor een stuiver, omgerekend naar nu nog geen twee en een halve eurocent, kocht je al een hand vol aan drop, kauwgom, lolly's of een rolletje rang (gekleurde zoete zuurtjes.) En reken er maar op, dat die jochies, die nu als ze nog leven ouwe knarren zijn, net zo verwachtingsvol voor dat loket(je) stonden als nu de huidige jongens en meisjes voor het loket staan van onze huidige kantine.

1957 Kinderen bij loketje Ot van Rooijen veld Strijkviertel

Deel kantine personeel begin jaren 70. Staand v.l.n.r. Truus Verburg, Bertie v. Mourik, Gert Heemskerk (keeper zondag 1) en Riet Westerhout.

Zittend v.l.n.r. Agaath Baas, Ester v. Wijk, Ans de Beer en Nel Versloot. (Agaath en Nel stonden al eind jaren 60 in de oude kantine die later bij de kleedlokalen is getrokken)

In de jaren 60.

Ook op het veld aan de Meerndijk waar begin jaren 60 van de vorige eeuw onze V.V. zijn wedstrijden speelde, was er het loket(je). Aan het eind van de zondagmiddag kwam daar een nieuw fenomeen bij. De witte patatwagen van Kooiman, die eind jaren 50 begon met het uitventen van friet en ijs in het toen nog dorpse De Meern. In die tijd was dat nog een traktatie en een luxe die niet iedereen zich wekelijks kon veroorloven. Het voetbalveld van V.V. de Meern was natuurlijk een slimme plaats om te gaan staan, want publiek en spelers hadden aan het eind van de middag wel trek in een hartige hap. Halverwege de jaren 60 werd het voor die tijd fantastische sportpark Fletiomare in gebruik genomen gelegen aan de Europaweg. Voor het eerst was daar ook een kantine, waardoor je binnen iets kon drinken of te eten kon krijgen. Bij dat laatste moet je niet teveel voorstellen, want veel meer dan een gevulde koek of een broodje kaas zal het niet geweest zijn. Maar er was ook een loket(je). Aan de buitenkant van de kantine ter hoogte van veld 3 en het trainingsveld kon je snoep en koek krijgen, waarvoor je inmiddels meestal al wel 2 stuivers, een duppie of een kwartje kwijt was. Het echtpaar van Dijk uit Vleuten stond in de begintijd achter het loket.

Nieuwe kantine

Inmiddels is het begin jaren 70 en wordt er gebouwd aan een nieuwe kantine die door eigen vrijwilligers beheerd gaat worden. Een gewaagd plan voor die tijd waar je elders meer over kunt lezen. Naast een bar met tap, kwam er natuurlijk

ook een loket voor de uitgifte van snoep, ijs, broodjes ham en kaas en nu ook tosti's, kroketten en frikandellen. Later kwam daar nog een kassucces bij door ook patat te gaan verkopen en de door Lamber van Rooijen eigenhandig gefabriceerde ballen gehakt. Nu stonden er niet meer alleen kleine jochies voor het loket, maar ook steeds meer meisjes en grote mannen en vrouwen. Want wat smaakt er nu lekkerder dan een snack uit de kantine met liefde klaargemaakt door vrijwilligers die je ook nog bij naam kende zoals o.a. Agaath, Riet, Nel, Betty, Jans, Jan, Gerrit, Otto en nog vele anderen. Het ons kent ons gehalte was in die tijd nog sterk. En dat ook grote kerels niet vies waren van zoetigheid, bewijzen wel bijnamen als o.a. "Carel karamak" en "Arjen ijs."

Sportpark De Meern

In 2005 verhuizen we naar sportpark De Meern aan de Loenenseboslaan. Er zijn eens zoveel velden als op het oude sportpark en we beschikken over een ruime kantine waarvan de exploitatie in handen is gegeven aan de familie de Wit. Door de grootschaligheid van de vereniging is er nu sprake van een professionele bedrijfsvoering en is er een zeer luxe assortiment verkrijgbaar aan etenswaren, drank en snoep. Maar wat gelukkig gebleven is en nu al 70 jaar bestaat bij onze V.V. de Meern, dat is het loket(je). Nog steeds staan er echte mensen achter, die jong en oud voorzien van eten en drinken. Het is de plaats waar de mens nog in het middelpunt van de belangstelling staat en waar kinderen nog steeds vol verwachting een keuze maken, wat ze voor lekkers gaan kopen. Veel is er veranderd, maar dit mag van mij nog tot in de eeuwigheid blijven!

1965

Eelco Koot

Geboren in Wittevrouwen in een gezin waarvan de vader prof is bij Velox en moeder dus automatisch in het voetbalwereldje verzeild raakt. Ook de twee zoons groeien op met het voetbaljargon van het gezin Koot.

Als de familie verhuisd is naar de Meentweg in De Meern staat al snel Jan van Londen op de stoep, een oom van vader Koot: Is uw man thuis? We zoeken voor De Meern nog een trainer... Zo snel kan het inburgeren gaan.

Trainer Koot neemt het eerste team van de zondag onder zijn hoede en nu hij er toch is, ook meteen de zaterdag en de A-junioren. En de zoons Koot, Eelco en Arjen sjouwen hun vader achterna. Zij willen best graag lid worden maar het lijkt moeder Esther beter dat zij eerst op de gymclub de spieren oefenen. Als Eelco dit traject achter de rug heeft, kan ie zich op zevenjarige leeftijd opgeven als lid. Het gaat een hartelijk begin bij de club worden met Anton

Baas en Herman de Ridder als leider. Goede herinneringen aan die briefkaart die je in december kreeg met de hartelijke groeten en de vraag wat de verwachtingen waren voor het nieuwe jaar...

E-pupillen tijd. De eerste wedstrijd tegen SCH is dan al achter de rug. Hierin scoort Eelco meteen zijn eerste doelpunt! Wel in eigen doel, maar wie maalt er nu nog om. Zelfs Ottie van Seumeren en Ton van Oostrom, die de hele jeugd met Eelco optrekken, hebben het er niet meer over. Alle jeugdteams worden doorlopen met Jan Verburgt en Willem Gruters als trainers. Dan blijkt dat Eelco toch wel over talent beschikt. Tegenwoordig zou je een stap overwegen naar een andere club. Maar in de familie Koot is dat niet aan de orde; Elinkwijk? Geen sprake van! De Meern. Daar woon je, daar hoor je. Als talent komt hij in Zondag 1 en na één jaar stapt hij over naar de Zaterdag, waar zijn broer Arjen overigens ook voetbalt. Eerst nog in het tweede team maar al snel met

Jos Gentenaar naar het eerste. Daar zal hij 14 jaar mede de dienst uitmaken. Met Jan Mandjes als leider en Joop Zoutenbier als trainer. Een heel serieuze trainer trouwens, die het maar gek vindt dat spelers op wintersport gaan en zich veel op feestjes laten zien. Na de laatste wedstrijd van dat seizoen, waarvoor Frans van Seumeren nog werd opgeroepen als stormram (hij zal vijf keer op de paal zal koppen), is degradatie een feit. Trainer Zoutenbier is dan in geen velden of wegen te vinden. Hij verwerkt de teleurstelling in zijn eentje met een wandeling in het bos...

Een mooi team overigens met de duo's Koot, Hullegien, de Reuver en de Vries. 4 Families leverden 8 spelers. In dat team is er ook altijd ruimte geweest voor spelers van buiten. Gastspelers. Als er vluchtelingen op het dorp zijn, worden die in dit team opgevangen. Zo was er een jongen uit Kongo die deze selectie beschouwde als een opstapje naar professioneel voetbal. Misschien dat het niet goed is uitgelegd dat het Oranje van De Meern niets met het nationale elftal te maken had. Wie weet. In 1999 vindt Eelco het welletjes en schuift hij aan bij het team wat speelt onder de naam "op de stropdas". Die naam houdt in dat elke pass toch wel op de juiste plek terecht dient te komen... en als je dit eenmaal onder de knie hebt, word je toegelaten en hoef je voor dit voetbal niet meer twee keer te trainen. Dat komt goed uit, want het gezin Eelco breidt zich in deze periode uit met twee zoons: Bas (1999) en Diede (2001). Met de achternaam van moeder

Esther: van de Woestijne. Wel zo leuk. Toch?

Het gezin verhuist van Zuilen naar de Marelaan en als Eelco zijn zoon Bas enkele jaren daarna opgeeft als lid, mag deze meteen de eerste paal slaan voor het nieuwe clubhuis. Met Jan Vermeulen mag hij in de heimachine plaatsnemen. Een mooi begin. En Eelco wordt dan ook maar leider van het pupillenteam. Een nieuwe fase, waarin hij ook meteen lid wordt van de toernooicommissie en vervolgens 20 jaar lang allerlei maatschappelijke projecten zal opstarten. De binding die hij heeft met het voetbal en zijn werk als docent op de Hoge School Utrecht maakt dit mogelijk. Middelbare scholieren kunnen deelnemen aan maatschappelijke stages op de club als leider of trainer, en studenten van zijn school kunnen hen begeleiden. Een prachtige formule. Daartoe worden dikwijls toernooien georganiseerd. En naast deze toernooien zijn er de winterclinics die hij 10 jaar lang heeft georganiseerd.

Als Eelco Koot op 45-jarige leeftijd zijn kruisbanden scheurt, is het met de actieve voetballerij wel gedaan. Hij laat het voetballen dan over aan zoon Bas, inmiddels ook 23, in het negende van De Meern. Een team dat geen trainer en geen leider meer nodig heeft. Uit ervaring wijs geworden, heet het.

2022. V.V. De Meern bestaat 75 jaar. Eelco Koot maakt er inmiddels 50 jaar zeer betrokken deel van uit. Je zou er in het verleden een lintje voor gekregen hebben.

Eelco en Arjen Koot

Frans van Seumeren

Huis te Voorn. Precies 11:00 uur. Zo hoort het ook, keurig op tijd. Geen onnodig tijd verloren laten gaan. Dat is ook wat het is: de dag heeft vieren-twintig uur en dat wordt netjes over alle werkzaamheden verdeeld. Gesprek hier, vergadering daar, wedstrijdje tussendoor, stukkie fietsen. De dagen vliegen om. Het leven is voor Frans van Seumeren netjes in parten verdeeld. De regie overigens is in handen van echtgenote Gonnie. Zijn vrouw uit duizenden.

We zijn halverwege de twintigste eeuw als Frans ter wereld komt. Als vierde kind in het gezin van Seumeren in de Broerestraat in Utrecht. Drie zusjes zijn hem voorgedaan. De andere zeven kinderen van de familie zijn daarna in het landhuis aan de Leidsche Rijn geboren. Want daar ging de familie wonen toen Frans een jaar of vier was. Een mooi plek vindt ie het. Dat huis en dat park. Heerlijk buiten spelen in je eigen tuin. En dan als ie zes jaar is met de bus naar Utrecht om school te gaan in de Malakkastraat. Na verloop van tijd zat die halve bus vol met de kinderen van Van Seumeren. De meisjes gingen naar de Kanaalstraat, naar de meisjesschool. En na school gingen er wel vriendjes mee naar De Meern om daar in het bos te ravotten. Bij de familie kon veel. Het gebeurde wel dat er meer dan 15 kinderen om de tafel zaten. En in de winter schaatsen op de vijver. Een mooie jeugd. Nog mooier wordt het als Piet Oostrom hem meeneemt naar het voetbalveld op de Strijkviertel. Het 7-jarig kereltje kan aan zijn carrière beginnen in de modder van het terrein van de Meernse voetbalclub. Hij is wel één van de jongsten dan. Eef Oostrom, Gert Heemskerk en Harry de Boer zijn net iets ouder. Bram Vermeulen is zijn eerste leider. En op zondag gaat Frans natuurlijk bij het eerste kijken waar Witte van Dijk en Jan

Kerkhof furore maken en politieagent Tombergen de boel in de gaten houdt. Een mooie tijd daar bij V.V. De Meern !

Daar komt voor Frans een eind aan als ie 11 jaar is en verhuist naar internaat Saint Louis in Amersfoort om daar zijn Mulo-diploma te halen. Dat is niet altijd meegevallen, maar al snel wordt daar ook gevoetbald en vrienden gemaakt. Na vijf jaar vervolgens naar de HBS in de Kruisstraat. Een ramp, herinnert Frans zich. En net in zijn laatste jaar op die school raakt zijn vriendinnetje zwanger. Tja, dan moet er getrouwd worden. Vader en schoonmoeder dragen hun deel bij voor een huisje in Harmelen. En het overige moet Frans verdienen als schrootsorteerder aan de Keulse Kade in Utrecht. Vader van Seumeren heeft ondertussen zijn eerste Kraan aangeschaft, maar Frans heeft twee linker handen en blijft nog een jaar in het oud-ijzer werkzaam. Ondertussen wel weer gaan voetballen samen met Frans Verkley op het terrein aan de Europaweg. Binnen een mum van tijd voetballen zij zich in het eerste elftal. Onder trainer Koot. Daar voetballen ook de stratenmakers Oostrom en Heemskerk. Een kleurrijk elftal. Toen al. Met vetkuiven en Sjorsklanten. Van Seumeren zal daar maar een vreemde snuiter zijn met zijn veel te lange jas. Maar de sfeer doet veel. Naast het voetballen mogen ze graag met elkaar klaverjassen, bonaken of snoeken. Trainer Bos mag graag mee gaan vissen. Ondertussen heeft vader van Seumeren nog twee kraanwagens gekocht en gaat Frans zich meer met het bedrijf bemoeien. Hij wordt er op z'n 23e jaar zelfs directeur. Met broer Jan als rechterhand. Door al dat gedoe, slaat ie wel eens een training over bij de voetbalclub, maar trainer Bos heeft een blind vertrouwen in Frans en blijft hem maar opstellen. Totdat er toch stemmen

opgaan dat je een plekje in het eerste moet verdienen door de trainingen te volgen. Daarmee verdwijnt de voetballer uit het eerste en komt terecht in een elftal wat wel het meest kleurrijke uit de geschiedenis van De Meern mag heten: het Beukelftal. Opgericht in 1975 bij Gert Zweserijn aan de Meerndijk. Met een vanuit Harmelen teruggekeerde selectie voetballers als Ad de Lange en Arie van den Heuvel. Voeg daarbij voetballers als Frans Klerkx, Piet den Uijl en vele anderen je hebt een mooi koppel bij elkaar onder de bezielende leiding van Bub Brouwer en Frank Rodenburg.

Maar naast dit elftal was er natuurlijk ook nog het kraanbedrijf dat alle aandacht vroeg. Dat bedrijf was onder leiding van Frans inmiddels gegroeid, met vestigingen in Frankrijk, België en Duitsland. In al deze hectiek scheidde hij van zijn eerste vrouw Rita. Het is inmiddels 1982 als Frans een relatie krijgt met Gonnie, waar hij in 1987 mee trouwt. Zij krijgt er dus in één keer drie kinderen bij waarvan de oudste al 37 is.

Er wordt hard gewerkt, er worden dipjes overleefd en in 1990 heeft van Seumeren 40 vestigingen over de hele wereld. Frans zelf is dan ook 40. Maar dat zal toeval zijn. Hij houdt het voetballen dan voor gezien.

Er gaan vanaf dat moment nog bijzonder dingen gebeuren bij het bedrijf. In 1999 wordt Mammoet gekocht en twee jaar later zal de Koersk geborgen worden. Werkelijk hoogtepunten voor het bedrijf met werknemers uit Harmelen, Kockengen en IJsselstein..

In 2005 houdt de algemeen directeur het voor gezien. Hij heeft altijd al gezegd: als ik 55 ben stop ik ermee. Andere leden van de familie van Seumeren zetten het bedrijf voort. Ene Stolk heeft er

lucht van gekregen dat Frans gestopt is en belt hem op met de vraag of hij iets wil gaan doen bij V.V. De Meern. Voorzitter ofzo...

Ik zal er eens over nadenken, is het antwoord, maar de komende anderhalf jaar ben ik er niet. Oh nee? Nee, ik ga wandelen met Gon. Anderhalf jaar? Ja, we gaan naar Athene, dan overwinteren we in Griekenland en vanuit Zuid Spanje lopen we terug naar Harmelen..

Als dat prachtige avontuur er op zit, wordt Frans voorzitter van V.V. De Meern. De club die uiteindelijk onder zijn toezicht oog zal promoveren naar de derde divisie. Als voorzitter op afstand zoals dat heet. Alleen voor een uitslaande brand komt hij naar de club.. En als er een feestje is.

Intussen was Mammoet verkocht en FC Utrecht gekocht. Met die club wil ie graag nog eens vierde van Nederland worden en meedoen om de Europese prijzen. Tja.. je moet toch wat, zegt Frans. Een boot kopen en dan ronddobberen op de Middellandse zee? Daar houden Gon en ik niet van.

EEN ELFTAL VRAGEN

Meiden onder 17

Het gaat bij V.V. De Meern uitzonderlijk goed met het damesvoetbal. Of zoals je wilt meisjesvoetbal, of... (er is nog steeds geen benaming voor deze tak). Als we naar de wedstrijd kijken van MO17-1 lijkt het meer op meidenvoetbal. Snelle sprints, stevige tackles, bezwete gezichten. Je zit dan niet naar meisjes te kijken en al helemaal niet naar dames.

We houden het op meidenvoetbal!

De trainers John, Job en Bob knikken. Zo is het. En dit is nog maar één van de 27 teams, waarvan de selecties op het hoogste niveau voetballen. V.V. De Meern, één van de grootste clubs in Nederland, ook wat dat betreft.

Het is een stralende zaterdag ondanks de kou. De wedstrijd is tot het eind toe spannend. Gelukkig haalt dit team de drie punten binnen.

Een fenomeen dus in De Meern. Dit meidenvoetbal. Als je al die meiden zo ziet hollen, denk je meteen dat het wel zeker de moeite waard is om meer van dat team te willen weten. Wat beweegt die meiden om te gaan voetballen?

We spreken af in de kantine om het er eens over te hebben als iedereen uitgerust en opgefrist is.

Een Elftal vragen

Gegiechel natuurlijk. Wat is dit nu weer... Maar ook serieus, want er worden ook serieuze vragen gesteld. Als we zo bij elkaar zitten, lijkt het opeens meer een damesteam. Iedereen ziet er totaal verschillend uit met die moderne kleren. De meiden van zo-even lijken nu wel ouder. Enfin, als we zo aan de praat raken, komen we erachter dat iedereen voor voetbal gekozen heeft vanwege het toch wel ruigere karakter van de sport. De tackles, het sprinten, het vallen. "De beuk erin!" voegt een dame

eraan toe. Wat ik mooi vind, is de techniek en de tactiek, vult een tweede dame aan. Maar ook voor de gezelligheid en de vriendschappelijkheid, vindt een andere dame. Maar ondertussen spelen we wel in de landelijke divisie! reageert dame 1. Voor de meesten is het voetbal daarom een serieuze gelegenheid, waar ze veel tijd in willen steken. Dat is voor een groot deel van dit team nog niet zo eenvoudig, want de toetsweken staan voor de deur en daar wil iedereen ook goed voor de dag komen. Daarbij komt, en dat is iets bijzonders, niet iedereen woont dicht bij het sportpark. De meiden komen uit Benschop, Tienhoven, Utrecht, Hagestein, Leerdam, Woerden, Culemborg, en ook gewoon uit de wijk Terwijde. Naast voetballen bij De Meern, spelen er ook een aantal wel eens gewoon op een veldje, bij de voetbalschool of gewoon op asfalt. Wat eten betreft houden ze van pasta, pizza maar er is er ook één die een proteïne-reep niet te versmaden vindt. Voetballen op niveau en het lezen van een boek. Waarom voetballen bij De Meern? Dat heeft, zegt een dame, te maken met het niveau van het voetbal. Dat ligt hier veel hoger. De trainer zegt niets, maar knikt, inderdaad, een heel verschil met clubs uit de buurt. De meesten waren tussen de 11 en 13 jaar toen ze bij De Meern kwamen voetballen. Op de vraag of ze ook weleens boeken lezen: gegiechel. Een beetje, want uiteindelijk zijn er enkelen die een boek kunnen noemen. Het moet voor school, is het argument. Op één dame na die graag leest en wel in het Engels. De meiden kijken verbaasd. Engels? Ja, dat leest makkelijker, beargumenteert ze haar keuze voor "One of us is next". Oh dat wist ik niet, zegt de linkervleugelverdediger, waarop de middenvelder zegt het maar bij Netflix te willen houden.

Maar er is ook iemand die interesse in biografieën heeft en informatieve boeken. Waar De Meern is opgericht en hoe oud de vereniging is? Niemand die het eerste weet, maar 75 jaar dat weten inmiddels wel een aantal. Lekker buiten voetballen heeft de voorkeur boven gamen en de meesten denken over 5 jaar nog steeds te voetballen. Dus dames van het huidige eerste, kijk uit want deze dames komen er al heel snel aan! Zo wordt het een bijzonder luchtig onderhoud. Allemaal leuke meiden, waarover je je zo op het oog geen enkele zorg hoeft te maken. Ze weten allemaal waar Abraham de mosterd haalt. Helden hebben ze ook: Messi, Frenkie de Jong - hij weer- en het Nederlands damesteam met Lieke Martens. Nu is het aan de trainers om deze groep een paar jaar bij te kunnen houden. Benieuwd hoe het erover, pakweg 10 jaar uitziet. Eén ding is zeker. Tegen die tijd zijn het allemaal dames. Laten we hopen dat ze dan allemaal nog voetballen! Zou wat zijn...

“De beuk erin!”

“Maar ook voor de gezelligheid en de vriendschappelijkheid.”

“Wat ik mooi vind, is de techniek en de tactiek.”

“Maar ondertussen spelen we wel in de landelijke divisie!”

EEN LEVEN MET VOETBAL

Jan Vermeulen

“Ik ben er als bestuurder wel een tijdje tussenuit geweest”, relateert Jan Vermeulen zijn voetballoopbaan. Oh, ja dan kan ik het ook, wil ik nog zeggen, maar op tijd slik ik het in, want na een kop thee komen de verhalen los: laten we maar meteen met de deur in huis vallen. Ruim 60 jaar druk met de voetbalsport. Als speler, trainer, bestuurder en bedenker van nieuwe organisatiestructuren. Dan mag je er als bestuurder ook wel even tussenuit.

Geboren in Kockengen. Nog net in de oorlog, maar als zoon van een boerengezin heeft het aan niets ontbroken, zover de herinnering het toelaat. Op de Lagere School dus in Kockengen. Daar is dan op dat moment nog geen voetbalclub, dus vader Vermeulen moet het voor zijn zoons verderop zoeken: Vleuten. Bij de Patronaats Voetbalclub. Alles wat Jan aan techniek onder de knie heeft, is hem daar aangeleerd. En hij gaat niet als enige, want veel jeugd van het dorp gaat er ook voetballen. Tot 1959. Dan wordt er in Kockengen een eigen vereniging opgericht. Dus veel jongelui en Jan zelf gaan weer terug. De drie beste voetballers blijven bij PVCV. Jan is dan inmiddels 16 en belandt in het eerste elftal van Kockengen. Let op: derde klasse. Wedstrijd tegen Cabauw, dus alle hands aan dek. Zijn eerste wedstrijd. De 16-jarige spits maakt het eerste doelpunt in de historie van de club. Eindstand: 3-2. Het jubileumboek van Kockengen raakt er maar niet over uitgepraat. Het jaar daarop vervolgt het goudhaantje zijn opleiding voor onderwijzer in Hilversum. Hij woont dan in het internaat. Het zal niemand verbazen dat het onderwijs onder verantwoording gaat van de fraters. En ook daar kan weer gevoetbald worden.

Enfin, na 5 jaar Kweekschool geslaagd en meteen als schoolmeester aan het werk in Kockengen en ook weer terug bij de voetbalclub. Een mooie combinatie, want zowat de hele lagere school zit op voetbal. Voetbal leeft in het dorp en Jan wordt er trainer, speler en meteen ook maar bestuurder. In de tijd die overblijft studeert hij af in de geschiedenis. En maakt hij vervolgens de stap naar het Niels Stensen in de grote stad. Daar heeft Jan overigens geen spijt van want daar leert hij Trees kennen. Ze trouwen en verhuizen naar De Meern. Een baan, een gezin, voorzitter schoolbestuur en zelf ook nog in Kockengen trainen en voetballen! En dat terwijl ook in de Laan 1954 een week maar zeven dagen heeft. Dat Kockengen... Dat weet wat. In 1984 volgt een afscheid van zijn geliefde club. Eindelijk rustiger aan, tot er op de Meernse sportvelden een ontmoeting plaats heeft met ene Beumer, makelaar in onroerend, maar vaak genoeg ook roerend goed. De dochters van beiden voetballen in hetzelfde team. “Zeg Jan”, begint Beumer. “Wat zou je ervan denken..?” Het pleit is snel beslist. Jan gaat weer voetballen. Bij de veteranen weliswaar, maar toch. Linksbuiten, binnen, achter. Overal bruikbaar. Dat hebben ze op bestuursniveau ook in de gaten

en voor Jan er erg in heeft, is hij jeugdleider en lid van de jeugdcommissie. In die tijd trouwens een aardige klus want er gaan veel huizen gebouwd worden in Leidsche Rijn en er staat veel jeugd te popelen om lid te worden bij V.V. De Meern. De jeugdafdeling zal gedurende zijn 20-jarige bemoeienis groeien van 200 naar 1200 voetballers. Een nieuw sportpark, een Championsleague op zondag, jeugd die promoveert naar divisieniveau. Het passeert allemaal de revue in die 20 jaar. En Jan Vermeulen is bij alles betrokken geweest. Hij zal het zelf niet snel zeggen, maar het is iets om een beetje trots op te mogen zijn.

In 2017 zet ie er een punt achter en besluit alleen de trainingen op woensdagmiddag te blijven doen.

Eigenlijk ligt daar mijn hart, zal ie zelf zeggen. Met de jongste jongelui het veld op. Met jongens en meisjes, die omhoog kijken als er een vliegtuig overvliegt of naar hun moeder zwaaien die langs de kant staat. Wellicht komend seizoen leider van het team van kleindochter Anna.

Dit wil ik nog lang blijven doen, besluit hij zijn lange verhaal. Desnoods achter een rollator. Een oranje exemplaar dan, met zwarte wielen...

Eigenlijk ligt daar mijn hart, zal ie zelf zeggen. Met de jongste jongelui het veld op. Met jongens en meisjes, die omhoog kijken als er een vliegtuig overvliegt of naar hun moeder zwaaien die langs de kant staat.

Sjouwen en bouwen

door eigen leden

Het is nu haast niet meer voor te stellen met onze prachtige accommodatie op sportpark De Meern, maar tot eind jaren 80 van de vorige eeuw was het heel gewoon dat leden van V.V. De Meern zelf zwaar werk verrichtten, om op de verschillende sportterreinen waarop De Meern gevoetbald heeft, iets moois tot stand te brengen.

Bouw kleedlokalen Strijkviertel en De Meerndijk

Zowel het terrein aan de Strijkviertel als dat aan de Meerndijk waren feitelijk niet meer dan stukken weiland waar verder helemaal niets stond. De voormalige gemeente Oudenrijn waaronder Strijkviertel in die tijd viel stond niet bepaald bekend als sportminded. Nog eind 1953 toen de gemeente op het punt stond op te gaan in de nieuwe gemeente Vleuten De Meern, kreeg V.V. De Meern nul op het rekest bij de aanvraag van een kleine gemeentelijke bijdrage. Ze moesten vooral niet denken dat de gemeente nog even voor Sinterklaas ging spelen. Daarom moesten de eigen leden aan de bak om vanaf de Strijkviertel een paar honderd meter te graven voor een waterleiding naar het voetbalterrein. Stroom werd van het aan de Rijksstraatweg gevestigde kraanbedrijf van der Tol betrokken en ook hier moest flink gegraven worden met de schop. De kleedlokalen waren een jaar eerder met

vereende kracht gebouwd, door gebruik te maken van een, uit Noord Holland afgedankt, groot kippenhok. Ook in 1961 toen er gedwongen verhuisd moest worden naar een stuk land aan De Meerndijk werd er weer veel inzet gevraagd. Het kon zomaar gebeuren dat in de avond een aantal leden werd opgetrommeld om beton te storten voor de kleedlokalen. Bij de bouw bleef nog wel eens zogenaamd restbeton over, dat soms pas rond middernacht zonder kosten geleverd kon worden. Maar dat betekende wel, dat men tot ver in de nacht bezig was en dan vooral door mensen die zelf in de bouw werkzaam waren en al weer vroeg in de ochtend moesten opstaan. Zelf kan ik mij nog herinneren, dat in het voorjaar van 1968 datzelfde beton weer opgeruimd moest worden door leden van V.V. De Meern om een rekening van de gemeente Vleuten De Meern te voorkomen.

Bouw eigen kantine

Al na een jaar of 5 na de ingebruikname van sportpark Fletiomare kwam de wens naar voren om zelf een kantine te gaan bouwen. Zeker toen bekend werd, dat medegebruiker PVCV zou gaan verhuizen naar een eigen sportpark op de hoek Europaweg Zandweg. Een zeer gewaagd plan, want geld was er allesbehalve in overvloed. Nu was het wel de tijd dat er veel subsidies verstrekt werden o.a. van de NSF (Nederlandse Sport Federatie) En we hadden het geluk, dat we in Johan van Rooijen een goede architect in ons midden hadden. Er werd een bouwcommissie gevormd bestaande uit leden van

Voorlezen oorkonde bouwcommissie kantine 18-09-71

Bouw tribune Fletiomare West

verschillende disciplines. Ab Kragten, Ton Dokter, Johan van Rooijen, Wout Pauw sr, Hans Koense en Wim van Mourik maakten hier deel van uit. Maar met alleen praten komt er natuurlijk geen kantine. Na in het vroege voorjaar met de grondwerkzaamheden te zijn begonnen kon er elke zaterdag en later, toen het langer licht bleef, ook op doorde-weekse avonden begonnen worden met de bouw. Voor de metaalconstructie en de berekening daarvan zorgden Anton Baas en John Mulder. Gerard Peek, was de man die vooral zorgde voor de aanmaak van specie, terwijl o.a. Wim van Mourik, Lo Minnen en Gerard van Rooijen het metselwerk voor hun rekening namen en Joop Westerhout het nodige laswerk voor verrichtte. Bram van Mourik was dan weer goed in het voegen terwijl Bep Glissenaar leiding gaf aan het schilderwerk. Ook voor het loodgieterswerk en sanitair waren mensen. En tenslotte werd het straatwerk uitgevoerd door Gert Heemskerk, Eef van Oostrom en Johan van Oostrom. Op zaterdag 18 september 1971 vond de feestelijke opening plaats en beschikte V.V. De Meern over een prachtig clubgebouw. Er was een gezellige bar, een zithoek waar de korballers van Fiducia hun eigen hoekje hadden en een grote ruimte met tafels en stoelen waar de meeste elftallen hun befaamde derde helft konden houden en waar regelmatig ook de kaarten op tafel kwamen. Daarnaast kon er ook tafeltennis gespeeld worden, stond er een biljart en een tafelfootbal. Daardoor had het geheel een huiselijke uitstraling en voor heel wat leden was het een tweede huis. Nog maar 8 jaar later werd het geheel nog uitgebreid met een extra grote bestuurskamer maar nu werden de bouwactiviteiten grotendeels uitbesteed. En dan is het

eigenlijk best wel een beetje triest, dat dit bouwwerk waar we als vereniging heel trots op mochten zijn, nog geen 45 jaar later al tegen de vlakte moest, om te wijken voor de bouw van appartementen in de wijk Vleuterweide. Gebouwen hebben tegenwoordig meestal geen lang leven meer en wat binnen 1 generatie is gebouwd, wordt door de volgende alweer gesloopt en haar plaats kent haar niet meer. Want het grootste deel van ons huidige ledenbestand heeft al geen enkele weet meer van dat zelfgebouwde clubgebouw, waar het stond en waar geheel belangeloos duizenden uren arbeid in gestopt is.

De tribune

Ook de tribune die nu op het hoofdveld tegenover het clubhuis staat is een product van eigen arbeid. Met voor een deel dezelfde bouwclub als van de kantine werd op het oude sportpark op het hoofdveld aan de westzijde een overdekte tribune gebouwd. Op 1989 werd deze officieel in gebruik genomen. Daarbij had men een vooruitziende blik want een groot deel was demontabel. Bij de verhuizing in 2005 werd in het kader van duurzaamheid besloten het geheel in delen af te breken en op het nieuwe sportpark weer in elkaar te zetten. Een laatste staaltje van zelfbouw en we mogen als vereniging toch wel heel trots en dankbaar zijn op al die mensen, waarvan waarschijnlijk een aantal hier niet vermeld zijn, die steeds opnieuw de handen uit de mouwen staken. In het bijzonder mag toch wel één persoon genoemd worden. Dat is Wim van Mourik, want bij alle bouwprojecten is hij betrokken geweest. Daarom mogen we hem gerust opperbouwmeester van V.V. De Meern noemen.

SCORENDE MIDDENVELDER

Gert Ligterink

Als we de geschiedenis van de selectie van V.V. De Meern nalezen, komen we de naam van Gert Ligterink regelmatig tegen. Een talentvolle middenvelder destijds naast de al even bekende en misschien wel beste middenvelder die de Meern ooit heeft gekend:

Jan Kerkhof. Als je met hem mag voetballen, ben je zelf ook geen knoeier. Gert glimlacht als hij het over die fantastische tijd heeft. Met veel kampioenschappen en promoties.

Op de tafel heeft Gert het fotoboek al klaarliggen. Het begint allemaal in de jaren net na de oorlog.

Jan zal acht of negen geweest zijn, als hij op zondag naar de wedstrijden van het eerste elftal gaat kijken. Voor een protestante jongen iets bijzonders, want het is in die kringen niet gebruikelijk. Maar het bloed kruipt waar het niet gaan kan en Gert smeert hem na de Zondagsschool als een haas naar het terrein aan de Rijksstraatweg. Het is natuurlijk zaak om uit het gezichtsveld van meester Verven te blijven.

Meester heeft de leiding van de Zondagsschool en houdt ook graag na schooltijd een oogje in het zeil. Het scheelt een hoop ruzie als je ongezien op zondag naar het voetbalveld kan. Het is bijna 1950 en de club is drie jaar oud. Gert houdt van voetballen. Hij voetbalt doordeweeks op het schoolplein en op een veldje tegenover de school op de Rijksstraatweg. Het hoofd der school, meester Smit heeft al gezien dat er talentvolle jongens op school zijn en betaalt uit eigen zak een leren knikker. Jammer is het wel dat er na een paar dagen een auto overheen rijdt. Bal kapot en meester boos.

Als Gert 11 jaar is, gaat ie ook voetballen bij De Meern. Eigenlijk mag het nog niet want je moet twaalf zijn, maar enfin, dan maar geen wedstrijden spelen voorlopig. Zijn oudere broers mogen dat inmiddels wel. Gert pakt het fotoboek er weer bij: Kijk dat ben ik. Een stoere veelbelovende voetballer, die zelfs wel wat wegheeft van een filmster. Het gaat goed met de club. Het team haalt prijzen in verschillende toernooien en Gert blijft zich als voetballer ontwikkelen. Als Gert 17 jaar is, speelt hij uiteindelijk in Zondag 1. Dat zal voorlopig zo blijven. In het dorp

kan niemand om hem heen. De kranten staan er vol van: Bunnik, Austerlitz, PVCV, de Meeuwen. Ga er maar aan staan. In 1958 leidt dat tot het kampioenschap. En in de beruchte 2-3-5 opstelling. U leest het goed: linksbuiten, linksbinnen, midvoor, rechtsbinnen en rechtsbuiten. En die dekselse Ligterink moet samen met Jan Kerkhof voor de doelpunten zorgen. Het lukt in 1960 wederom. Feest in het dorp! De 3-2 tegen Odin is de kampioenswedstrijd. De platte kar kan uit de schuur. En muziekvereniging de Bazuin kan zich opmaken voor de feestelijk intocht. Het vriendinnetje van Gert is er getuige van geweest en maakt mooie foto's. Ze is nog net op tijd thuis om met het koeienmelken te beginnen. Maar dat gedaan hebbende krijgt ze zin om het feest in café Huigen ook mee te maken. Stil kruipt ze uit haar slaapkamerraam en voegt zich bij haar feestvierende vriendje. Lang duurt de pret niet want halverwege de avond staat vader in de zaal met een politieagent: meekomen en meteen naar bed! Het waren nog eens tijden. Ondertussen groeit De Meern door naar de eerste klasse met reserve-doelman Peek, leider van Londen, Oosterom, Achterberg en keeper Heemskerk. Gert gaat er nog eens voor zitten. Foto's komen langs. Inmiddels is De Meern gepromoveerd naar de KNVB-klasse. Gert heeft het allemaal meegemaakt. Tot 1973. Dan vindt hij het wel genoeg. Hij stopt ermee. Het is ook lang genoeg geweest. Aan een mooie tijd komt een eind. Trots kan hij terugkijken op de eerste jaren van V.V. De Meern waar hij deel van uit mocht maken. En altijd op zondag notabene...

Gert Ligterink in februari 1966
De Meern - Schalkwijk
stand 3 - 0 (2e klasse B)

Gert Ligterink

ERGENS VERTREKKEN BLIJF LASTIG

Rob Zomer

Bij voetbalclub De Meern kom je bijzondere mensen tegen. Rob Zomer is zo'n voorbeeld. Bijzonder, niet omdat hij groot spektakel voorstelt, maar eigenlijk meer omdat ie zo gewoon is. Maar dan wel bijzonder gewoon. De tijd gaat snel en we zijn alles bijna alweer vergeten, maar Rob heeft het als trainer bij De Meern buitengewoon goed gedaan.

Kom je in de voetballerij nog wel eens passanten tegen, Rob is een blijvertje gebleken en leverde met De Meern buitengewone prestaties. Na zes seizoenen heeft Rob V.V. De Meern verruild voor nieuwe uitdagingen: seizoen 2017/2018 bij VVZ '49 uit Soest en vervolgens Jonathan uit Zeist in 2018/2019. Zoals wel meer Meernse voetballers is Rob bij de fraters begonnen met voetballen. De fraters van RKSZ Zwaluwen. Hij zal er bijna 20 jaar voetballen. Een lange slungel, spelmaker van oorsprong, maar uiteindelijk loopt hij het hele veld over op vele posities. En tijdens al dat gehol bedenkt Rob uiteindelijk dat trainer worden eigenlijk ook wel mooi zal zijn. Op z'n dertigste ruilt hij zijn kicks in voor deftige trainerschoenen. Die schoenen moeten ook wel een beetje netjes zijn, want zijn trainerscarrière

start bij Hercules. Met het tweede team wordt hij drie keer op rij kampioen. Rob glundert: een fantastische club, dat Hercules. Daarna gaat het snel. Eerst nog assistent zijn bij CDW uit Wijk bij Duurstede, dan hoofdtrainer in Amersfoort bij HVC en vervolgens loodst hij in twee jaar tijd Vreeswijk van de vierde naar de tweede klasse. Vervolgens toch weer terug naar Zwaluwen Vooruit waar hij twee verloren finales speelt in de nacompetitie. Daarna gooit hij het over een andere boeg: buiten de directe omgeving van Utrecht gaat hij richting het Groene Hart, waar hij trainer wordt van zondagclub SV Nieuwkoop. Wie zou er geen zin in hebben? Rob zeker. In West 2 spelen veel onbekende clubs, met andere sportparken en weer andere mensen. Wie kent o.a. daar niet het team van MMO (Met

Rob Zomer, kampioenschap 2015

Moeite Opgericht)? In twee jaar wordt hij ook daar twee keer kampioen. Dan trekt Vriendenschaar aan de bel. Culemborg, zal dat wat zijn volgend seizoen? Maar Vriendenschaar gaat op het laatste moment niet door en Rob gaat alsnog in op een eerder verzoek van Wim Stolwijk en Frans van Seumeren om trainer van de zaterdagtak van V.V. De Meern te worden.

Rob haalt er de fotoboeken bij als we het over De Meern hebben. Hij wordt dus niet voor de Zondag gehaald, maar voor de Zaterdag. De Zondag is bovendien met Frans Schuitemaker en vervolgens Marinus Dijkhuizen al voorzien van een trainer. De Zaterdag dus. Onder zijn leiding schopt het elftal het in drie jaar naar de 1e klasse. Het moet niet gekker worden. Want dat is op gelijke hoogte met het vlaggenschip Zondag 1! Dan gaat de telefoon op een trainingskamp in Ameland: "Met Stolwijk! Trainer Dijkhuizen van Zondag 1 gaat per direct naar Excelsior. We zitten met een probleem. Heb jij zin om zolang de Zondag erbij te doen?". De trainer van de Zaterdag voelt het als een compliment en neemt de uitdaging aan. Een bijzondere situatie dus. De leiding van twee teams in de eerste klasse! Niet eerder vertoond. Zo begint 2014.

Rob pakt er nog een fotoboek bij. Kijk, nog nacompetitie gehaald in dat halfjaar met Zondag 1, maar net niet gepromoveerd want we verloren in de finale van AFC '34 uit Alkmaar. Het is duidelijk dat Zomer aan Zondag 1 gekoppeld blijft na dat seizoen. In seizoen 2014/2015 komt er een assistent bij: Rick Kruys. Het zal een ideale combinatie blijken. In dat eerste seizoen promoveert Zondag 1 naar de hoofdklasse! Het dorp is in rep en roer. Hoofdklasse! Wie droomt er niet van. Voorheen is dat alleen voor een club als Elinkwijk weggelegd en het jaar daarvoor nog voor Hercules. Het gaat best wel goed dat eerste jaar op dit niveau. De Meern speelt zich veilig en eindigt in de middenmoot. Het seizoen daarop kent een droevige start. Het wil niet erg en in de winterstop staat het elftal op de voor-

laatste plek. Hoofdklasse lijkt voor De Meern te hoog gegrepen, maar dan gebeurt er iets wonderlijks. Na de winterstop richt de ploeg zich op en wint veel wedstrijden. Uiteindelijk pakken ze de derde periode. Dat geeft recht op nacompetitie! Het duo Rob en Rick (Rick nu als aanvoerder en motor op het middenveld) doen in die nacompetitie het ongelooflijke gebeuren. Derde Divisie teams Juliana'31 en Oss'20 worden aan de zegekar gebonden. Promotie naar de derde divisie is daarmee een feit!

Er komt nog een fotoboek op tafel. Alle mooie foto's en krantenartikelen netjes geordend. We bladeren de boeken weer eens door. Rob is er nog steeds trots op om dit met V.V. De Meern meegemaakt te hebben. Samen met Rick Kruys. Rob zegt het nog eens nadrukkelijk, en met getalenteerde voetballers natuurlijk, zoals bijvoorbeeld Gohkan Yasar die er 41 in schiet in dat laatste seizoen. Want je kunt alleen succes hebben als je goed materiaal hebt. Zo eerlijk is hij ook. Tot slot nemen we het lijstje van alle verenigingen waar hij trainer is geweest nog eens door. Het zijn er heel wat. Weggaan bij al die clubs is pijnlijk. Zeker bij een club als V.V. De Meern. Ergens vertrekken blijft lastig.

Voetbalplaatjes

Wie heeft er niet van gehoord? Voetbalplaatjes. Nog maar 3 jaar geleden, in 2019, konden ze weer gespaard worden. Bij de plaatselijke grootgrutter kreeg je ze bij aankoop boven een bepaald bedrag “gratis” mee. Een slimme verkooptruc die niet van vandaag of gisteren is. Al ruim een eeuw geleden begon een landelijk bekende koekjes en beschuitbakker ermee. Dit bedrijf stond ook zeer bekend om de slogan: “de meisjes van”. Ja die ja. Google er maar eens op en je weet welke fabriek ik bedoel.

De albums van

Het waren toen geen voetbalplaatjes, maar miniatuur tekeningen van paddenstoelen, landschappen, vogels, bloemen of planten. Maar ze waren wel vrijwel van hetzelfde formaat als de voetbalplaatjes van deze tijd. En ook was er al een boek wat ze toen nog een album noemde, waar je ze kon inplakken net als nu. Dat boek bevatte wel veel meer tekst dan het voetbalplaatjesboek van nu. Maar ja, toen werd er nog gelezen en nu haak je

hier misschien al snel af. Dat zou jammer zijn want dit artikel is echt het lezen waard!! Het boek, nee de albums van toen zijn geschreven door de toen landelijk bekende natuurwetenschapper en medeoprichter van de Vereniging van Natuurmonumenten Jac. P. Thijssen, met het doel de toenmalige jeugd enthousiast te maken voor het buitenleven in ons land. Tegelijkertijd was het een slimme verkooptruc van die nu nog steeds bestaande koekjes- en chocoladefabriek uit Noord-

AH Voetbalplaatjesboek 2012
(A1)

Reclame AH
Voetbalplaatjesboek 2019

Holland. Bij aankoop van hun producten kreeg je ze “gratis” en reken er maar op dat er onder de kinderen van die tijd ook al sprake was van ruilhandel zoals jullie dat kennen met die voetbalplaatjes.

Verzamelen zit in de oergenen van de mens die van oorsprong geen vaste woon- en verblijfplaats had en al zwervend zijn kostje bij elkaar verzamelde. De commercie speelt daar al jaren slim op in. In de jaren vijftig en zestig spaarden kinderen en ook wel volwassenen onder andere sigarenbandjes, postzegels, suikerzakjes, speldjes en later ook nog sleutelhangers. Vraag maar eens aan je grootouders of ouders of ze daaraan hebben meegedaan en de kans is groot dat ze ja zeggen. Daarbij hoorde net als nu een levendige ruilhandel en werden dubbele exemplaren geruild tegen nog niet in het bezit zijnde. Natuurlijk was er de spanning en soms ook de teleurstelling als je weer iets kreeg bij aankoop van één of ander product. Soms werden er (hé waar herkennen we dat van?) ruildagen gehouden om alsnog aan ontbrekende speldjes, sleutelhangers, etc. te komen en was ook het schoolplein een marktplek bij uitstek.

Voetbalplaatjes van 7 stuks voor een kwartje

In de jaren 1969/70 kon je bij de plaatselijke (kantoor) boekhandel, annex speelgoed- en ook nog rookwarenwinkel van Niek van Kooten aan De Zandweg in De Meern voor 25 cent, nu is dat 10 eurocent, een zakje met 7 plaatjes kopen van Eredivisie-spelers. Het was de tijd waarin Ajax en Feijenoord voor het eerst hoog eindigden in de Europacup competitie en, mede door de televisie,

voetbal landelijk steeds populairder werd. Bekende spelers uit die tijd waren voor Feijenoord Willem van Hanegem en Coen Moulijn, voor Ajax Johan Cruyff en Piet Keizer en voor DOS, de voorloper van FC Utrecht, Leo van Veen. Maar één van de mooiste namen vond ik die van Oeki Hoekema de aanvaller die in die tijd voor Go Ahead Eagles uitkwam. Zelf had ik geen boek om de plaatjes in te plakken, daarvoor gebruikte ik een zogenaamde multomap met uitneembare blanco vellen papier. De sport was alle plaatjes van de 18 toenmalige clubs te bemachtigen, maar aangezien ik niet veel zakgeld kreeg is mij dat nooit gelukt.

Kaft AH Voetbalplaatjesboek 2019

Voetbalplaatjes bij De Meern

En zo komen we in het jaar 2012 waarin een slimme plaatselijke grootgrutter bedacht om bij elke aankoop boven een bepaald bedrag “gratis” voetbalplaatjes weg te geven van spelers van V.V. De Meern. Hoe ze daar precies aangekomen zijn weet ik niet, maar mij hebben ze nooit om toestemming gevraagd, gebruik te mogen maken van mijn portret. Ik ben nog steeds in juridisch gevecht met ze over mijn portretrechten en verwacht nog een keer daar flink rijk mee te worden, net als honderden andere leden van onze V.V.. Bij de laatste actie in 2019 toen er een nieuwe privacywetgeving was, werd dat een heel ander geval. Toen moest ieder lid toestemming verlenen om een afbeelding van haar/zijn kop als handel te mogen gebruiken met het risico dat jouw unieke beeltenis uiteindelijk in de prullenbak of bij het oud papier zou belanden. Nu zijn de meesten van ons wel zo ijdel dat ze dat letterlijk en figuurlijk op de koop toenemen en zich maar wat graag laten vereeuwigen. Maar voor de club was het wel een mega operatie om van al die gasten, jong en oud, toestemming te krijgen om als plaatje over de toonbank te gaan. En toen kon het feest beginnen. Je was de deur nog niet uit van de winkel of je werd belaagd door smekende jochies en meissies, of ze toch vooral maar jouw plaatjes mochten hebben. Dat leverde

voor mij en vele anderen een hoop keuzestress op. Het liefst zou je ze allemaal blij willen maken en soms gaf ik de boodschap mee: “Wel eerlijk delen hè!” Een andere keer dacht ik: “wat een lichtelaaibende is die grootgrutter toch, laat ze het heen en weer krijgen met hun sneaky handel en mij opzadelen met een schuldgevoel dat ik eigenlijk nog te weinig bij ze gekocht heb”. Maar ja, aan de andere kant had ik ook te doen met die jonge gastjes die door hun ouders door weer en wind de straat werden opgestuurd om te gaan bedelen om zo een boek van misschien wel 1500 vakjes gevuld te krijgen, dat nadat de missie uiteindelijk voltooid is na 2 weken op zolder beland. Want ja, met uitzondering misschien van je eigen team, zeggen al die zelfverzekerd in de camera kijkende koppen en koppies je toch eigenlijk helemaal niets? Toch stinken we er iedere keer weer in en dat weten die slimme marketeers als geen ander. De mens heeft, zoals aan het begin van dit artikel al geconstateerd, een oergevoel voor verzamelen en dat weten de gladde jongens en meiden van de verkoop als geen ander. Ik stel daarom voor ons bij de volgende op de heb gebaseerde prullenactie nu eens niet voor de gek te laten houden en over te gaan tot een massale boycot. Onder het motto: “Er is al genoeg zoi, het is nu wel even mooi!” We gaan het zien, of niet natuurlijk.

Sjaak van den Helder

Als je over de geschiedenis van V.V. De Meern te spreken komt, valt bij de ouderen de naam Sjaak van den Helder altijd wel een keer. Hoe dat komt. Sommigen brengen hem in verband met Wegrestaurant de Afrit, anderen kennen hem als trainer en weer anderen weten te vertellen dat ie de wereld over geweest is op zoek naar talent en ook nog dat ie altijd keeper is geweest. Hoe zit het nu allemaal precies? Een portret is op zijn plek.

Vijf jaar na de oorlog geboren als oudste van uiteindelijk een gezin van 5 kinderen. En dat vond plaats in Woerden, waar vader Van den Helder als verzekeringsagent en bemiddelaar in onroerend goed de kost verdiende. En Sjaak ging voetballen bij VEP. Keepen leek hem wel wat. Daar ontmoette hij ene Wim Stolwijk die naast voetbal bezig was in de melkwinkel van zijn vader. Daar hielp Sjaak af en toe mee bij met het ophalen van lege melkflessen. Hierdoor konden Wim en Sjaak op tijd naar het voetbalveld. Samen speelden zij in hetzelfde jeugdelftal. Sjaak kon naast flessen sorteren en het doel bij VEP verdedigen ook aardig leren en uiteindelijk belandde hij op de HBS. Van lieverlee haalde hij de derde klas. Op dat moment vertelde vader den Helder dat ie als bemiddelaar in onroerend goed een café moest verkopen in De Meern. Op zich niets aan de hand. Maar, dacht hij: ik koop het zelf!

En aldus geschiedde. Wegrestaurant de Afrit zou in handen komen van de familie Van den Helder. En Sjaak onderbreekt zijn studie om samen met zijn vader, en nog drie andere kinderen uit het gezin, de boel te runnen aan de Meerndijk. Het wegrestaurant stond bekend als chauffeurscafé. Dat betekende dat er 's morgens vroeg al koffie geschonken moest worden voor de chauffeurs die de A12 verlieten om effe een bakkie te doen op de Meerndijk. Half vier gaat de wekker in die tijd, want chauffeurs drinken vroeg koffie. En als Sjaak zich

heeft verslapen, gooien de bestuurders wat grind tegen de ramen van zijn slaapkamertje om hem wakker te maken. Dat was de afspraak.

De HBS en VEP lijken plots ver weg.

Het is 1967 en Sjaak is 16 jaar als hij bij de Meern terecht komt. Op zijn CV staat VEP! Welaan dan is het een koud kunstje om bij het eerste van De Meern te geraken. Bij inmiddels grote voetballers als daar zijn Jan van de Kerkhof en Eef Oostrum. Maar keeper Van den Helder heeft meer pijlen op zijn boog. De profclub DOS stuurt hem een uitnodiging voor een training aldaar waar onder meer Henk Wery actief is en hem zal uittesten als keeper. Maar dan slaat het noodlot toe: door een zware schouderblessure moet hij zijn actieve voetbalcarrière plotseling beëindigen.

Onderwijl aan de cursus voor trainer begonnen en samen met Wim Koot gaat hij de junioren van De Meern onder handen nemen. Een heftig jaar zo voor de 18-jarige van den Helder. Als hij de cursus voor trainer met goed gevolg heeft afgesloten, verkast Sjaak naar het grote Velox in Utrecht. Daar neemt hij als trainer met de A Juniorenselectie deel aan de landelijke competitie met ene Ronald Spelbos in de spits en Han Berger als stagiaire op woensdagmiddag.

Maar zoals vaker hangt het lot af van toevalligheden. De fusie van Velox in het nieuwe FC Utrecht leidt tot een nieuwe situatie. De jeugdige talenten van Velox worden ondergebracht in het zogenaamde C-Elftal van FC Utrecht.

Dan is er nog altijd de weg terug naar De Meern. Het is inmiddels 1970. Sjaak van den Helder gaat aan de begeleiding van de A-junioren van De Meern beginnen. Na twee jaar doet hij daar ook nog het eerste van zondag en zaterdag erbij. Zijn vrouw, zij trouwden in 1972, zal hem in die tijd bijna alleen overdag zien, want naast voetbal gaan beiden nog een paar jaar samen in De Afrit werken. Van den Helder diept hier nog een mooie anekdote op. 1974. De allereerste oefenwedstrijd van De Meern tegen de amateurs van Ajax. 1-4 gewonnen! Op de verjaardagen van Frans, Jos, Jan en Eef zal daar nog wel eens aan herinnerd worden...

1974 is sowieso een mooi sportjaar. WK in Duitsland. En Sjaak van den Helder verkast naar FC den Bosch als assistent van Nol de Ruiter. En vervolgens na twee jaar naar FC Utrecht met voormalig stagiaire Han Berger, na het ontslag van trainer Jan Rab, als hoofdtrainer. Kijk de analen er maar op na: twee man runnen het technisch gedeelte van FC Utrecht. Kom er nu eens om. En als Ajax voor de beker door Utrecht wordt uitgeschakeld, gaat het hele Utrechtse gezelschap in de Ten Veldestraat in de Meern Sjaak's verjaardag vieren. Istatov, Streuer, Cabo. We schrijven 1976. Je kunt het nalezen in de krant. In november verslaat FC Utrecht voor de beker Ajax met 2-1. Joop van W maakt het eerste doelpunt. Jan Streuer schiet de winnende binnen uit een van richting veranderde vrije trap.

Bij FC Utrecht was hij assistent-trainer en parttime administrateur. Salarisadministratie, kaartjesverkoop, facturen controleren, keepers

(Hans van Breukelen) trainen en de C-Selectie begeleiden en coachen bij competitiewedstrijdenwedstrijden. Ook daarnaast nog regelmatig analyses van tegenstanders maken voor het eerste elftal.

Het is ook het jaar dat de selectie de studio induikt voor de opnames van een heus FC Utrechtlied. Een deel van de Meernse band Leuk 5 levert de melodie en Sjaak vult de tekst in: In Galgenwaard is uw piek een daalder waard!

Ondertussen blijft de Rabobank ook een beroep op hem doen. Sjaak zal er tot 1982 de verzekeringen ter hand nemen.

Als Nol de Ruiter bij FC Wageningen trainer/coach is geworden, doet Sjaak dat er ook nog maar eens bij. Twee jaar Wageningen. Met spits Rob Mc Donald. In die tijd wordt de spits aan Willem II verkocht. Maar omdat de betalingen niet binnen komen en veel tijd in beslag nemen, gaat Sjaak de centen samen met Nol maar met de auto ophalen. Hij keert naar Wageningen terug met 3 ton aan bankbiljetten in een koffertje. Dat waren nog eens tijden. (Overigens zullen we die Rob Mc Donald 30 jaar daarna ook nog bij De Meern aantreffen als hoofd Jeugdopleiding.) In 1985 volgt Sjaak de cursus Management betaald voetbal. En met die papieren wordt hij lid van het bestuur van de VVCS met Karel Jansen, Louis van Gaal, Theo van Zeggelen en Ger Lagendijk als medebestuurslid. Deze vereniging komt op voor de belangen van contractspelers en in die rol komt Sjaak in contact met profvoetballers als Jan Paul de Jong, Ronald Spelbos, Dirk Heese en Johnny Rep. Een boeiende onderneming die echter ook veel zorg met zich meebrengt. Als Sjaak in de zomer van 85 met zijn gezin met de caravan in Zeeland verblijft, valt het doek.

De zorg voor eigen gezondheid krijgt voorrang. Het wordt tijd om het wat rustiger aan te gaan doen. Even geen verantwoordelijkheden meer anders dan voor het eigen gezin. Aldus geschiede. Vervolgens wordt het eind jaren '90. Sjaak wordt Hoofd Jeugdopleiding bij GVVV. In 2001 stapt hij over naar de ROOIEN. Een nieuwe eeuw en nieuwe kansen.

DOVO trekt aan de bel. Door Ons Vrienden Oppericht zoekt een Algemeen Directeur. Is dat wat voor de herstellende Sjaak van den Helder? Hij voelt er wel weer voor en de nieuwe eeuw kan ook voor

Jeugdtrainer Koot staand links met junioren in 1967 met Sjaak 2e van rechts

Sjaak beginnen. DOVO speelt hoofdklasse en dat is natuurlijk een mooi podium. Om te beginnen start Van den Helder met de organisatie van een oefenwedstrijd voor DOVO 1. Ergens in juli voor aanvang van het nieuwe seizoen. Sjaak informeert eens bij wat kennissen zoals Mols, de Boer, Konterman. En die spelen bij Glasgow Rangers! En Dick Adcocaat is de manager. Is dat even mooi? En zo gebeurt het dat er 4000 man naar het stadion trekken om van deze pot getuige te zijn. Een mooie start voor de Algemeen directeur. Sjaak blijft in Veenendaal tot en met het kampioenschap in de hoofdklasse. We schrijven 2004.

Na dit seizoen raakt Sjaak in gesprek met Jan Streuer, technisch directeur bij Vitesse. Onder toezien oog van hoofd opleidingen, Pascal Jansen neemt hij de scouting ter hand voor de Arnhemse club. Dat gaat vier jaar duren tot 2008. En dan komt hij voor de V.V. De Meern in beeld. Technisch manager. En neemt u maar aan dat dat zowel over de jeugd als de senioren gaat. Inclusief het toenmalige vlaggenschip: Zondag 1. Frans Schuitemaker, Marinus Dijkhuizen, Rob Zomer. Ze hebben allen met Sjaak van den Helder om de tafel gezeten. Heel stiekem kunnen we zeggen dat het voor De Meern gouden jaren geweest zijn. De ambities reikten tot in de Hemel. De jeugd speelde na verloop op divisieniveau en zowel Zaterdag als Zondag kwamen in de eerste klasse te voetballen.

Na een trainingskamp in Ameland stopt van den Helder ermee. 4 Jaar heeft hij mede de club aan de hand gehad. Met als bekroning de Rinus Michels Award in 2013.

Na zijn avontuur bij De Meern gaat hij voor Celtic FC aan het werk. Onder David Moss gaat hij jeugd scouten tot 2017. Hij heeft vele trips met zijn camper gemaakt in Nederland, België en Duitsland. Mocht ook naar interlands in Oostenrijk en Griekenland. Hij werd zelfs 'meegenomen' door David Moss naar Huddersfield Town. Die club was voor het eerst in haar geschiedenis naar de Premier League gepromoveerd. Echter, de club ontsloeg David Moss en de 'international scouts' konden ook vertrekken. In 2020 komt Sjaak nog een jaartje terug als Technisch manager bij de club. Maar dat 'interim-jaar' krijgt geen vervolg. Inmiddels 70 jaar en 55 jaar werkzaam als jeugdtrainer, trainer/coach, technisch manager, algemeen directeur, internationaal scout en hoofd jeugdsouting. Het is genoeg geweest...

Heel veel landen bezocht, ontzettend veel wedstrijden in het buitenland gezien, relaties opgedaan en nu... met zijn buscamper samen met zijn vrouw tripjes maken. Je zou haast vergeten dat achter deze man een sterke vrouw gestaan heeft. Eindelijk, na zoveel jaar voetbal, heeft hij alle tijd voor haar.

Wim Stolwijk

De telefoon gaat. Hoe laat was het ook alweer; acht uur, half acht? Zeg het maar. Doe maar half acht zeg ik. Het is per slot heerlijk weer en we kunnen mooi in de tuin. Prompt half acht komt er een fiets het pad op. Hier ben ik dan, lacht Wim met een brede grijns. Heerlijk over voetbal babbelen. We kijken er allebei naar uit. Maar eerst koffie.

Over voetbal raak je nooit uitgepraat, lijkt het wel. En dat in een behoorlijk tempo. De koffie is nog niet op of we zijn drie clubs en vier goeie voetballers verder. Ho, ho. Nooit steno gehad, rustig aan...

Wim Stolwijk is in Woerden geboren als vierde in het gezin van melkboer Stolwijk. Het is dan 30 april, precies de verjaardag van vader. Daarvan heeft kleine Wim nog een hele tijd meegeprofiteerd als familieleden vader kwamen feliciteren. Ook de broer van vader Willem was die dag jarig, want er was sprake van een tweeling. Feest alom in Woerdense Achterstraat. En dat allemaal op Koninginnedag! Als kleine Wim 6 is, mag hij naar school. En die school staat juist naast de zuivelwinkel. Dus als Wim de schoolbel hoort, heeft ie nog net tijd om zijn ontbijtbord weg te zetten en zijn jas aan te trekken. Vader is inmiddels al druk in de weer met zijn melkwijk. Naast zijn drukke werkzaamheden vindt vader op zondag tijd om te voetballen bij het Rooms katholieke VEP. Kleine Wim gaat wel eens kijken bij thuiswedstrijden en oefent zelf met vrienden op het exercitieveld om later minstens zo goed te worden. Hij moet wel nog wachten tot ie 8 jaar is om lid te mogen worden. Maar in die tijd blijkt dat kleine Wim nog niet echt zo stevig in elkaar zit om het voetbal aan te kunnen. In Brabant kan ie in zes weken voor het echte werk aansterken. Daarna kan het echte voetballeven een aanvang nemen. Bij wie van ons is er van zo'n degelijke voorbereiding sprake geweest? Dat belooft wat! En omdat in vier jaar tijd blijkt dat naast voetballen Wim ook goed dingen kan onthouden, vervolgt hij de Middelbare-schoolopleiding in Utrecht, op het Boni. Dat blijkt achteraf wel een lastige keuze want het is racen op zaterdag om op tijd

bij de aanvang van het voetballen te zijn. Let op, jeugd van nu: het was in die tijd nog gewoon om op zaterdagmorgen naar school te gaan! En om het nog ongelooflijker te maken: men ging vervolgens op de fiets naar de uitwedstrijden. Een diepe buiging voor deze lichting is wel op zijn plaats. Tot zijn 15e blijft Wim bij VEP voetballen. Maar dan slaat de schrik bij iedereen om het hart: vader gaat verhuizen naar Amsterdam. Het is in Woerden de laatste tijd moeizamer gegaan met de melkwinkel en vader ziet mogelijkheden in Amsterdam Zuid: de hele handel in Woerden wordt verkocht en in Amsterdam gaat een nieuw leven beginnen met een winkel in kaas en vleeswaren met een woning er vlak naast op tweehoog. Ineens wordt de familie 's morgens wakker gemaakt door het geluid van verkeer en de tram vlak voor de deur. Wat een verschil met Woerden. Wim neemt met spijt afscheid van VEP en van Boni. Hij gaat zijn HBS afmaken op het Sint Nicolaas Lyceum en meldt zich tegelijkertijd als voetballer aan bij het aan school verbonden Wilskracht SNL. Een school van de paters en precies twintig haltes van het woonhuis vandaan. Eigenlijk zo gek nog niet. Kan ie meteen de buurt een beetje leren kennen. En het toeval wil dat de vader van de spits van Wilskracht SNL ook melkboer is. Dus dat voelt allemaal goed en vertrouwd. De overgang van het dorpse Woerden naar het stadse Amsterdam is op die manier toch makkelijker geweest dan gevreesd werd. En met die spits uit het team is het 's avonds goed achter de meiden aan hollen. Daar hebben beide melkboerenzoons veel lol aan beleefd (dat die eigenwijze spits ooit nog eens zwager en compagnon zou worden, kon men toen nog niet weten...).

In Amsterdam besluit Wim na het behalen van zijn HBS diploma om Economie te gaan studeren. Enfin, voetbal, school, meisjes. Een prachtig repertoire. Overgang naar voetbalclub de Meer, waar toen ook ene van Gaal rondliep, dan uiteindelijk afgestudeerd en vervolgens dikke verkering met Marja, een

mooie schooljuffrouw. Het leven in Amsterdam heeft veel goeds gebracht.

Maar verhip, dat is waar ook: militaire dienst!

Helemaal nooit bij stil gestaan. Onverwacht valt er bij de 25-jarige Stolwijk in Amsterdam een brief op de mat: Je kunt je in Middelburg melden voor de militaire dienst! Wat nu? De net afgestudeerde econoom kan zichzelf nauwelijks voorstellen met een schietgeweer. Daar komt bij dat je elke zondag om zes uur 's avonds al op de trein moet stappen om vanuit Amsterdam op tijd bij de kazerne te zijn, rekent hij zelf vast uit en dus een jaar lang geen Studio Sport!?! Goede raad is duur. Een vriend uit Amsterdam heeft het ei van Columbus en ook 100 kwartjes in voorraad. Zijn advies: alleen koffie drinken, Wim! Niet eten en altijd een interessant boek binnen handbereik. Het werkt. Na een ziekenhuisopname en een verwijzing vervolgens naar een psychiater in Vught wordt vastgesteld dat soldaat Stolwijk de dienst kan verlaten op grond van onvoldoende stabiliteit. Het zal hem een zorg zijn. Het gewone leven kan beginnen.

Inmiddels is het 1977. Voetbalvriend Sjaak, die in De Meern woont, haalt Wim over ook naar De Meern te komen. Via makelaar Beumer wordt er een huis geregeld aan het Zuiderplantsoen. Eerst trouwen in Amsterdam en daarna wordt het nieuwe pand betrokken. Wat een verschil met Amsterdam! Maar het is niet anders. Zorg maar dat je een paar mensen leert kennen hier, snapt het echtpaar. Wim zoekt het bij de voetbalclub. En na enkele trainingen neemt trainer Bertus de Ridder hem op in het eerste team. Daar voetballen al enkele grote voetballers als Stolker, Bloemkolk, Verburg, Zoutenbier. Hij moet tussen al deze jongens zijn plek zien te veroveren. Dat valt nog niet mee, want na een wintersportvakantie wordt hij in het tweede team geplaatst. Zo doen we dat hier, maakt de trainer hem duidelijk.

Intussen zijn er al heel wat contacten gelegd en in '83 begint Stolwijk zijn eigen kantoor. Ed van Nispen en Eflin Oostveen helpen hem de eerste jaren goed door te komen. En laat nu Gert Zwezerijn de eerste klant zijn. Dat moet een wederzijds genoeg zijn. Ook wordt in dat jaar zoon Bas geboren en Wim wordt hierdoor de eerste huisman in het dorp. Wim Stolwijk blijft drukdoende met zijn horizon in het Meernse te vergroten. Hij wordt gevraagd (door ene Bloemkolk) penningmeester te worden van de tennisclub. Daar krijgen ze bij De Meern ook lucht van en Wim wordt verzocht ook bij De Meern een

bijdrage te gaan leveren. Zondag kan hij op gesprek komen. Ene Piet den Uijl zal hem introduceren, maar omdat deze net een wedstrijd fluit op veld 4 moet Wim nog even geduld hebben. Gaat dat hier zo? vraagt hij zich af.

Zoon Bas is inmiddels 6 jaar geworden en meldt zich aan bij de club. Vader Wim wordt weliswaar geen trainer, maar houdt de ontwikkelingen goed bij. Arie van den Heuvel zal leider zijn. Dus daar hoeft je je geen zorgen over te maken. Samen overigens met Willeke, de moeder van Bassie Mocking. Een beter gezelschap kun je niet treffen. En vader Stolwijk zal voor deze groep nog regelmatig een toernooi boeken in het buitenland. België, Duitsland en Engeland. Vader Stol glundert als hij vertelt dat hij voor de finale in Duitsland de tegenstander goed had bestudeerd en wist met welk been de Duitsers penalty's namen en in welke hoek ze schoten. Zo word je dus Kampioen! Und Stolz. Daar zal de naam Stol ongetwijfeld mee te maken hebben.

Naast gezin, werk, tennissen en voetballen neemt de verhuizing van de voetbalclub naar het nieuwe onderkomen veel tijd in beslag. Bovendien is daar ook veel geld mee gemoeid. We schrijven er nu even snel doorheen, maar neem maar aan dat er heel veel werk is verzet met De Bokx, Bloemkolk, Kieft, Eversdijk en heel veel anderen. In 2005 is de verhuizing een feit. Van Seumeren wordt de nieuwe voorzitter en V.V. De Meern zit er netjes bij met nieuwe velden, voldoende kleedkamers, een mooie kantine met een prachtige tribune. Bezoekende clubs kunnen hun ogen uitkijken. Ook op technisch gebied worden stappen gemaakt. Mede dankzij de geldelijke bijdrage van de businessclub, een vondst van de accountant zelf, die hij al 25 jaar leidt, en de vele vrijwilligers promoveren steeds meer teams naar de landelijke klasse. Dit wordt bekroond met de Rinus Michels award in 2013! Bij de senioren stoomt de Zaterdag op naar de eerste klasse en de Zondag promoveert naar de derde divisie. Dit zijn gouden jaren. Wim Stolwijk kan er met veel genoeg op terugkijken. "En weet je wat het mooie is?..." vervolgt hij. Maar ik zeg hem dat het wel mooi genoeg is. Het kan niet mooier.

Inmiddels vanaf 2016 voorzitter en zoekende naar de juiste man of vrouw die hem uiteindelijk zou kunnen vervangen na ruim 20 jaar bestuurslid te zijn geweest.

Het zou wat zijn als we Stol niet meer nodig zouden hebben.

Achter de schermen van de kantine

Altijd al eens willen weten hoe het achter de schermen van de kantine er aan toegaat? Hoeveel liter bier er maximaal op voorraad is en hoeveel kilo patat er op een drukke zaterdag in de frituur gaat? Lees dan dit verhaal en je komt een hoop te weten over het reilen en zeilen van de kantine.

De “kantinebaas”

Op een rustige zaterdagochtend spreek ik af met “kantinebaas” Nick de Wit. Hij is geboren op 17 september 1994 in de Utrechtse wijk Ondiep. Op zijn 4e verhuist het gezin De Wit naar IJsselstein. In zijn jeugd voetbalt Nick bij VVIJ en vanaf zijn pubertijd is hij op zondag in de leer bij zijn vader Hans die vanaf 2005 de pachter van onze kantine is. Daar krijgt hij onderricht hoe je een goed pilsje moet tapen met een mooie schuimkraag, wat een kunst op zich is. Een tosti maken is dan weer een stuk simpeler, maar voor een patatje bakken kan je niet zomaar elke koekenbakker aan het werk zetten.

Inmiddels woont Nick in Vleuten maar komende zomer gaat hij met vriendin Denise terug naar IJsselstein. Ondertussen heeft hij diverse cursussen gevolgd zoals: sociale hygiëne, allergenen en leidinggeven.

De zaterdag

De belangrijkste dag van de week is de zaterdag. Bij een compleet programma gaat de wekker rond 6 uur af. Een goed half uur later opent hij de toegang van de kantine. Daarna is het eerste werk het aanzetten van allerlei apparatuur zoals vaatwasser, kassa en je zou het misschien niet verwachten, het

tosti-ijzer. Want er zijn altijd wel gasten die hun ontbijt beginnen met een tosti en dan is het wel handig dat het ding al op temperatuur is. De eersten die goed 7 uur al arriveren zijn Alfred van Doorn en partner Ria. Al snel volgt Mandy Makkink. Een klein half uurtje later komt Kees Bleeker ook en als het weer goed gezind is, wordt dan het allereerste bakkie van de dag gedaan. Daarbij houdt het kwintet even “keek op de week.” De laatste voetbalnieuwtjes worden uitgewisseld, voordat het echte werk begint. Want rond 8 uur komen de eerste gasten meestal wel binnen en zijn er al diverse ouders en leiders die graag even een warm drankje, broodje of een tosti! willen. Tegen 10 uur gaat de frituur aan en dat blijft zo tot sluitingstijd. Er zijn 3 pannen met elk 10 liter plantaardige olie om snacks en patat afzonderlijk van elkaar te kunnen bakken en ook omdat de olie waarin de snacks gebakken worden, sneller ververst moet worden dan die van de patat. Alle afgewerkte olie gaat in een grote ton om door een bedrijf gerecycled te worden tot andere producten. Op een goede dag kan er zo maar 40 tot 50 kilo patat doorgaan. Daarnaast nog een flink aantal kilo's aan snacks, 250 broodjes, 150 panini's en 100 tosti's. Dit alles wordt dan weggespoeld met heel veel koffie, (ice) thee, cola, AA drink en natuurlijk bier. Tegenwoordig deels ook alcoholvrij, maar tot op heden nog niet in grote hoeveelheden. Vanaf 11 uur wordt het steeds drukker en als er vraag naar is, kan het eerste biertje getapt worden maar pas na twaalfen gaat het echt goed los zeker als de eerste seniorteamen hebben gespeeld of terugkomen

van een uitwedstrijd. Daar tegenwoordig wedstrijden zeker in voor- en najaar zomaar pas om half 5 beginnen kan er tot goed half 8 nog besteld worden. Een uur later zit de dag er echt op en kunnen Nick en zijn vriendin en indien nodig de 1 tot maximaal 3 oproepkrachten de deur sluiten.

Rest van de week

Zondagochtend kan er iets later begonnen worden, maar ook dan komen rond kwart over 8 de ouders met hun jonge kroost, die al naar gelang hun leeftijd deelnemen aan Benjamin, kabouter of Champions League voetbal. En ook dan is er behoefte aan warme koffie, thee en limonade en wat te eten. Wat later op de ochtend en begin van de middag is het de beurt aan de wat oudere jeugd en een paar senioren elftalen van heren en dames. Maar zo laat als op zaterdag wordt het niet en daardoor kan Nick net als de rest van voetbalminnend Nederland om 7 uur voor de buis zitten al dan niet met het bord op schoot om Studio Sport te kunnen kijken. De maandag is dan bij veel horeca de rustdag maar niet in onze kantine. In de ochtend is het schoonmaken geblazen, waarbij ook de kleedlokalen een beurt krijgen. Niet het prettigste werk, want er zijn altijd een aantal gasten die daar gedrag vertonen waar ze thuis niet mee zouden weggelopen. Geholpen door Wim van Mourik wordt, zoals de Belgen het zo mooi kunnen zeggen, het kot gekuist. In de middag is er tijd om bij de groothandel de bestellingen op te geven die dan woensdag geleverd worden. Aan het eind van de middag komen de eerste jeugdigen

alweer voor de training en dat gaat zo alle doorde-weekse avonden door. Tot regelmatig rond middernacht, staat de kantineploeg paraat, om de meute van eten en drinken te voorzien en is het bij tijd en wijle flink aanpoten. Daarnaast zijn er nog de nodige vergaderingen, waarbij voor koffie en thee gezorgd wordt.

Overige wetenswaardigheden

Op een niet nader te noemen plaats (bedrijfsgeheim) bevinden zich 2 biertanks met een capaciteit van elk 1000 liter. Als de bodem daarvan in zicht komt wat Nick natuurlijk nauwlettend in de gaten houdt komt er een grote tankwagen van de brouwerij om weer bij te tanken. Hiervoor worden eerst de zakken uit de tanks verwijderd en vervangen door schone en dan worden in 40 minuten beide gevuld met gerstenat. Om de 6 weken komt de tapwacht voor het schoonmaken en doorspoelen van de tapinstallatie. Tijdens de onverwachte 1e sluiting wegens Corona werden de tanks door de brouwer leeggepompt en dit werd eenmalig vergoed door de brouwerij. De inhoud kreeg een wel heel bijzondere bestemming. Er werd desinfecterende zeep van gemaakt. Bij de volgende lock-downs was al gezorgd voor minder inhoud door met flessen pils te gaan werken, waardoor geen onnodig voorraad verlies geleden werd.

In de kantine is, met gebruikmaking van de

“Middenstip”, ruimte voor tussen de 300 en 400 personen. Hiervoor zijn in de kantine 120 stoelen beschikbaar en in het clubcafé nog eens 40 zitplaatsen. Alleen in de kerstvakantie en een paar weken in de zomer is de kantine gesloten. Door een leveringsfout van de brouwerij rond de één of andere feestdag is het 1 keer voorgekomen dat er geen bier was, wat vader Hans oploste door dan maar Bacardi te schenken voor de prijs van een pilsje. Voor het nieuwe seizoen zijn er plannen om een gezondheidshoek te beginnen en ook wordt zo mogelijk ingespeeld op halal en allergie wensen. Al met al kunnen we heel tevreden zijn met de H de Wit & Zoon en daarom proosten we op een blijvende prettige samenwerking ook in de toekomst.

1953

Charles Beniest

Keeper/scheidsrechter/klusser

Na de wedstrijd loopt de scheidsrechter het veld af of het de gewoonste zaak van de wereld is: in je vrije tijd een wedstrijd leiden. Niet één keer, maar zowat elke week. Jeugd, vrouwen, mannen.

Geboren in Vleuten, Groenedijk. Dat was vóór de gemeentelijke herindeling van 1954. We zeggen het nog maar een keer. Het gezin verhuisde daarna echter naar Rotterdam omdat vader Beniest bij Wilton Feyenoord een betrekking had. Echter in 1959, inmiddels werkend bij Douwe Egberts, via werkgever een woning in de Zonstraat aanboden gekregen, was het pleit snel beslist. De kleine Charles hoeft maar een klein stukje te lopen naar de Pastoor van Luenenschool. Als hij in de zesde klas zit, mag hij eindelijk gaan voetballen. Hij had wel een jaar eerder gewild, maar er was sprake van een ledenstop voor de verhuizing van V.V. De Meern naar het nieuwe sportpark aan de Europaweg. Enfin, in 1965 kan hij beginnen met voetballen. Als rechtsbinnen. En soms ook als keeper. Het was maar net waar behoefte aan was. Die afwisselende positie bij de pupillen bleef hij onder trainer/leider Bauhuis jarenlang bezetten. Na die jaren wordt hij voetballer bij de B-aspiranten en ook keeper bij de A-aspiranten. Daarna speelt Charles 3 jaar in de A-junioren. Tot ie uiteindelijk met 19 jaar bij Zaterdag 1 terecht kon. Dat had ie tenminste gedacht. Het lot besliste dat ie het tweede team terecht kwam, omdat dat team kampioen moest worden. Mét Charles, als het even kon. Inderdaad, een goede keuze, want het tweede werd kampioen. Daarna volgen 15 jaar keeper dan wel voetballer bij afwisselend Zaterdag 1 en 2. De eerste trainer was Jansen. Als hij 35 is, vindt hij het wel genoeg om in de selectieteams te spelen en gaat lager spelen waarbij hij nog regelmatig in 2 of 3 meedoet en af en toe bij 1. Zijn laatste wedstrijd in 1 was in 2005 tegen UVV (beker).

Vanaf het nieuwe sportpark tot 2019 keeper in een team met veelal oud eerste elftal spelers die langzaam van 4 naar 10 terugzakke. Nu nog steeds beschikbaar.

Dat is zijn voetbalcarrière geweest. Echter, naast het voetbal, was Charles Beniest keeperstrainer voor de

jongste jeugd en 6 jaar bestuurslid met o.a. kleine Pietje van Oostrum en Frits Bloemkolk. Daarna medebestuurslid bij de zaterdagafdeling en een aantal jaren onderdeel van de redactiecommissie van de teamgeest.

Het is ook de periode van de regiovoetbalwedstrijden tegen FC Utrecht. Dat heeft zomaar 24 jaar bestaan en Beniest is vanaf 2006 hier de penningmeester van geweest.

Als de club in 2005 verhuist naar het huidige terrein, stopt Charles met bestuurlijke kwesties en gaat zich bezighouden met keeperstrainingen bij de jeugd en hulp keeperstrainer bij de zaterdagselectie.

Maar, hoe waren we dit verhaal ook weer begonnen? De scheidsrechter liep het veld af of het de normaalste zaak van de wereld was... toch?

Het gezin Beniest telde destijds 10 kinderen waarvan er meerdere bij De Meern voetbalden. Grote broer Charles floot de wedstrijdjes van broers en zussen. Zo is het begonnen. In 1988 zijn scheidsrechtersdiploma behaald en een jaar voor de bond gefloten. Al sinds 1975 weet de club hem te vinden als er weer een wedstrijd open staat. Jeugd, vrouwen, mannen... Bij Ben Hendriks staat ie boven aan de lijst.

Het gesprek vindt plaats in een kamertje van het clubgebouw. Daar drinken een 12-tal vrijwilligers op dinsdag om half negen een kopje koffie vóór ze aan het klussen gaan. Charles Beniest is er daar één van.

"Ach, sluit hij het gesprek af, je moet wat... Weet je wie écht wat gedaan heeft? Lange Willem, die heeft 40/50 jaar Toto/lotto gedaan..."

André Bakker

Sla een Teamgeest open en je komt de naam van André Bakker tegen. Dat kan zomaar een Teamgeest zijn van jaren terug. En toch zijn er mensen die hem niet persoonlijk kennen: André Bakker? Nooit van gehoord! Tja, je moet wel eens wat lezen natuurlijk. Daar gaat ie dan.

Om te beginnen is het leuk te weten dat hij in een gevangenis is geboren. In het hoge noorden, Appingedam. Dat zat zo: de familie woonde in Delfzijl, maar moeder wilde graag in een ziekenhuis bevallen. Dan kies je voor een ziekenhuis in de buurt. En laat dat de voormalige vrouwengevangenis in Appingedam zijn. Een sterk begin zo. Moeder en zoon gaan na enkele dagen weer terug naar hun huis in Delfzijl. De zoon blijkt een zondagskind. Gezegd met een goed stel hersens en een sportieve aanleg. Als André 4 jaar oud is, verhuist het gezin naar de grote stad, Groningen. En daar begint een prachtige jeugd. Hij doorloopt makkelijk de Lagere School en besluit op 10-jarige leeftijd te gaan voetballen bij GVAV. Daar viel de pingelaar Bakker op bij de trainer. Niet steeds 3 man voorbij! Afgeven die bal! Dat was

trainers motto. Op 18-jarige leeftijd biedt FC Groningen André een contract aan. Maar dan gebeurt in huize Bakker wat bij meer families aan de hand geweest zal zijn: niks geen contract, studie is belangrijker! Een optreden in het Nederlands elftal Onder 19 zal zijn laatste hoogtepunt zijn. Het rekenwonder verhuist naar Enschede om daar Toegepaste Wiskunde, met specialisatie ICT, te gaan studeren. En zo rolt hij het studentenleven in: beetje leren, op laag niveau voetballen, veel feestjes en in het eerste vrije weekend met het vliegtuig van Enschede terug naar pa en ma in Groningen. Een mooie tijd. Na één jaar campus verhuist 2e-jaars student Bakker naar de stad Enschede, de campus begon hem wat te saai te worden. Je moet die acht of negen jaar die een gemiddelde student voor die studie nodig had wel een beetje vrolijk doorkomen. André doet zijn afstudeerproject bij het Rijks Computer Centrum in Apeldoorn en doet daarmee alvast een jaar werkervaring op. In die tijd zeer ongebruikelijk om dat buiten de universiteit te doen, men vreest dan invloed van het bedrijfsleven op de wetenschap.

André kreeg na 6 jaar zijn diploma en was daarmee één van de snelsten. Ook een wapenfeit. Over wapens gesproken, de militaire dienstplicht staat voor de deur. Wat te doen? Nou gewoon: weigeren! En vervolgens vervangende dienstplicht doen bij automatiseringsbedrijf CEVAN in Groningen. Waar zijn leeftijdsgenoten schuttersputjes groeven, deed André ervaring op in de ICT, waar hij uiteindelijk voor geleerd had.

Na de dienstplicht volgen de banen elkaar in een mooi tempo op: in dienst van Shell Internationale Petroleum Maatschappij werken bij de NAM in Assen en uiteindelijk bij het snelgroeiende Amerikaanse bedrijfje Oracle in Naarden. Dat bedrijfje had zich gevestigd in kasteeltje het Berghuis. Maar toen het snel groter werd, verhuisde Oracle naar Bussum en later De Meern. Begonnen met wereldwijd een paar honderd man personeel, maar sinds Bakker gegroeid naar 50.000. Het is leuk om dat er maar aan toe te voegen. Want een feit is dat hij voor dit computerbedrijf de hele wereld heeft afgereisd. Dat wilde zijn baas, Larry Ellison, zo. Geen tijd voor voetbal.

Als André 40 jaar is en op een eiland ergens in de Stille Oceaan op een zonnig strandje onder een palmboom geniet van een pina colada besluit hij dat hij met die drukte wil stoppen. En gelijk na terugkomst gaat zijn verzoek tot ontslag de deur uit. Kijk, dat zijn nog eens beslissingen! André wordt huisman. Daar zal zijn inmiddels 5-jarige dochter Natalie niet rouwig om zijn. Eindelijk ziet ze haar vader wat vaker thuis.

André begint naast de huiselijke klussen met het opbouwen van conditie. Hardlopen, fitness. Tot er een berichtje op de deurmat ligt van de plaatselijke voetbalclub V.V. De Meern. De club zoekt nieuwe leden. Samen met een buurman meldt hij zich aan. Zo kan de conditie weer een beetje verder op peil worden gebracht. Daar zal hij de zeven daaropvolgende jaren voor nodig hebben. En als eenmaal die conditie op peil is, gaat André bij de KNVB fluiten. En binnen een mum van tijd stijgt hij

ook daar op de ladder en gaat jeugdwedstrijden fluiten van betaald voetbalclubs. Als ik ergens aan begin, wil ik het goed doen... Hij zal dat tot zijn zestigste blijven doen. Dus met de conditie is niks mis.

Ondertussen is de eigen voetbalclub verhuisd naar het nieuwe terrein. Er valt bij de ambitieuze club een hoop te doen en Bakker verleent daar zijn diensten waar nodig. Dat zijn nogal wat functies waar hij bij betrokken raakt. Je kunt onderhand geen commissie bedenken of de naam Bakker valt wel. Voorzitter zaterdag afdeling, website, Teamgeest, wedstrijdkrant, en nog een dozijn andere functies. Maar, zegt hij zelf, je leert altijd weer bij. En daar houdt hij van. De jeugdopleiding is zo'n voorbeeld. Als hoofd jeugdopleiding Hidde van Boven naar PSV vertrekt, neemt Bakker deze rol voor enkele jaren over. Een erg drukke tijd blijkt het. Meer dan 40 uur per week voor de club bezig is geen uitzondering. Het is dat dochter Natalie inmiddels in Londen woont, anders zou ze gezegd hebben haar vader nog steeds weinig thuis is. En de ideeën blijven maar opborrelen in zijn hoofd. Over de jeugdopleiding, de doorstroming naar het eerste, de noodzakelijke promotie van dit team naar de eerste klasse, de zorg voor de jeugdleden, de senioren, de vertrokken spelers. Wie gaat dat allemaal doen? Vraagt Bakker zich af. Het moet beter, het kan beter! En stiekem vindt hij de 20e positie op de top 100 van de beste Nederlandse jeugdopleidingen te laag. Het moet beter en het kan beter!

Inmiddels 64 jaar oud. Er zijn veel momenten van terugkijken met mooie herinneringen aan de prettige en succesvolle samenwerking met tientallen mensen. Maar André Bakker blijft ook vooruitkijken. Er is nog een mooie toekomst voor deze prachtige club. Er dienen zich ook steeds weer nieuwe vrijwilligers aan en op mij kun je ook nog wel een beroep doen... besluit hij. Maar meer dan 20 uur per week zal het niet meer worden.

De elftalfoto

Misschien heb je ze ook weleens gezien, elftalfoto's van heel lang geleden. Uit de begintijd van het voetbal eind 19e eeuw. Fotografie bestond nog niet zo lang en was nog een vrij exclusief gebeuren wat overigens ook voor het voetbal gold. In die tijd was het vooral een bezigheid voor studenten uit de steden, die het uit Engeland overgewaaid spel beoefenden. Zij hadden er ook het geld voor zich te laten vereeuwigen en waren de eersten die dat met hun team deden. Nonchalant liggend, gehurkt of stoer staand met vaak halflange broeken en de meesten nog met pet op hun hoofd, straalden zij het plezier uit van jongens onder elkaar, die met jeugdige branie lieten weten niet bang te zijn voor welke tegenstander dan ook.

Het zwart wit tijdperk

De oudste elftalfoto's van V.V. De Meern dateren uit halverwege de jaren 50. Nog in klassiek zwart wit wat ondanks dat, vaak hele mooie resultaten heeft opgeleverd en er nog een extra nostalgisch tintje aan gaf. Ze waren er bijna alleen maar van de hoogste elftallen, met links of rechts de in pak en hoed gestoken elftalleider of belangrijk bestuurslid. Altijd hadden 1 of 2 spelers een bal bij zich, bijna altijd staat de helft er staand op en de andere helft gehurkt. Staand was en ben je nog steeds het best

af, want het kon en kan soms best wel even duren voordat de fotograaf tevreden was of is over zijn of haar compositie. Een foto is een kunststuk op zich en goed doe je het nooit. Altijd is er wel één die er wat minder flatteus opstaat en ja zo'n foto gaat wel voor de eeuwigheid mee en dan wil je er wel op je best op staan. Nu is dat tegenwoordig niet meer zo'n probleem, want alles is maakbaar dus sta je toevallig met je koppie niet helemaal de goede kant op te kijken, of lijkt het net of je nog half met een kater van de vorige dag staat, geen probleem

A junioren 1956

zaterdag 1 1983 – 1984

photoshop lost het probleemloos op. Het mooie van een foto is, dat je aan kleding en haardracht heel vaak een bepaalde tijd herkent. Elftalfoto's werden tot in de jaren 70 gemaakt door vakfotografen, meestal verbonden aan de (lokale) krant. In de jaren 50 was dat o.a. "fotostudio Het Sticht" In De Meern was dat Jan Verheul huisfotograaf van de in Vleuten De Meern verschijnende weekkrant "De Brug". In de ondertiteling stond dan wie erop stonden en de vermelding: "foto Jan Verheul". Ging je langs bij de Brug dan kon je het origineel van de foto, als je het vriendelijk vroeg, gratis meekrijgen in een bruine enveloppe. Ook de lokale kranten het Utrechts Nieuwsblad en Het Centrum plaatsten regelmatig foto's van o.a. wedstrijdmomenten of 1e elftallen van zaterdag en zondag.

Iedereen op de foto

Tegenwoordig is vrijwel iedereen van jong tot oud bij V.V. De Meern wel eens met zijn/haar elftal op de foto gezet. Het is het verstilde bewijs dat we ooit deel hebben uitgemaakt van een voetbalelftal. Als je goed telt zijn het er meestal meer dan elf. Maar doordat er altijd wel enkele spelers door uitéénlopende oorzaken ontbreken, komt het maar zelden voor dat het complete team erop staat. Staan er namen bij de foto vermeld, wat helaas lang niet altijd het geval is, dan staat er meestal ook het volgende: "op de foto ontbreken:" en dan volgen er nog een aantal namen van ongelukkigen wiens portret er maar bij gefantaseerd moet worden. Willem Desipessie was de eerste huisfotograaf van V.V. De Meern die in de jaren 90 aan het begin van het seizoen van alle elftallen van hoog tot laag een elftalfoto maakte. Deze werden in de toen nog oude kantine aan de Europaweg opgehangen en vanaf die

tijd vormen zij een prachtig tijdsbeeld van inmiddels honderden mensen van alle leeftijden, die ooit of nog steeds speler van de V.V. De Meern geweest zijn of nog zijn. Getuigen op papier of steeds meer digitaal, van spelers van wie volgens mij vaak niet meer bekend is wie ze zijn en waar ze gebleven zijn. Daar waar een foto tot in de jaren 70 nog iets was waar je zuinig op was, is het nu, mede door de massaliteit en de moderne techniek, verworden tot een vluchtige momentopname die, zo snel als ie gemaakt wordt, ook weer net zo snel verwijderd kan worden. Tegenwoordig, heb ik begrepen, moeten elftallen zelf iemand zoeken die met een fototoestel van de club een plaatje kan schieten en dat wordt nog wel eens vergeten ondanks herhaalde oproepen op de website. Vanaf het ontstaan van de foto is het een mogelijkheid iets vast te leggen van ons vluchtige leven en is het naast wat we eventueel op papier gezet hebben, één van de weinige bewijzen dat we bestaan hebben. Laten we daarom zuinig zijn op wat er nog is, want foto's zijn, ook voor V.V. De Meern, de stille getuigen van de geschiedenis van onze vereniging en ook voor toekomstige generaties het bewijs dat voetballen een bezigheid is die niet aan tijd gebonden is.

D5 seizoen 2002-2003

BIJNA PROF

Jan Kerkhof

Er zijn voetballers die in Vleuten zijn geboren en toch bij De Meern groot zijn geworden. Daar is Jan Kerkhof (1939) een mooi voorbeeld van. Dat heb je als je op de Zandweg het levenslicht ziet. Voor de gemeentelijke indeling van 1954 valt alles ten Noorden van de Leidsche Rijn tot Vleuten. Dus zo spectaculair is het achteraf ook weer niet.

Enfin. Gedoopt in de oude Roomse Kerk aan de Rijksstraatweg schuin tegenover het geboortehuis. Die kerk staat in die tijd in de gemeente Oudenrijn. En als kleine jongen volgt Jan het onderwijs op de Openbare school aan de Meerndijk bij meester Maarssenveen. En laat dat nu vallen onder gemeente Veldhuizen. Als Jan negen is, besluit vader Kerkhof dat Jan nog drie jaar onderwijs krijgt op de Thomas a Kempisschool in Utrecht. Jan lijkt een man van de wereld. En altijd maar voetballen in zijn vrije tijd.

Hij herinnert zich de woensdagmiddagen op de school in Utrecht waar hij voetbalt met de fraters op de velden van PVC. Prachtige tijd is dat. Als Jan tien is schrijft vader Gijsbertus hem in bij voetbalclub De Meern, waar hij kennismakt met Dick van Londen en Jan Verheul. Vader Gijsbertus zit in het bestuur van de club dus de lijntjes zijn kort. Hij gaat samen met Juul Oostrom op de fiets naar de trainingen. Losse wedstrijdjjes en toernooitjes want voor de competitie moet je twaalf zijn. Maar dan gaat het ook los. Na 4 jaar junioren verkast Jan als 16 jarige naar het 1e elftal van De Meern. Gerrit Brouwer die zelf bij Dos speelt, wordt zijn eerste trainer. 16 Jaar zal Jan kerkhof deel uit maken van het vlaggenschip. Het is dan al duidelijk dat we van doen hebben met een getalenteerde voetballer. Na twee jaar nodigt het Utrechts Amateur elftal hem uit om mee te spelen. En via de PTT komt hij daarna met Dos in contact. Dat is ook een grote club. Betaald voetbal is natuurlijk het hoogste wat je halen kunt, maar je moet er wel zelf op de fiets naar toe. Je kan er 30 gulden per gewonnen wedstrijd

verdienen, maar het blijft ook een onzeker bestaan en Jan is van plan om te trouwen en dan komen er andere verantwoordelijkheden om de hoek kijken. Hij is nog maar 1 dag getrouwd of er staat een delegatie van de HVC uit Amersfoort op de stoep. Iedereen wil Kerkhof in zijn elftal, lijkt het wel. Profvoetballer worden is echter een onzekere gok. En die wordt uiteindelijk niet genomen. Jan besluit bij De Meern te blijven. Daar is men zo blij mee dat Arie van Wijk namens het bestuur hem drie bijzettafeltjes aanbiedt. Jan kan ze als pas getrouwde goed gebruiken.

Voetbal is de rode draad in het leven van Jan Kerkhof. Trainersdiploma's halen en trainer worden. Speler/trainer van Zondag 1. En met dat elfal is hij gepromoveerd van de onderafdeling naar de grote KNVB. Op de platte kar door het dorp naar cafe Huigen. Als dank voor al zijn bemoeienissen doet de club hem een mooie barometer kado. Even op het ruitje tikken en je ziet of het gaat regenen. Als trainer moet je zo'n uitvinding aan de muur hebben hangen. Hij traint allereerst de zondagteams en later ook die van de zaterdag. Daarna jarenlang de jeugd op woensdagmiddag. Altijd op de fiets naar de training. Het zit in de genen, denkt Jan zelf. De belangstelling voor het voetbal is er nu nog steeds. Zijn drie dochters zijn actief geweest in de beginnende damescompetities. En kleinzoon Kaj voetbalt met hetzelfde talent van opa in Meppel bij MSC. Op zaterdag en zondag kijkt Jan in de regel de thuiswedstrijden van De Meern. Op maandag wordt de krant doorgenomen. Voetbal is hem veel waard. Al 70 jaar.

Brief gestuurd aan J. Kerkhof op 20 januari 1959 om hem uit te nodigen voor de feestavond van dat jaar

Uitnodiging aan Jan Kerkhof voor het spelen van een proefwedstrijd in juli 1963

EEN ELFTAL VRAGEN

Jongens onder 15

Als je een jaar of 15 bent, sta je op een punt in je leven waarop keuzes gemaakt kunnen worden. Het voetbal wat je als kind nog beoefenen kon als een spelletje, is nu een serieuze zaak geworden. Je bent namelijk steeds beter gaan voetballen en ongemerkt kom je in aanmerking voor één of andere selectie. Wat te doen? Ga je je daarvoor inzetten of geef je de pijp aan Maarten en kies je voor een vriendenteam. Of, ook een mogelijkheid, ga je naar een andere club. Of, tenslotte, in het uiterste geval, stop je met voetbal en ga je tennissen of je wat meer met school bemoeien. Laten we maar hopen dat je zelf die keuze maakt en dat stiekem niet vader of moeder voor je kiezen... Het mooie van zo'n beginnetje is de vaststelling dat er voor iedereen keuzes zijn. Je kunt, je mag, je moet een keuze maken. Dat is, laten we dat meteen maar vaststellen, alleen mogelijk in een vrij land. Realiseer je dat goed nu je toch hier woont. De wedstrijd van Onder 15 is afgelopen. Het is een mooie strijd geweest met gemiste kansen voor open doel, maar ook met prachtige doelpunten. Het is spannend, maar de drie punten worden binnengehaald. De trainers en de leiders kunnen opgelucht ademhalen. Ook hun werk is beloond, zo voelt het. We hebben met de leiding afgesproken elkaar wat beter te leren kennen. Wat zijn dat voor jongens (en één meisje) die de kleuren van V.V. De Meern hebben verdedigd. We spreken af meteen na de wedstrijd in de bestuurskamer. Voor één keer moet er thuis gedoucht worden.

Een Elftal vragen

De helft is zo rond hun 12e of 13e jaar bij De Meern komen voetballen, de andere helft speelt er heel zijn voetballende leven. Voor iedereen geldt dat voetbal een buitengewoon plezierige sport is. Belangrijk is om samen in een team te werken en zo mogelijk veel te scoren.

Op de vraag waar ze tot nog toe mooie herinneringen aan bewaren, zijn er verschillende antwoorden. Zoals de woensdagmiddag training met de kabouters, een internationaal toernooi in Barcelona of een speciale training.

Waar V.V. De Meern is opgericht, niemand die het weet, maar wel dat we dit jaar 75 jaar bestaan.

Naast voetballen bij De Meern, spelen ze bij tijd en wijle ook nog op de straat (ja het bestaat nog), op een veldje in de buurt, op de voetbalschool of met vrienden op een veld bij concurrent UVV, maar dan wel op een doordeweekse middag. Oh ja ook nog wetenswaardig, aan een potje voetballen in de buitenlucht wordt een hoger belang gehecht dan aan gamen.

JO15-1

Of ze ooit profvoetballer willen worden? Natuurlijk, maar ze weten ook meteen te vertellen dat het dan wel meteen met alle pleziertjes is afgelopen. En de school is natuurlijk voor iedereen een hinderlijke sta-in-de-weg. Maar ze snappen allemaal wel dat je daar niet onderuit kunt komen.

Nieuwegein, Utrecht (de wijken Hoograven, Oog in Al, Parkwijk en Vleuten), en IJsselstein zijn zoal de woonplaatsen van dit team. Ieder van hen gaat daar naar een zelfgekozen school om zoveel mogelijk te leren zodat er later in ieder geval een goede boterham te verdienen valt, mocht het profvoetbal niet haalbaar zijn...

Men ontmoet elkaar verder op de club, voor de trainingen en wedstrijden.

Er ontstaat een gezellig gesprek over sport, toekomst, lekker eten en studie. Ajax staat bij iedereen hoog genoteerd zo ook FC Utrecht en Manchester City. Messi, Kevin de Bruin, Frenky de Jong en Ramselaar doen het in hun ogen erg goed. De keeper heeft Courtois van Real hoog zitten. Logisch.

Er is met deze groep niks mis, stellen we vast. Een mooi stel, waar je als trainer graag mee aan de slag wil. Op de vraag welk boek men op dit moment aan het lezen is, kijkt iedereen ons vrolijk aan: een boek lezen? Mijnheer toch, het is 2022. Snapt u dat dan niet?

Het zou mooi zijn als we elkaar, pak hem beet, over tien jaar nog eens kunnen spreken. 12 maart 2032. Weer in de kantine. Wat is er dan van deze mooie groep terechtgekomen. Want, al zijn het absoluut geen jongens van de gestamppte pot (pannenkoe-ken, spaghetti, pizza, patat en manti zijn favoriete gerechten), ze hebben allemaal wel in de gaten hoe het werkt in deze maatschappij en weten ook wat er nodig is om succes te halen. Laten we hopen dat er over tien jaar toch wel een paar tussen zitten die een boek gelezen hebben al is het maar het jubileumboek met 75 verhalen van en over V.V. De Meern.

Bas, Yusuf, Sander, Rida, Stijn G, Mischa, Chahid, Rayane, Nobèlie, Lars, Elvy, Coen, Stijn P, Kick, Jurriaan en Matthijs, het ga jullie goed!

VOORZITTER JEUGD

Christel Hek

Wanneer je goed luistert naar de voorzitter van de Jeugdcommissie merk je dat het 2022 is. 75 Jaar nadat in een Meerns café onze vereniging werd opgericht, is er veel veranderd in de sportcultuur van V.V. De Meern! De sport mag dan hetzelfde gebleven zijn, de inzichten hebben een andere wending genomen. Dat moet ook haast wel voor een club die zo groot is. Maar krijg de neuzen maar eens dezelfde kant op. Daar is moed voor nodig, visie en daadkracht. Velen hebben daaraan bijgedragen.

Wanneer je goed luistert naar de voorzitter van de Jeugdcommissie merk je dat het 2022 is. 75 Jaar nadat in een Meerns café onze vereniging werd opgericht, is er veel veranderd in de sportcultuur van V.V. De Meern! De sport mag dan hetzelfde gebleven zijn, de inzichten hebben een andere wending genomen. Dat moet ook haast wel voor een club die zo groot is. Maar krijg de neuzen maar eens dezelfde kant op. Daar is moed voor nodig, visie en daadkracht. Velen hebben daaraan bijgedragen. Aan het woord is Christel Hek, namens allen die bij de jeugd betrokken zijn, is zij nu ruim 1 jaar voorzitter van de jeugdcommissie. Zij wil samen met het voltallige bestuur de lijnen uitzetten voor de toekomst. Maar, wie is zij? Geen typisch Meernse naam, Hek.

Christel is geboren in Nieuwegein. Verhuist eerst naar Woerden, vervolgens naar Maarssen om ten slotte in Utrecht te gaan samenwonen met haar vriend Jurrien. En in die tussenliggende jaren zijn er allerlei diploma's tot en met het HBO gehaald die nodig zijn voor een baan in de juridische dienstverlening. Dat het die richting op zou gaan, is wel voorstelbaar geweest, want voor Christel staan eerlijkheid en rechtvaardigheid hoog in het vaandel. Na het straatvoetbal in Woerden en Maarssen besluit Christel, nu zij in Utrecht woont, bij JSV te gaan voetballen. Niet zo gek ver weg van het Kanaleneiland. Daar, in het vroegere Jutphaas, krijgt zij haar eerste serieuze onderricht in de voetbalsport. Dat wordt verder ontwikkeld bij het Utrechtse Desto. Voetbalvriendin Joyce de Zwijger gaat met haar mee. Ook wanneer Christel vervolgens op 32-jarige leeftijd besluit bij V.V. De Meern te

gaan voetballen.

Dat de keuze op De Meern valt, is eigenlijk wel logisch want Christel is met vriend Jurrien in de Nijveltstraat verzeild geraakt. En bovendien, eerlijk is eerlijk, het voetbal ligt bij De Meern ook op een hoger plan.

Zij is zich thuis gaan voelen in De Meern, waar de mensen elkaar groeten en oprecht hartelijk zijn. Als zoon Luca de leeftijd heeft bereikt dat ie mag gaan voetballen bij de kabouters, wordt moeder Christel meteen ook maar leider en later coördinator. Van het één komt het ander. Door alle Coronaperikelen wordt het een moeizame periode, maar het is erop uitgelopen dat zij in 2021 het stokje van voorzitter van de jeugdcommissie overneemt van Han van Veldhuizen. Er is in de organisatie en het functioneren van de jeugdcommissie nog veel eer te behalen, zal ze zeggen. Samen met Kees Bleeker, Ben van Bunnik, Natan Kuppen, Frank Gultz, Hasan Cosan en Martijn Philipa wil zij er graag haar schouders onder zetten, maar wel op voorwaarde dat iedereen een steentje bijdraagt. Alleen op basis van die gemeenschappelijke verantwoordelijkheid kun je succes bereiken en per slot levert het ook energie op om volgende stappen te maken. "En zolang we die koers blijven varen, hou ik het wel vol als voorzitter van de jeugdcommissie".

De nieuwe voorzitter heeft echter veel ballen hoog te houden. Als we haar week doornemen, is het geen luilekkerland: maandag en woensdag trainen van Luca (08), en als je er dan toch bent, pak je meteen wat dingetjes mee die zijn blijven liggen, hier een praatje, daar een nieuwe afspraak. Op dinsdag vergadering van de jeugdcommissie, woensdag en

vrijdag zelf trainen en eens in de maand bestuursvergadering, donderdag VRIJ! Dan volgt op zaterdag de competitie van zoon Luca en op zondag voetbalt ze zelf. En tenslotte is er nog de kleine Rodim van 3 jaar die zijn plekje zoekt in deze weekkalender. Nog één jaar en dan zal hij ook toe zijn aan de benjamins...

Tussen de bedrijven gaat het gewone werk in Utrecht ook nog eens door...

Als je op jonge leeftijd aan een klus als jeugdvoorzitter bij De Meern gaat beginnen, valt er vooral vooruit te kijken. We nemen vast een voorschot. Stel je eens voor. Het is 2032. De club bestaat 85 jaar! Christel besluit na 10 jaar het voorzitterschap

over te dragen aan wie maar wil. Inmiddels is ze zelf net gestopt met de actieve voetballerij. Partner Jurrien heeft voor de 15e keer de Alpe d'Huez beklommen. Rodim heeft ook voor de wielrennerij gekozen en doet die zomer mee aan de Gouden Pijl in Emmen, Luca traint voor het eerst mee met Zaterdag 1... We sluiten het niet uit.

En in de huiskamer van de familie bladert moeder Christel Hek dan nog eens door het JUBILEUMboek uit 2022.

Op de achtergrond klinkt muziek: Edith Piaf, Je ne regrette rien.

Het zou zo maar kunnen...

De accommodaties

Uit: Jubileumuitgave
Teamgeest ter gelegenheid van
het 50-jarig bestaan van V.V. De
Meern

In de loop der jaren heeft V.V. De Meern op verschillende plaatsen gevoetbald.

Begonnen werd op het oude veld van O.D.S., welke vereniging zichzelf vanwege de oorlog had opgeheven. Zoals eerder te lezen was, beschikte O.D.S. vóór de oorlog aan de Rijksstraatweg over een mooie accommodatie. Hiervan was echter weinig meer over. Waarschijnlijk waren de tribune en de kleedlokalen in de oorlog gestookt als brandhout in de kachel. Als gevolg hiervan moest de jonge vereniging De Meern zich diep in de schulden steken om te zorgen voor minimaal twee kleedlokalen en een goede afrastering. Daar V.V. De Meern in eerste instantie een rooms-katholieke vereniging was, werd het veld plechtig ingewijd door de pastoor van De Meern, pastoor Koelman.

Het veld aan de Rijksstraatweg lag op een hoger gelegen stroomrug van de vroeger 2 kilometer meer naar het noorden gelegen 'echte' Rijn. Daarom had men weinig last van wateroverlast en kon er bijna altijd gespeeld worden. Het veld werd gehuurd van boer Hannes van Wijk en men kon er tot 1951 op blijven spelen. Toen nam zoon van Wijk het over van zijn vader en zegde gelijker tijd de huur op aan de V.V.. Voor een jaar verhuisde men uit nood naar een

stuk land op de hoek Zandweg-Krogtedijk (de huidige Europaweg, daar waar nu P.V.C.V. speelt). Van oude reclameborden werd een provisorisch kleedlokaal in elkaar getimmerd, mede in de wetenschap dat het maar om een tijdelijke oplossing ging. Gelukkig ook maar, want door de lage ligging van de polder 't Weer stond dit veld 's winters regelmatig onder water.

**Zondag 1 seizoen 1959/60 op
het terrein aan de
Strijkviertel**

**1956 Strijkviertel hoek
Rijksstraatweg met rechts de
Tjepma Hoeve. Voor huizen
links toegang terrein
Strijkviertel.**

Het terrein aan de Strijkviertel: 1952-1961

Naarstig werd gezocht naar een beter veld en in 1952 werd dit gevonden aan de Strijkviertel achter het kraanbedrijf van Van der Tol. Eigenaar was bouwbedrijf Bredero. In Noord-Holland wist Joop Huigen een oud kippenhok op de kop te tikken, wat verbouwd werd tot een fraai kleedlokaal. Met een openingstoespraak van burgemeester de Roo van Aldenwereld en met het verrichten van de aftrap van de wedstrijd De Meern - D.W.S.M. door deze burgemeester van de voormalige gemeente Oudenrijn, werd het veld officieel geopend. Een waterleiding was er nog niet, en wat dat betreft herhaalde de geschiedenis zich, want ook in de beginperiode van De Meern in 1949 kwamen we dit probleem tegen. Dit keer richt de V.V. zich met een subsidieverzoek tot de gemeenten Oudenrijn, Veldhuizen en Vleuten om in de kosten te delen. V.V. De Meern zou zelf f175,- van de in totaal op f 700,- begrote kosten voor zijn rekening nemen. In eerste instantie wordt hierop negatief gereageerd. De Meern geeft echter niet op en op 26 oktober 1953 stemt de gemeenteraad van Oudenrijn in met het verlenen van een subsidie van f 315,- als bijdrage in de aanleg van een waterleiding.

Door dit succes overmoedig geworden, doet De Meern op 23 november van hetzelfde jaar een nieuw verzoek tot financiële ondersteuning nu voor de aanleg van verlichting. Onderstaand enkele citaten uit deze correspondentie. “De kwaliteit van onze elftallen is aanmerkelijk verbeterd en het ledental neemt steeds toe; momenteel telt onze vereniging reeds meer dan 130 leden. Wat ons vooral verheugt is de onderlinge vriendschap onder onze leden; nog nooit is dit zo goed geweest als thans.” Een maand eerder schreef men overigens

nog dat het er 120 waren. In totaal vraagt men om een bijdrage van f 200,-. Toch maakt deze mooie bedelbrief weinig indruk op de toenmalige wethouder Veerman, want onderaan deze brief is het volgende commentaar getypt: “Wethouder Veerman zegt dat we ons moeten hoeden voor de indruk, dat wij i.v.m. de opheffing der gemeente per 1 januari a.s., op ‘t ogenblik maar een beetje aan het uitdelen zijn.” Ondanks het opgaan van de gemeente Oudenrijn in de nieuwe gemeente Vleuten-De Meern op 1 januari 1954, is ze niet van plan voor Sinterklaas te gaan spelen.

Toch zou het licht er komen, zij het met de nodige moeite. Zelfwerkzaamheid was in die jaren toch het motto. Grasmaaaien, sloten schoonmaken i.v.m. de jaarlijkse schouw, lijnen trekken, al deze werkzaamheden werden door de leden zelf verricht. Van erg beste kwaliteit was het veld aan de Strijkviertel niet, want regelmatig komen er in de notulen klachten voor over dit onderwerp. Zo lezen we in de notulen van vrijdag 17 februari 1956 het volgende: “Over de terrein-accommodatie geeft Cees van Mourik een uiteenzetting. Hij is met Jopie en Jan van Wijk bij Gerssen (toentertijd wethouder van Vleuten-De Meern) geweest en ze hebben toen met z’n vieren het terrein bekeken. Ook de mening van de heer Gerssen is dat het terrein slecht genoemd moet worden. In de vergadering van B&W is deze terrein-aangelegenheid besproken, maar verder is hierover nog niets naders vernomen.”

Regelmatig wordt er met de gemeenteoverleg gevoerd over de terreinsituatie, mede met het oog op eventuele opzegging van de huur (in verband met de toekomstige aanleg van een industrieterrein op die plek), maar veel wijzer wordt men hier niet van. Waarschijnlijk had dit te maken met vergevorderde plannen voor de aanleg van een gemeentelijk

Cees Broekhuizen in duel met de keeper van de tegenstander. Terrein Meerndijk 12 mei 1962. Huis op achtergrond staat er nog steeds. (hoek Meerndijk Dompelaar, veld is nu parkeerterrein garage auto Londen)

sportpark aan de Europaweg, waarvoor in 1957 al plannen bestonden. Het zou echter nog tot 1964 duren voordat deze plannen daadwerkelijk gerealiseerd waren.

In de zachte winter van 1959 wordt het veld ondergraven door mollen. Daarom wordt aan de bekende Vleutense petroleumboer Lood van Eijk gevraagd mollen te komen vangen. In totaal vangt hij een compleet elftal. In verband met de slechte toestand van het veld in dat jaar zal aan de Bond (KNVB) gevraagd worden tot april voor de lagere elftallen alleen maar uitwedstrijden te spelen. Alles wordt eraan gedaan het veld toch maar bespeelbaar te maken, zoals het storten van grind in gegraven gaten op de natste plaatsen.

Het terrein aan de Meerndijk: 1961-1964

In de zomer van '61 verhuist De Meern opnieuw. Met de aanleg van sportpark Fletiomare is inmiddels begonnen, maar door ambtelijke traagheid in Den Haag zal het nog tot september 1964 duren voordat dit terrein geopend kan worden. In februari 1961 krijgt men van de gemeente het aanbod om voor f 250,- per jaar een veld te huren aan de Meerndijk,

achter het gemaal. (Op deze plaats staat nu de garage van Auto Londen hoek Meerndijk-Mauritslaan.) Voor de inrichting moet zelf gezorgd worden, waarvoor een speciale terreincommissie in het leven geroepen wordt. Daarbij wordt het veld, zo zou later blijken, juist op het slechtste deel aangelegd. Om het veld te verbeteren worden karrenvrachten zand aangevoerd. Van beton wordt een eenvoudig kleedlokaal gemaakt.

De opstallen aan de Strijkviertel met toebehoren worden voor f 700,- verkocht. Het veld aan de Meerndijk wordt geopend met de wedstrijd De Meern-Noord tegen De Meern-Zuid (de grens tussen noord en zuid werd gevormd door de Oude Rijn). Deze tweestrijd wordt in de jaren '60 meermalen gespeeld met als inzet een beker.

Dick van Londen werd als terreinknecht aangesteld voor f 150,- per jaar, waarbij hij f6,- boete zou krijgen voor iedere keer dat het veld niet in orde zou zijn. Een jaar later zou Ot van Rooijen dit van hem overnemen. Het veld was omringd door sloten, waardoor ballen regelmatig in het water belandden. Ook vloog er nog wel eens een verdwaald schot over de Meerndijk de sloot aan de overkant in.

Toeschouwers sprongen regelmatig - zonder te betalen - de sloot over, wat Jan van Wijk als inner van de toegangsgelden alles behalve leuk vond. In de wintermaanden was het veld meermalen vanwege wateroverlast onbespeelbaar, ondanks verwoede pogingen de kwaliteit van het veld te verbeteren. Zo werden in november '63 via de krant leden en donateurs opgeroepen om op zaterdagmorgen onder het middenterrein takkenbossen aan te brengen als vorm van drainage. Veel soelaas bracht dit helaas niet, want met de takken was men beduveld, ze waren van slechte kwaliteit. Als het licht het liet afweten werd er in de winter getraind op een open terrein aan de Weg der Verenigde Naties in Utrecht. Begin juli 1963 liep men mee in de optocht ter gelegenheid van het Oranje-feest, met een wagen waarop het slechte veld stond uitgebeeld, vergezeld van de noodkreet: "V.V. De Meern nog steeds op dit veld." En dat terwijl aan de Europaweg de velden al kant en klaar lagen. Alleen de kleedlokalen ontbraken nog. Het wachten was nog steeds op de goedkeuring van de bouwvergunning door het Ministerie in Den Haag. Tom van Engelen verzuchtte daarover in zijn jaarverslag over het seizoen 62-63: "Als gewoon man vind je het normaal, als je vergunning hebt om een huis te bouwen, dat je er dan ook een dak op mag zetten. Zo zou 't dus ook normaal moeten zijn, dat bij een vergunning om een sportpark aan te leggen onverbrekelijk, stilzwijgend en automatisch de onontbeerlijke kleedlokalen enz. zijn inbegrepen." Helaas bleek deze logica in Den Haag niet te gelden, want het duurde tot september 1964 voordat het sportpark volledig was ingericht.

Sportpark Fletiomare: 1964-2005

Zaterdag 5 september 1964 is dan eindelijk de grote dag. In feestelijke optocht lopen de verenigingen die gebruik gaan maken van het nieuwe sportterrein naar het aan de Europaweg gelegen Fletiomare. Deze naam is een samenvoeging van het Romeinse Fletio

(Vleuten) en Mare (De Meern is genoemd naar het in de Leidse Rijn uitkomende vroegere riviertje de Mare). Een nieuwe episode breekt daarmee voor De Meern en natuurlijk ook voor medegebruiker P.V.C.V. uit Vleuten aan. Niet langer hoeft men zelf voor het beheer van een voetbalveld te zorgen, maar bovendien beschikt men over één van de - voor die tijd - modernste accommodaties in de regio. Het sportpark omvat 4 groene velden, (waarvan er later één

Vaantje uitgereikt aan de jeugd bij opening sportpark Fletiomare

is veranderd in een half-verhard trainingsveld), een aantal kleedlokalen en een eenvoudige kantine, (waar later kleedlokalen van gemaakt zijn).

Tom van Engelen schrijft in zijn jaarverslag over het seizoen 64-65 het volgende lofdicht over het nieuwe sportterrein: "Fletiomare is een park van allure zoals in de verre omtrek niet is te vinden, een park van standing waarop we iedere bezoeker, wie dit ook is, met trots kunnen ontvangen, een park waarop heel de V.V. de ruimte heeft om hun geliefde sport te beoefenen, een park ook waardoor een door iedere voetballiefhebber reeds lang gekoesterde wens in vervulling is gegaan." En inderdaad is Vleuten-De Meern in die tijd een van de eerste gemeenten waar zo'n modern sportpark gerealiseerd wordt.

Maar er viel nog meer te wensen. Een eigen clubhuis. Eind jaren '60 werden deze gedachten steeds sterker, waarna in een buitengewone ledenvergadering besloten werd om in eigen beheer een clubhuis te bouwen. De gemeente stelde hiervoor een subsidie van f 55.000,- ter beschikking, terwijl ook de N.S.F. en de provincie gelden ter beschikking stelden.

Daarnaast werden renteloze leningen uitgeschreven

Opening kantine zaterdag 18 september 1971

welke later nog wel eens als schenking werden kwijtgescholden. Uit vrijwilligers werd een bouwteam gevormd, dat op zaterdagen en in de avonden in ruim een half jaar tijd een pracht gebouw neerzette, dat op 18 september 1971 feestelijk werd geopend. Nog steeds mag De Meern trots zijn op deze geweldige club vrijwilligers, die het mogelijk hebben gemaakt dat V.V. De Meern over een echt 'thuis' beschikt. Dit clubhuis is lang de spil geweest waarom de vereniging draait en dit clubhuis heeft er ook voor gezorgd, dat er een goede inkomstenbron ontstond om de vereniging in stand te houden. Vooral eind jaren '70 begin '80 waren wat dat betreft gouden jaren, waardoor het mogelijk was geheel uit eigen middelen het clubhuis nog verder uit te breiden. Wekelijks was een stille ploeg werkers jaren actief met het beheren van dit pracht gebouw. De eerste jaren werd elke maandagmorgen onder leiding van Agaath Baas de hele boel schoongemaakt door de dames van Oostrum, van

Wijk, van Mourik, Oostveen en Oskam terwijl de heer van der Weijden met een schrobmachine de vloer deed. In latere jaren hebben vele anderen dit vuile maar noodzakelijke werk ook gedaan. Wie kan zich nu nog voorstellen, dat V.V. De Meern het 65 jaar geleden moest doen met een omgebouwd kippenhok? Maar ook toen wist men met de weinige middelen die er waren er toch een echte vereniging van te maken, door saamhorigheid en dat ene doel: VOETBALLEN.

In 2005 is De Meern verhuisd naar sportpark De Meern. Elders in dit boek is daar een uitgebreid verhaal over te vinden. Of dit voorlopig de laatste verhuizing is zal de geschiedenis leren, maar het zou zo maar over een jaar of 15 weer kunnen. Bouwgrond is duur en schaars en als er sprake is van een aantrekkelijke locatie dan kan het zo maar weer een keer raak zijn.

2001 Ingang kantine sportpark Fletiomare West

Stef Vermeulen

In het kader van 'zo-vader-zo-zoon' is het wel aardig na vader Jan eens te horen hoe zoon Stef erover denkt. In het geval Vermeulen valt de appel niet ver van de boom. Maar het is wel een ander soort appel. Beiden voetbalden lang. Stef nu bij Zaterdag 3. Met vrienden van lang geleden. En tussendoor enige tijd actief in het bestuur als algemeen bestuurslid. Voor zover lopen vader en zoon in de pas. Maar toch... Stef is als kleine jongen net als iedereen in die tijd begonnen bij trainers Jannes Visscher en Lambèr van Rooijen. Op woensdagmiddag. Het is dan 1988. Stef doorloopt als gebruikelijk alle jeugdteams. Vader Jan maakt in die tijd ook deel uit van het trainersgilde. Een trotse vader, want Stef blijkt een talentvolle voetballer. Vader Jan bestiert de zaak samen met Gerard Wolswijk. Diens zoon Richard voetbal daar ook. Dus dat is mooi geregeld. Het team zal lang zo bij elkaar blijven. Stef krijgt nog wel een uitnodiging om aan selectiewedstrijden mee te doen van de KNVB, maar dat lijkt zijn interesse niet te hebben. Vriendschap is belangrijker. Ja, denk ik dan, maar wat als je nou wel aan die selectiewedstrijden had deelgenomen! Ergens moet de uitnodiging van de KNVB in een la verdwenen zijn. Weet je, zegt Stef, ik vond het wel goed zo met m'n vrienden. Dus na het hoogste juniorenteam naar het eerste van De Meern. Frans Vermeulen is trainer tijdens zijn debuut, maar het seizoen dreigt

op degradatie naar de derde klasse uit te draaien. Herman Satink en Rob McDonald nemen het roer tevergeefs over. Onder Hans de Wit wordt het seizoen erop weer 2e klasse gevoetbald. Stef maakt onder Frans Schuitemaker ook de promotie mee naar de 1e klasse. Maar dan is het zo'n beetje afgelopen. Na 5 jaar verkast Stef naar de zaterdag om weer in de derde klasse te beginnen. Jan Verburgt is daar op dat moment trainer. Het gaat niet goed. Ene Rob Zomer wordt dan binnen gehaald. Het blijkt een prima keus want het zaterdagteam promoveert in de drie jaar erop naar de eerste klasse. De wondertrainer wordt overgehaald om naar de Zondag te verkassen en Stef voetbalt vervolgens nog 1 seizoen onder Robert Roest in Zaterdag 1. Dan is het wel afgelopen met alle gekkigheid. Stef is 32. En er zijn ook nog andere dingen belangrijk. Een vrienden-team bijvoorbeeld met al die jongens van vroeger. Dus wordt het zaterdag 3. Maar dan wel aanvoerder! Daarnaast houden het dagelijkse werk bij PGGM en zijn kinderen hem ook bezig. En 's zondags niet meer naar het voetbalveld. Want de schoonfamilie is natuurlijk wel in Limburg blijven wonen.. Als we alles bij elkaar optellen is er veel gepromoveerd in deze voetballoopbaan. En er zijn veel trainers gepasseerd. Maar toch... als hij nou wel aan die selectiewedstrijd had meegedaan...?

Za-3 met Stef Vermeulen

Van dorpsclub naar megaclub

Vanaf het moment dat de verhuizing naar het nieuwe (huidige) sportpark aan de orde was hadden we in verband met een inschatting van benodigde speelruimte op het nieuwe sportpark en te verwachten kosten en baten behoefte aan een ledenprognose.

Vanaf die tijd wordt jaarlijks aan het begin van het seizoen de balans opgemaakt van het aantal leden en teams en wordt een prognose gemaakt voor de komende jaren. Die informatie wordt onder andere gebruikt voor de meerjarenbegroting.

Omdat de ledeninformatie al een reeks van jaren wordt bijgehouden beschikken we inmiddels over een omvangrijke database van het verloop van aantallen leden en teams.

Wel aardig om te noemen is dat bij het vaststellen van het aantal velden op het nieuwe sportpark de beleidsbeslissing is genomen dat de omvang van de vereniging maximaal 1.200 spelende leden zou mogen omvatten. Hoe anders is het gelopen, inmiddels is het aantal spelende leden opgelopen tot bijna 1.800(!).

Ledental

In de periode tot 2004 betreft de groei van de vereniging met name jongens, daarna ook meisjes.

Enkele mijlpalen jeugdleden:

1994	200e lid	René van den Vossenberg
1997	300e	Roy van Klooster
2001	400e	Robin Degen
feb 2003	500e	Luc van Geffen
jan 2005	600e	Amber Braakman
okt 2005	700e	Gerben Varkevisser
2006	800e	onbekend
feb 2008	900e	onbekend
2010	1.000e	Tim Broerse
2012	1.100e	Rayan Bouyaghjdane
2016	1.200e	Emely van der Haar

Jongens

Kort na de ingebruikname van het huidige sportpark in 2005 zien we bij de jongens een groeispromg en aansluitend een aantal jaren een sterke stijging;

vanaf 2012 is het aantal jongens gestabiliseerd.

Het aantal pupillen- en juniorenteams is inmiddels gegroeid tot ca 80 bij aanvang van het seizoen 2021-2022. Daarbij moet worden aangetekend dat het aantal spelers per team bij de jongste jeugd sinds het spelen op kwart velden kleiner is geworden.

Meisjes

In 2004 zijn we gestart met 27 meisjes en 2 teams. In de periode daarna is het aantal gegroeid tot 24 teams en 323 meisjes bij de aanvang van het seizoen 2021-2022. Tussentijds is een groeispromg te zien in 2018, mogelijk een effect van de behaalde Europese titel door het Nederlands damesteam in 2017.

Senioren

Het aantal seniorenleden is in de loop van de jaren opgelopen tot ca 360. Het aantal op zondag spelende mannen is inmiddels gezakt tot ca. 40. Ook op zaterdag zien we de laatste jaren geen toename meer. Dit ondanks het grote aantal jeugdleden dat jaarlijks de seniorenleeftijd bereikt. De oorzaak is waarschijnlijk tweeledig: uitval zowel binnen seniorenteams als bij overgang naar de senioren.

Het aantal mannen seniorenteams is lange tijd vrij constant gebleven, 16 à 17. De terugval op zondag werd gecompenseerd door groei op de zaterdag. Deze competitie is gestart met totaal 19 seniorenteams (13 op zaterdag, 2 op zondag en 3 vrouwen). Vanaf het seizoen 2019-2020 nemen tevens 3 tot 4 teams deel aan den 7x7 competitie op een half veld.

Totaal

Het aantal spelende leden (competitie en trainende leden) is inmiddels, bij start van het seizoen 2022-2021, gestegen tot bijna 1.800. Het totaal aantal bondsleden (dus inclusief vrijwilligers en niet-spelende leden) is 2.065. Daarvan zijn ruim 400 leden aangemeld als vrijwilliger.

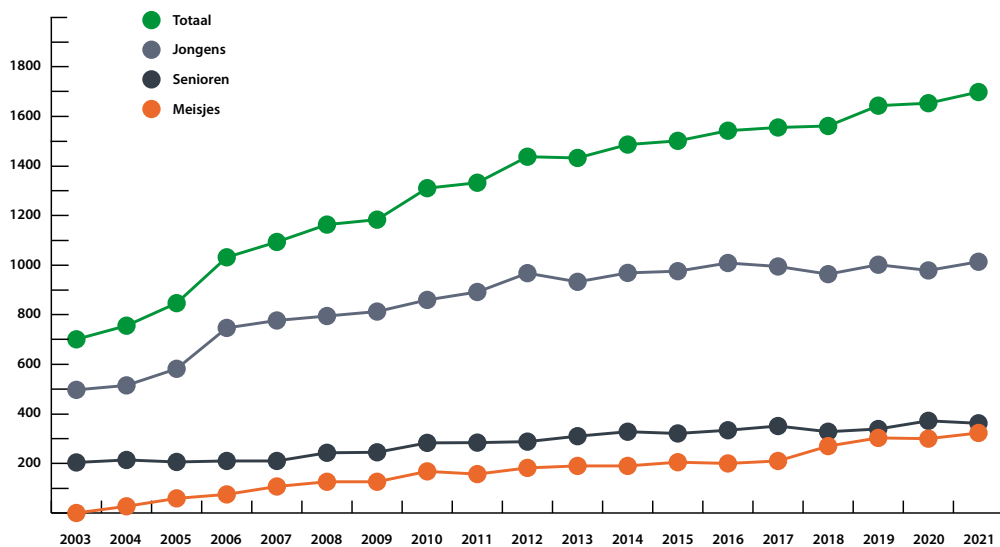
We zijn dit seizoen gestart met een record aantal van 126 teams in competitieverband.

Piet Eversdijk

Het 2015e lid, in 2015

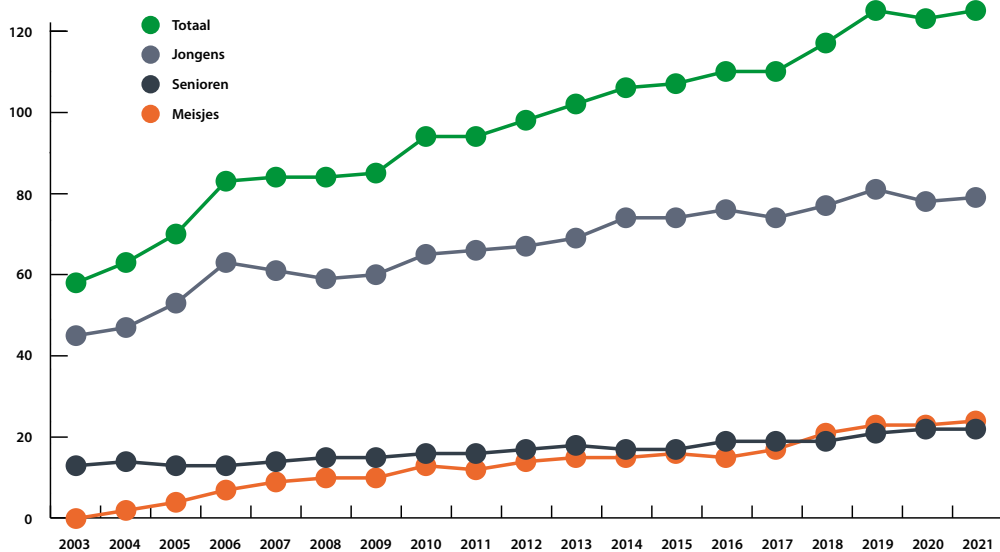
Piet Catersels met Frans van Seumeren en Jan van Zanen

categorie	2015	2016	2017	2018	2019	2020	2021
pupillen	49	51	50	52	54	52	55
junioren	25	25	24	25	27	25	25
meisjes	16	15	17	21	23	23	24
mannen senioren	16	17	17	16	15	15	16
7x7					3	4	3
vrouwen	1	2	2	3	3	3	3
totaal	107	110	110	117	125	122	126

Overzicht competitieteams bij start seizoen (2021/22)

Drie generaties Hazelaar

SINDS 1955

Wanneer een vereniging 75 jaar bestaat, zijn er duizenden zo niet tienduizenden mensen betrokken geweest. Stel je dat eens voor. Het zijn veel meer mensen dan alleen de leden of de mensen die tegenover het sportpark wonen. Het grote aantal betrokken wordt ook gevormd door vrijwilligers, supporters, hulpverleners en sponsors. Enfin. Een combinatie van deze aspecten komen terug in de familie Hazelaar.

Laten we meteen met de deur in huis vallen, geen Meernse naam! Klopt. De pater familias komt uit Amersfoort. En heeft het in die jaren tot 1974 geschopt tot straatagent. Dat brengt hem in 1975 naar De Meern. Jan Hazelaar kan daar in dienst van de Rijkspolitie aan de slag. De Meern lijkt geen verkeerde keuze, want hij leert daar ene Marian Winkel kennen. Er is een klik en in 1976 wordt er getrouwd. Het echtpaar vestigt zich aan de Wethouder Gerssenlaan. Agent Hazelaar zal 8 jaar lang een waarborg zijn voor rust en vrede op het dorp. Het grootste rumoer in de tijd vond plaats in jeugdcentra als de Kruk en de Tobbe. En dat gaf een hoop gedoe. Tot de Kruk zelfs in vlammen opging. Vader Jan Hazelaar studeerde in die tijd af als rechercheur en verplaatste zijn werkzaamheden naar elders. Inmiddels was in het gezin Linda geboren en vervolgens zag Ruud in 1981 het levenslicht. En met die Ruud verandert er voor vader Jan ook één en ander, want deze jongen wil graag gaan voetballen. In 1987 meldt vader hem aan bij de club. Ruud wordt met open armen door Jannes Visscher en Lambèr van Rooijen ontvangen. Elk lid is er één, en zoveel zijn er nog niet. Ruud begint zijn carrière bij De Meern met pupillen als Wouter Blijleven en Luuk Hansen. Niet de eerste de beste meteen. Hij doorloopt ook met die jongens de hele jeugd. Fred Loggen en Herman Satink dragen bij aan zijn technische vorming. Dat brengt hem op 17-jarige leeftijd bij zondag 2, met Gerard van Rooijen, Ron Gerssen, Egbert van Mourik als routiniers. Hij maakt daar het kampioen-

schap mee onder trainer Dirk Donselaar.

Ondertussen is hij door Hans de Wit gevraagd af en toe mee te gaan met De Meern 1 en maakt direct de promotie naar de eerste klasse mee via de nacompetitie. Hij zal vervolgens vijf jaar het vlaggenschip bemannen. Na die vijf jaar verkast Ruud naar de Zaterdag, waar zaterdag-icoon Jan Mandjes leider is. Daar speelt hij in het begin met andere spelers die van de zondag zijn overgekomen, zoals Joep Hansen en Godefriedus van Ee. In het tweede jaar verhuist de club naar het nieuwe sportpark. Na een aantal stabiele jaren in de derde klasse komt dan ook een nieuwe trainer: ene Rob Zomer. Deze trainer maakt iedereen duidelijk: ik ben niet consequent (of juist wel) en stel alleen de besten op! En met die besten promoveert hij naar de tweede klasse (en later nog naar de eerste klasse). Onder die besten bevinden zich ook de gebroeders Ruitenburg. Inderdaad, geen koekenbakkers. Voor Ruud een goed moment om lager te gaan voetballen. Het wordt het derde van de zaterdag. Een team van talenten en liefhebbers. Zonder trainer overigens, want er zit zoveel knowhow in dit gezelschap dat leiding van bovenaf overbodig is. Hij zal daar uiteindelijk in 2020 mee stoppen. Daar is een goede reden voor want Ruud is inmiddels getrouwd met zijn vakantie vriendin Ester. En uit die relatie wordt Guus geboren. En in 2020 is Guus bijna 6 jaar en klaar om vader op te volgen. Vader Ruud wordt wel zijn trainer. Hij zal 'm leren! Op de maandag en de woensdag. Samen met Joost Vermey.

**JO8-4 met Ruud (linksboven)
en Guus (onderaan tweede
van rechts) Hazelaar**

Guus is inmiddels 7 en zit in groep 4 van de 3 Koningenschool. De Meernse juffen Esther en Alma proberen hem allerlei vaardigheden bij te brengen, als natuur, sofa en drama, maar het leukste blijven de speelkwartieren waarin hij kan voetballen. Dat doet hij bij De Meern in het team JO8-4. De rechtsbenige fan van Ajax staat centraal achterin, net als zijn vader. Hij heeft onlangs nog onderkant lat een doelpunt gemaakt maar de VAR (vader Ruud) heeft de goal geannuleerd. Guus gaat best wel graag naar de trainingen. Hij wil ook later in het eerste team terecht komen net als zijn vader. Maar eerst morgen SCH verslaan! Vader Ruud zucht: oh ja 07.00 uur op...

Vader Jan Hazelaar vindt het allemaal prachtig. Hij herinnert ons eraan dat ie in de tijd van Ruud ook leider was en er regelmatig vroeg voor uit bed moest. En dat hij tijdens één van die wedstrijddagen John van der Tol tegen het lijf liep. Of hij geen zin had om iets op bestuurlijk niveau te gaan doen...

Om kort te gaan: 6 jaar jeugdvoorzitter! Opgevolgd door Jan Vermeulen. Daarna 6 jaar sponsorcommissie en betrokken bij het Jeugdplan. Door omstandigheden 4 jaar even tijd voor zichzelf en vervolgens 6 jaar Zaterdagcommissie. Verantwoordelijk voor alle zaterdagactiviteiten, behalve de selectie. En daarna de nieuwgevormde seniorencommissie tot

2013 met in de startfase George Potters en later Jan zelf als voorzitter. En naast deze besognes al tien jaar actief als gastheer bij thuiswedstrijden van het 1e en clubvertegenwoordiger bij uitwedstrijden. In de eerste periode samen met Louk Beumer en nu alweer jaren met Léon Ebbenhorst. Bij de thuiswedstrijden wordt hij geruggesteund door de gastvrouwen dochter Marloes, Manon van Osch, Annemiek Ebbenhorst en Anita Heemskerk.

Hij wil dit nog wel wat jaren volhouden vanuit Leusden, waar hij inmiddels woont met zijn levenspartner Yvonne.

Bij elkaar opgeteld 35 jaar in de weer voor V.V. De Meern. Een zoon die voetbalt, een dochter die voetbalde en nu gastvrouw is en Guus tenslotte bij JO8. En dat voor iemand die in Amersfoort eigenlijk padvinder wilde worden.

BROEKJE,

shirtje, kousen en als het kan een trainingspak

Al vanaf het ontstaan van het voetbal werd er als het om clubvoetbal gaat gespeeld in een sporttenu. Om de herkenbaarheid van het eigen team te waarborgen koos elke vereniging voor de zogenaamde clubkleden. Bij V.V. De Meern werd dat oranje (shirt) en zwart (broekje en kousen met een oranje boord). Dat er voor oranje is gekozen kan er zo maar mee te maken hebben dat één van de voorgangers van V.V. De Meern, de in de 2e wereldoorlog opgeheven voetbalvereniging ODS met een oranje shirt speelde.

Kleding was in 1947 nog schaars dus mogelijk waren er nog oranje shirts bij die en degene en werd van de nood een deugd gemaakt. Op oude foto's is in ieder geval te zien, dat het er zeker begin jaren 50 nog shovels uitzag met diverse soorten shirts in waarschijnlijk allerlei tinten oranje van faal tot fris.

Shirts aangeschaft en verkrijgbaar op afbetaling. In de notulen van de bestuursvergadering van 9 juli 1954 komen we het volgende tegen: "Bij de shirtbespreking kwam aan het licht, dat de shirts nog niet bij de fa. Sterk waren aangekomen. De heer Sterk en de heer Klein zouden het benodigde aantal ieder voor de helft leveren, indien korting wordt gegeven. Zo niet, dan zal het gehele kwantum bij v.d. Veer

worden besteld, aangezien deze een flinke korting geeft. De aanschaf zal in het club-orgaan worden gepubliceerd. Voor de betaling van deze shirts door de leden, zal een afbetalingssysteem worden ontworpen door onze nooit rustende penningmeester en wel voor f 1 –per maand en in bijzonder gevallen f 0,50 per maand." Het is wel duidelijk dat men graag de plaatselijke middenstand steunt. Sterk was een klein kledingwinkeltje aan De Meerndijk waar ze nu onder dezelfde naam een woninginrichter zit en Klein was een zaakje met garen en fournituren aan de Zandweg gelegen tussen wijnwinkel (voorheen Bakkerij Verkerk) en het restaurant naast de Chinees, waar nu een schoonheidssalon is gevestigd. In de volgende vergadering wordt ver-

**1952 1e lustrum De Meern
Terrein Strijkviertel.**

**Staan (veteranen): v.l.n.r.
Esveld, Esveld, Breuker,
Brouwer, Jan Verkleij, Dick
van Londen, onbekend, Jan
Verheul, Bertus Zijderveld en
Wim Felix**

**Zittend (1e elftal): v.l.n.r. Piet
Oostrom, Huub de Rooy, Huub
Hansen, Jan van Londen, Toon
Oostrom, Bart de Jong, Tinus
Benschop, Jos Verheul, Joop
Benschop en Nico Ligterink**

**1959 Het elftal van De Meern
dat tegen Bunnik speelde**

meld dat Klein niet kan leveren en dat daarom bij Sterk 40 stuks worden aangeschaft voor de prijs van f 4,95 per stuk. In prijzen van nu komt dat neer op € 2,20! Een lachertje zouden we nu zeggen, maar voor die tijd een heel bedrag vandaar de afbetalingsregeling. “De trui van de keeper zal donkerblauw zijn met uitmonstering van de oranje V op de borst.” Zo melden de notulen van de vergadering van 10 augustus. Als je goed bij kas zat, kon er ook nog een wollen trainingspak met op de rug de tekst V.V. De Meern vanaf. Bij regen werd zo’n ding lekker zwaar maar het was al heel wat dat je er één had.

Zelf shirt kopen bij Danvers of Temming en opkomst shirtsponsoring.

In de jaren 60 moest je zelf je shirt kopen. De meesten gingen naar Danvers in de Damstraat in Utrecht of bij Temming in de Jacobstraat. Bij Danvers kreeg je clubkorting en deze zaak was net wat dichterbij. Op het shirt kon je het gemeentewapen van Vleuten de Meern naaien wat je bij veel op foto’s uit die tijd kan zien. Eind jaren 60 komen er steeds meer kunststoffen wat ook te merken is aan een shirtje. Vooral het broekje ziet er strak en flitsend uit. Begin jaren 70 wordt het 1e van de zondag voor het eerst voorzien van shirts met de naam van een sponsor. Oud 1e elftalspeler Wim Oskam eigenaar van een grondverzetbedrijf heeft de primeur om de geschiedenis in te gaan als eerste shirtsponsor van V.V. De Meern. Het 1e van de zaterdag krijgt ter gelegenheid van het behaalde kampioenschap in 1971 via de vereni-

ging shirts. Om te voorkomen dat er door het was-sen kleurverschil gaat ontstaan, hangen er bij ons thuis op maandagmorgen 13 oranje shirts aan de waslijn. Eind jaren 70 begin 80 komen er steeds meer elftallen met een sponsor. Als een set shirts nog goed genoeg zijn, gaan ze als 2e hands naar lagere elftallen. Tegenwoordig loopt elk elftal van jong tot oud in een shirt met reclame van een bedrijf of instelling. Altijd mooi om te zien is het kleine grut in broeken die onderhand tot hun knie reiken, maar wat zijn ze trots met hun eerste voetbalplunje!

Alle kleuren van de regenboog of toch oranje zwart? Op een jaarvergadering begin jaren 80 spreekt Bram van Mourik zijn zorg en ergernis uit over het feit dat er steeds meer gevoetbald wordt in kleuren die afwijken van de officiële clubkleuren. Vijftien jaren later komt Co Klerkx, dan voorzitter van de zondag afdeling, hier nog eens uitgebreid op terug. Lees maar wat hij hierover schrijft in de teamgeest van december 1997: “de clubkleuren zijn ORANJE – zwart (onlangs nog in het HB besloten dat alle teams in principe in deze kleuren spelen).

De hoofdsponsor wil graag ROOD – zwart.

De spelers vinden helemaal WIT prachtig.

De scheidsrechter wil BLAUW.

Die laatste kleur komt overigens in 1953 ook al een keer voor, toen men goedkoop aan een serie shirts van die kleur kon komen. Het oude spreekwoord: “Het hemd is nader dan de rok” is nogal eens van

Seizoen 1961 - 1962 Verloren wedstrijd De Meern - Kampong op terrein Meerndijk, met lammetje als mascotte, met wollen trainingspakken en koeien op de achtergrond

toepassing als het gaat om de clubkeuren. Geld gaat dan voor principes maar gelukkig zijn er altijd weer hoeders van onze clubcultuur. De laatste jaren is het, sinds de gezamenlijke inkoop van shirts (hé, wanneer zagen we dat eerder!) weer helemaal duidelijk. Onderscheid wordt wel gemaakt in het schoeisel. Heel lang was er maar 1 kleur en dat was zwart. Wel van verschillende merken met hun herkenbare logo. Maar nu zie je een bont soms zelfs

potsierlijk geheel, want ja je wilt je, als je allemaal hetzelfde draagt, toch nog wel onderscheiden van de ander. Meer dan eens is de voetbalschoen het pronkjuweel van de voetballer geworden. Zo zie je dat ook van iets onbenulligs als een voetbaloutfit een heel verhaal te schrijven is en dat het de gemoederen al 75 jaar bezighoudt hoe we erbij lopen op het veld.

Zaterdag 1 - 2004

De onbekende soldaat

De kranten staan er op maandag weer vol mee. Voetbal. We willen het er eindeloos over hebben. Heerlijk toch? Gesprekken zonder einde en zonder oplossing, maar in de pauzes tijdens je werk kun je er de tijd goed mee doorbrengen: verkeerde beslissingen van de scheidsrechter, mooie reddingen van de keeper en blunders van spelers die vrij voor de goal konden inkoppen, maar hopeloos misten. Vaak worden de verslagen uit de krant nauwkeurig gelezen en als je er als voetballer zelf instaat, knip je het stukje uit voor in je plakboek. Er worden ook veel boeken gepubliceerd over bekende voetballers: Cruïff, van Hanegem, Messie, Frenky de Jong.. Er gaat er in de zomervakantie altijd wel één mee. Dit zijn dan de bekende spelers, maar hoeveel zijn er die nóóit genoemd zijn. Een veelvoud. Spelers die elke zaterdag of zondag paraat zijn geweest, maar een niveau gehaald hebben om maar snel te vergeten. Blijkbaar.

Deze verdediger is er zo één. Inmiddels 87 jaar. Kan nauwelijks lopen. Knoeit bij het eten. Kan zijn plas niet ophouden en is bijna blind. Is dit het nu? Kun je je afvragen. Deze trotse verdediger heeft zijn leven hard gewerkt. Ook op zaterdag tot 12.00 uur. Heeft in zijn voetballevens niet veel doelpunten gemaakt maar er wel veel tegengehouden als laatste man, zegt hij zelf... Heeft op verschillende terreinen gevoetbald. Kan zo alle tegenstanders opnoemen. Toen de actieve voetballoopbaan achter de rug

was, ging hij nog op zondag ná de kerkdienst altijd bij het eerste kijken als deze thuis speelde. Heeft nooit aan de bar gehangen, maar ging na het voetbal snel naar huis om met de vrouw nog een kop thee te drinken. 75 Jaar V.V. De Meern ligt achter ons. En dit is 'm dan. Dit is wat er over is. Maar dan opeens... Een glimlach als het over voetbal gaat. Ja, namen. Hij weet ze allemaal nog. En de feesten bij De Meern, met de meisjes erbij. Ook die namen weet hij nog. Hij heeft er zelfs verkering aan overgehouden. Als we ze de revue zo laten passeren, bedenken we dat veel van die namen al lang niet meer leven. Het lijkt wel of deze verdediger het licht uit moet doen van zijn generatie. Maar de verhalen zijn er nog. En, zegt hij, als we die namen noemen, zijn ze er toch ook een beetje bij. Zo voelt het ook. Na drie kwartier komt er een vriendelijke dame met een karretje waar zijn eten op staat. Afscheid. Een trillende hand, die zegt: kom gauw weer eens. Over voetbal praten. Op de parkeerplaats kun je nog in zijn kamer kijken. Hij zit in zijn stoel voor zich uit te staren zonder iets te zien. Na zijn boterham zal hij wachten op de verzorgster die hem helpt bij een plas, of iemand die om de deur kijkt en zegt: Hoe is het?

De trotse verdediger zal uiteindelijk het licht uitdoen van deze generatie voetballers.

Een onbekende soldaat zoals velen.

VRIENDENTEAMS

Tegenwoordig zijn er bij elke vereniging wel een aantal vriendenteams. De naam zegt het al, een groep spelers die er zelf voor kiezen samen bij elkaar in één elftal te voetballen. Tot begin jaren 70 van de vorige eeuw was dat allesbehalve een vanzelfsprekendheid. De indeling van de diverse elftallen werd van hogerhand bepaald door het bestuur of een technische commissie. Afhankelijk van iemands voetbalcapaciteiten werd bepaald hoe hoog je kwam te spelen. Daar kwam een einde aan eind jaren 60 begin 70. De naoorlogse generatie begon zich vanaf 1965 steeds heftiger te roeren en dat sijpelde langzaam ook door in de amateurvoetbalwereld. Ook bij toen nog dorpsclub De Meern begon het te rommelen. Onderstaand kun je lezen waar dat naar toe leidde.

Het “beukelftal”

In een oude boerderij aan de Meerndijk iets voor de oprit naar de A2 richting Woerden ontstond eind jaren 60 jongerencentrum “De Kruk”. Er kwamen gasten van diverse pluimage maar over het algemeen waren het toch net iets meer gestudeerden. Hier werd waarschijnlijk voor het eerst een joint gerookt en ook van een paar extra biertjes was men niet vies. Bij de iets oudere generatie deden dan ook al snel allerhande verhalen de ronde, terwijl de meesten er nooit geweest waren, dat het een poel van verderf was. Ook een aantal jongens die op zondag bij De Meern voetbalden kwamen er geregeld over de vloer. Zij hadden verschillende voetbalcapaciteiten waardoor de één soms veel hoger speelde dan de ander. Maar één ding hadden ze in ieder geval wel gemeen, zij waren vrienden. Dat bracht hun op het idee om samen in één team te willen gaan spelen onder de naam “Beukelftal”. Met de

nodige mitsen en maren stemde het toenmalig bestuur, waarschijnlijk mede door de als progressief bekendstaande toenmalig voorzitter Jo Klerkx begin jaren 70 in met dit team. Na wat tumult op een feest van de supportersvereniging in november 1972 barstte alsnog de bom, want er was toch te veel weerstand tegen dit vrijgevochten zootje ongeregeld. De jongens van “De Beuk” trokken hun conclusie en vertrokken maar de burens in Harmelen en vonden bij SCH onderdak. Lang duurde deze omzwerving niet want na één seizoen was men weer terug bij De Meern. Maar een nieuw fenomeen was wel geboren. Het vriendenteam.

De Beumerboys en hun vrienden

Enkele jaren later kwamen Lex, Loek en Ronald Beumer bij De Meern. Loek had zowel binnen als buiten de vereniging de nodige connecties en daardoor bracht hij al snel een vriendenteam op zaterdag op de been. Na afloop van de training op donderdagavond waarbij een groot deel trouw kwam, werden de kaarten geschud, ketsten de ballen op het biljart of werd er genetwerkt. Ruim 20 jaar vormden zij een hechte club binnen de club waar je niet zomaar tussen kwam. Naast het voetbal organiseerden zij ook feestavonden, uitjes of voerden inzamelingsacties voor een goed doel door het organiseren van onder andere benefietwedstrijden. Een team waar ze voor elkaar gingen zowel in goede als slechte tijden zoals echte vrienden.

Tegenwoordig heel gewoon

Wat begin jaren 70 bijzonder was is nu heel gewoon. Misschien speel of heb je zelf ook wel in een vriendenteam gespeeld. Lees hierna de verhalen van twee van dit soort elftallen.

“Hup De Meern” (zaterdag 3)

Na het seizoen 2004-2005 ontstond bij een aantal spelers uit de zaterdagselectie het idee om een ‘eigen’ team te beginnen. 6 spelers uit de zaterdag 1 wilden samen met 6 spelers uit de zaterdag 2 en nog 5 spelers uit lagere elftallen een vriendenteam starten. Na enkele stevige gesprekken met wijlen Bertus de Ridder werd de afspraak gemaakt dat deze spelers het seizoen erop de Zaterdag 3 gingen vormen. Wens was wel dat deze spelers zich, op verzoek, nog af en toe beschikbaar zouden stellen voor de zaterdag 1. Zo gezegd, zo gedaan: “Hup De Meern” was geboren. Dit was de bijnaam van het team aangezien dit de standaard aanmoedigingen waren als deze spelers het veld gingen betreden. Dit team vormde al snel een hecht geheel met spelers als Dhiresh Debipresad, goalgetter Joost Schwarze, de Van de Geer broers, Ricardo ‘Peer’ de Ruyter, Ruud Mandjes, Marco Eversdijk en natuurlijk de absolute vedette, en zoon van, Jasper Hilverts. Dat er nog aardig wat voetbal in dat team zat bleek wel in de jaren erna. Er werden prima resultaten geboekt in de 4e klasse maar promotie zat er nooit echt in. Onderdeel van een vriendenteam is de sterke onderlinge sociale band en zo gebeurde dat op vele familiejaarfeesten ineens de halve zaterdag 3 aanwezig was.

Gaandeweg de jaren werden de spelers ouder en kwamen er kinderen in het spel. Zo rond 2015 had Zaterdag 3 het duizelingwekkende aantal van 42 kinderen voortgebracht, waarvan velen nu in de jeugd spelen van V.V. De Meern. Zoals het gaat met vriendenteams stopten er af en toe spelers, maar de Zaterdag 3 had het geluk dat dit team constant werd aangevuld met spelers vanuit de zaterdagselectie die ‘het wel wat rustiger aan’ wilden gaan doen. Dit leidde ertoe dat dit team 2 jaren achter elkaar kon promoveren en in 2017 zelfs in de 2e klasse speelde tegen bijna alleen maar 2e elftallen. De jaren gaan nu echter tellen en van het oorspronkelijk team van 2005 is alleen Marco nog over. In 2020 is het team samengaan met de toenmalige zondag 2 en acteert het nu nog in de 3e klasse.

Wat bij een vriendenteam ook altijd mooi is zijn de teamuitjes. Aan het einde van het seizoen werd er altijd een weekend georganiseerd waarin de mannen even losgingen, ver van huis. Manchester, Oostende, Köln en Oberhausen werden onveilig gemaakt door de voetbalheden uit De Meern. De toekomst van dit team ligt mogelijk wel in de kinderen van deze spelers die in allerlei teams van V.V. De Meern wekelijks hun voetbalkunsten vertonen. De band met elkaar zal altijd sterk blijven en dat is het mooie van deze teams: er ontstaan vriendschappen voor het leven, ook tussen de spelersvrouwen!

Marco Eversdijk

“Op je stropdas”

Een vriendenteam wat al heel lang bekend is bij V.V. De Meern is “Op je stropdas”. Vreemd zo’n naam eigenlijk. Ooit hebben we een enquête gehouden over een “naam” voor ons team. Vonden we wel zo prettig. We zijn ooit gestart als zaterdag 3 en vervolgens werden we zaterdag 4, 5 enzovoort. Steeds lager. De naam is gekozen omdat ons ideaal was om elke bal “op de stropdas” te leggen. Ook dat werd steeds moeilijker.

Hoe is dit team eigenlijk ontstaan? Tsja op een gegeven moment stop je met de selectie en wil je toch blijven voetballen. Dat is de reden van het ontstaan van ons team. Ton de Reuver, Wim de Reuver, Theo de Vries, John van Wegen, Wout van Miltenburg, Jan Visscher en enkelen anderen stonden aan de basis van dit elftal. Dat zal zo rond 1992 zijn geweest. In de loop van de jaren kwam er flink wat aanvulling: Jan Hulleghien, Phil Smeulders, Jos Gentenaar, Peter Bootsma, Eelco Koot, Michiel Murree, Harry Hilvers, Joop Zoutenbier en vele anderen. Er werd gevoetbald. Vele feesten en verjaardagen gevierd en ook zijn er heel wat skivakanties gedaan. Uiteraard stond de Oudejaarspot elk jaar op de agenda. De grootste prijs voor ieder van ons was toch wel als je één jaar de “Arjen Kootschaal” in je bezit mocht hebben. Dit ter nagedachtenis aan Arjen Koot die in eind november 1998 op 34-jarige leeftijd is overleden.

De mooiste jaren waren de jaren dat ook de kinderen meegingen. Er waren zaterdagen dat er wel 20 kinderen met ons op pad gingen. Wij na afloop in de kantine en tot de tijd dat deze dicht ging, waren de kinderen eindeloos aan het voetballen. Als je in het grote Albert Heijn voetbalplaatjesboek kijkt zie je heel wat van die kinderen nu als senior actief. Van zaterdag 1 tot en met zaterdag 9.

Tsja en het gaat zoals het gaat. De knieën worden steeds slechter. De spieren worden strammer en een team op de been krijgen werd steeds lastiger. Dat hebben we jaren moeiteloos ingevuld door gewoon de kinderen mee te laten spelen. Dat kon alleen als we geen veteranen werden. Tom Gentenaar deed al als B-speler regelmatig mee. Regelmatig stonden er meerdere neven tegelijk in het veld. Het leverde ook hilarische situaties op. Bijvoorbeeld als Bas vd Woestijne aangaf dat hij precies wist wat John van Wegen deed op het veld.

Inmiddels wordt er alleen maar door een klein groepje getraind. Een paar spelers doen regelmatig mee met de veteranen of zijn overgestapt naar walking soccer. Op de donderdagavonden zijn we echter nog altijd in kleine of grote samenstelling aanwezig en we gaan nog altijd als laatste de kantine uit. Daarnaast zijn velen van ons op diverse fronten actief als vrijwilliger bij de club.

Eelco Koot

DE OVERGANG

Nee mensen dit is geen bekend vrouwenpraatje over opvliegers en alles wat daarbij komt kijken. Dit verhaal gaat over de overgang van jeugd naar senioren en nog veel meer overgangsmomenten. Vooral die van jeugd naar senioren is voor velen, op sportgebied, misschien wel de meest ingrijpende gebeurtenis in hun leven.

Van kabouter naar junior

In de begintijd van De Meern kon je pas vanaf je 12e deelnemen aan competitie voetbal. Daarvoor moest je zelf maar met leeftijdgenoten wat aanrommelen op een stukje gemeentegroen of, wat toen nog heel goed kon, op straat. Door de tijd heen daalde de leeftijd steeds verder en nu mag je vanaf je 6e aan de echte competitie deelnemen. Sinds het nieuwe sportpark De Meern wordt er voor de allereerst jongsten vanaf 4 jaar onderling gespeeld en sta je te boek als Benjamin of kabouter. Voor velen is die eerste keer met echte voetbalschoenen, broekje en shirtje een spannende gebeurtenis waarvan menig een nog slecht slaapt ook. Alles en iedereen is veel groter dan jij en je kijkt dan ook enorm op tegen die grote jongens en meisjes van pakweg 8 jaar en ouder. Maar ongemerkt groei jij ook en ga je steeds meer zelfvertrouwen krijgen en daardoor vaak steeds meer praatjes. Je gaat het spel meer begrijpen, gaat harder lopen en je fantaseert misschien wel over een toekomst als profvoetballer. Op school word je ook steeds wijzer en voor je het weet zit je in groep 8 en neem je met een musical afscheid van de basisschool. Vanaf dat moment ben je meestal geen kind meer, maar ook nog geen volwassene. Voor zowel je ouders als jezelf kan dat soms behoorlijk lastig zijn en ook de leider en trainer hebben soms hun handen vol om jou en je leeftijdgenoten in de hand te houden. Overal moet je jezelf bewijzen hoe groot je al bent en je alles zelf wel weet.

Van junior naar senior

Ja en dan ben je opeens 18 of 19 jaar oud. Je voelt je al heel wat en deels is dat ook zo. Maar dan! Je moet over naar het seniorenvoetbal en dat is voor velen even goed schrikken. Opeens kom je te voetballen tegen veel oudere spelers die bovendien

vaak nog eens lichamelijk veel sterker zijn dan jij. Dat hoeft voor hen niet altijd een compliment te zijn, want jij hebt mogelijk als voordeel dat je veel sneller bent. Maar leuk is anders want bij de senioren ben jij opeens weer het broekje en dat was je sinds je kaboutertijd niet meer gewend. Een grote waffel is er ook niet meer bij want je beseft opeens dat je daar niet meer mee wekomt. Die overgang is voor een behoorlijk aantal spelers reden de voetbalschoenen daarom maar aan de wilgen te hangen. Het is altijd weer verbazingwekkend hoe weinig spelers uit de brede onderbouw van onder de 12 uiteindelijk ook als senior nog actief zijn. Is de overgang van kabouter naar junior al heel groot, maar daar groei je wel ongemerkt naar toe, die naar de senioren is vaak nog veel groter. Daarom is het misschien wel goed dat het tegenwoordig soms al mogelijk is om met een compleet juniorenteam de overstap naar de seniorencompetitie te maken en er ook een doordeweekse O23 competitie is gekomen. Daardoor is de overgang niet meer zo zwaar. Dan gaat de tijd, vooral als je gaat werken, opeens heel snel. Voor je het weet je toe bent aan veteranenvoetbal of, al dan niet nog mooier, aan walking voetbal. Maar geniet in je jeugd vooral en maak je vooral geen zorgen om de overgang!

Wie van deze jongens zal de overgang naar de senioren maken?

1940

Wim van Mourik

Als de lezers niet van geschiedenis houden, kunnen ze dit verhaal wellicht liever overslaan. Want Wim is net na het uitbreken van de oorlog geboren op 't Zand.

Vleuten toentertijd. Allemaal lang geleden dus. Maar als je vindt dat het toch heel bijzonder is, dat deze mens nog steeds lid is van onze voetbalclub, lees dan nog maar even verder en steek meteen iets op van de andere tijden.

Wim is in 1940 geboren. Net ná het uitbreken van de oorlog. Van die tijd weet hij vooral van de verhalen. De Duitse bezetter had het oog laten vallen op verschillende panden op 't Zand. In het huis van de kleine Wim werd een Duitse officier ingekwartierd. Deze meneer kreeg de voorkamer en de overige familieleden moesten het met de resterende kamers doen. Vader van Mourik werkte destijds bij een veevoederbedrijf en beschikte over een vrachtauto. Die werd genaast door de bezetter en vader van Mourik moest de auto helemaal naar Parijs rijden. Daar kwam de auto in Duitse handen en vervolgens moest vader van Mourik maar zien hoe hij thuiskwam... Zes weken heeft ie erover gedaan. Zo is het voor Wim allemaal begonnen.

Hij herinnert zich nog vaag dat ie het eigenlijk wel leuk vond, die Duitse soldaten. Zij hadden in de buurt ook onderdak in schuren gevonden, want de kamers in andere huizen waren bezet door evacués. Het was allemaal wat in Vleuten. En dan te bedenken dat er in de tuin van de familie Boschaert in een soort hut onderduikers verborgen werden gehouden...

Gelukkig komt er aan alle ellende in 1945 een einde en kan het gewone leven een aanvang nemen. Wim gaat naar de school met de Bijbel op de Zandweg. Meester Smit heeft daar de leiding en Wim zit bij meester Schelfhorst in de klas. Deze meester is ervan overtuigd met een schrandere leerling te maken te hebben en laat Wim zelfs een klas overslaan. Dat komt goed uit want zo arriveert hij een jaar eerder op de mulo in de laan van Nieuw Guinea in Utrecht. Wim kijkt er eens rond en komt tot de conclusie dat de Mulo niet erg bij hem past. Vader adviseert vervolgens de Ambachtsschool in de

Schoolstraat. Een goede keus want in twee jaar tijd heeft zijn zoon het metselen onder de knie. En verlaat het onderwijs met een heus diploma. Maar niet voordat hij heeft meegedaan aan een internationale metselwedstrijd in Rotterdam. De 15-jarige Wim is nog nooit eerder zo ver van huis geweest...

Maar in die tijd gebeurde er meer. Wim's oudere broer Bram was al aan het voetballen gegaan toen Wim nog maar net op school ging in Utrecht. Hij overwoog dat ook te doen, tot het buurmeisje hem overhaalde te gaan korfballen! Wim ging door de knieën. Met Sien mee... wie wilde dat niet. En bovendien, Sien speelde orgel in de kerk op Alendorp en vroeg Wim met haar mee te gaan om lucht te trappen... Het heeft één jaar mogen duren. Het is 1953 en Wim besluit Sien, de korfbal en het orgel vaarwel te zeggen en zich aan te melden bij de nog betrekkelijk jonge vereniging V.V. De Meern. Het speelveld was destijds aan de Strijkviertel en Wim is nog geen lid of hij gaat zich bemoeien met een soort van wasgelegenheid. Een muurtje metselen, een metalen voederbak erop, een waterleiding aanleggen en klaar! De voetballers hebben er twee jaar gebruik van gemaakt, want dan verhuist de club naar de Meerndijk. Wim is 15 geworden en vat het hele voetbal nu serieus op. Hij speelt zich via de adspiranten en de junioren in drie jaar naar het eerste team van De Meern. En daar zal hij 18 jaar zijn beste tijd beleven met Joop Benschop, Chris Gresnigt en Gert Heemskerk onder anderen. Er zit wel een periode in waar Wim onder de wapenen geroepen wordt in Assen. Niet trainen betekent niet spelen bij De Meern, maar als de nood hoog is, haalt Jan Oostrom hem met de auto op om in Cuijk toch nog even mee doen.

Behalve voetballen, mag Wim graag schaatsen. Op slootjes in het begin en op de Rijn als het flink gevoren heeft en uiteindelijk een lichtwedstrijd in het Harmelense Bos. En laat ie daar Bertie de Heer tegen het lijf lopen, eh schaatsen. Bertie de Heer, geen onbekende op het dorp. De militaire dienst zit erop, Wim voetbalt weer in het eerste van De Meern en heeft opeens dikke verkering. En dat allemaal op zijn tweeëntwintigste. Wim en Bertie toeren vervolgens op de brommer van het ene naar het andere evenement. Maar ja, verkering... er moet ook een huis komen. En dat ging toen een stuk makkelijker dan tegenwoordig. Met Johan van Rooijen, Co Rijker, Joep Hansen, Adri Oostveen en de gebroeders Kok bouwt Wim van Mourik in 7 maanden tijd een heel blok voor de hele groep in de Karel Doormanstraat. Bertie neemt in die tijd de trainingen over van Wim z'n jongens... Kom 'r eens om tegenwoordig. Als het huis in 1965 klaar is, wordt er voor de zekerheid meteen getrouwd. Wim fluit en voetbalt en Bertie traint verder de jeugd bij SVO tot zij vaststelt in verwachting te zijn. Negen maanden nadien zal zij het leven schenken aan zoon Egbert. Wim had het eerst nog niet in de gaten want die was met dokter Lambers druk in gesprek over voetbal... Een mooi verhaal.

In de Karel Doormanstraat worden later nog twee kinderen geboren, Daan en Marjolein. Zij wonen daar 15 jaar tot Wim een eigen huis bouwt op 't Zand, naast het huis waar ie geboren is. En intussen voetballen en fluiten, en druk met de bouw geweest van de kantine aan de Europaweg. Daarnaast rapporteur voor de scheidsrechters. Oh ja, en de kantine en kleedkamers aan de Europaweg. Wim wil persé dat de schoonmaakkploeg genoemd wordt, want bouwen is één maar het hele spul onderhouden is twee. Agaat Baas, Riet Westerhout, Bertie de Heer, Anneke van Kouwen, Esther van Wijk en de moeder van spits Eef Oostrum.. Wat hebben die goed werk gedaan!

De KNBV benoemt Wim van Mourik uiteindelijk tot lid van verdienste na 53 jaar wedstrijden fluiten en 32 jaar rapporteren. En V.V. De Meern benoemt hem

tot Erelid. Vanwege al deze verdiensten, want trainer en leider van diverse teams waaronder de Damesteams. Zelfs het koninklijk huis ontgaat het niet en benoemt hem tot lid in de orde van Oranje-Nassau. Niets is hem te veel geweest. En dat is dan de man die het langst lid is van onze club, alles heeft meegemaakt en nooit verzuimd heeft. Bijna 70 jaar lid. De oudste. Nee, besluit Wim. Dat is Jacob Dissel. Daar moet je ook maar 's langs. Hij woont in de buurt van Ben Bloemendaal...

Elke dag kun je Wim nog op het sportpark tegenkomen. Niet meer met zijn pijp.

Die heeft ie aan Maarten gegeven. Maar wel nog met hetzelfde gevoel van verbondenheid. Als je hem wil zien, moet je op dinsdag overdag maar eens naar de club komen. Dan maakt hij onderdeel uit van de "dinsdagclub" die zich met het onderhoud van ons park bezighoudt.

Vijf Jaar geleden is het echtpaar van Mourik-de Heer verhuisd. Op een prachtige plek aan de Europaweg. Precies op de middenstip van het vroegere hoofdveld. Daar waar hij in zijn carrière ooit de hoogtepunten vierde.

Team Van Zijl en Team Van den IJssel

Het is vrijdagavond en de zon gaat langzaam onder. Er zit een mooie groep op het terras van de club. Twee vaders die hun sporen inmiddels wel verdiend hebben in het voetbal met vijf zoons die net als hun vaders destijds nu ook het traject gaan aflopen van de jeugd naar het seniorenvoetbal. Dat ze zullen blijven voetballen, is wel zeker als je het gesprek goed volgt. Het enthousiasme druipt ervan af, maar de jongens zijn ook realist. Profvoetballer wil iedereen wel worden, maar deze groep snapt dat de weg ernaar toe een heel ingewikkelde is. Naar welke groep gaan we luisteren?

Allereerst de trainers: Patrick van Zijl en Berry van den IJssel, die actief zijn bij alle teams van hun zoons als trainer of leider. Voorheen echter elkaars tegenstanders want Patrick voetbalde bij De Meern en Berry bij D.O.S.. Regelmatig stonden de voetballers tegenover elkaar. Beiden als voetballer even fanatiek en ervaren. Patrick herinnert zich nog een confrontatie tussen DOS en De Meern in seizoen 1996/1997 waar het ging om promotie naar de tweede klasse. Patrick meent te weten dat D.O.S. met 3-1 voorstond maar met 3-4 verloor!! Berry geeft aan dat zich niet meer te kunnen herinneren... Oh ja, Hans de Wit was toen trainer bij D.O.S., herinnert Patrick zich. Dat jaar daarop is ie naar De Meern gegaan. En bij ons voetbalde toen John van de Linden, weet Berry nog te vertellen. Een goede spits. De zoon van Tonnie... De kinderen kijken elkaar aan... waar gaat dit over?

Patrick van Zijl heeft 12 jaar in De Meern 1 gespeeld. En dat wil hij best graag vertellen. Veel meemaakt. Veel geleerd ook. En Berry van den IJssel vertelt dat hij tot zijn vijftiende bij D.O.S heeft

gespeeld en toen naar Elinkwijk is verhuisd. Waar hij in de A- en B-junioren veel stadions van binnen heeft gezien. Een mooie tijd om op terug te kijken. Op zijn 18e ging hij weer terug naar D.O.S..

Hun kinderen zijn best wel trots dat hun vaders zoveel hebben meegemaakt, maar willen nu zelf ook graag vertellen hoe ze over voetbal denken. En Tijn, vertel eens... Ik ben Tijn dus. Speel in de JO12-1 en zit in groep 7 van het Veldhuis bij meester Jesse. Ik ben middenvelder en houd van geschiedenis. De anderen kijken Tijn eens aan: van geschiedenis? Dat wisten ze nog niet. En verder... verder heb ik geen ambities, sluit Tijn af. Maar dat Ajax-shirt dan? Ja, ik ben fan van Ajax! Maar... ik geloof dat ik hier de enige ben. Frenkie de Jong, wil hij nog graag roepen. Daar is hij ook fan van. Waar blinkt Tijn in uit vraag ik aan zijn vader en trainer Berry... Tijn is een goede voetballer, enorm gemotiveerd en met ongelofelijk veel energie.

Tijn en zijn team bij de training van het Nederlands elftal

Sam en Patrick

Sam kijkt wat strenger als ie aan de beurt is. En Sam? Vertel eens... Ik ben Sam en speel in de JO15. Ja, maar dan 5. Op de fiets naar Rientjes in Maarsen en ik wil graag politieman worden. Samen met mijn vader heb ik een seizoenkaart voor de FC. Hij vindt het voetbal vooral erg leuk en is tevreden met zijn plek als voorstopper. Hij is een gedreven en fysiek sterke speler en pikt net als zijn vader regelmatig zijn kopgoaltjes mee. De JO15-5 is een heel leuk team, zegt Sam enthousiast. En morgen spelen we om 12.30 tegen Quick.. of Zwaluwen? Sam kijkt zijn trainer aan: morgen 12.30 tegen Quick! Uit of thuis wil Sam weten. Uit!

Tim heeft zich intussen al een beetje voorbereid. En, Tim. Vertel jij eens... Ik ben Tim, JO15-3, aanvallende middenvelder, morgen tegen 't Goy en ik heb een hekel aan gras. Het floept er in één adem uit. Hekel aan gras? Ja, vooral dat veld hier achter, met eendenpoep en allemaal hobbels... da's niks voor mij. Tim is een creatieve speler en is rustig aan de bal zegt zijn vader en trainer Berry, en speelt het liefst op een biljartlaken met mooi weer. En, Tim, heb je al mooie herinneringen? Zijn vader helpt hem op weg. Oh ja die penalty! We speelden tegen Sporting '70. Goeie keeper, laatste minuut, bij een 0-0 stand. Hij raakte de bal nog net, maar hij zat wel! En morgen tegen 't Goy. Of had ik dat al gezegd...?

Berry en Tim

En Roy, vertel eens... links of rechts. Ik speel in de JO12-1, begint Roy. Ik was eerst keeper, net als mijn opa. Maar inmiddels voetbal ik weer en dan speel ik het liefst linksvoor. Eerst kappen en dan met rechts een doelpunt maken. Trainer Patrick geeft aan dat Roy een echte spits is en enorm fanatiek en fel... precies zijn vader wat betreft zijn felheid en fanatisme..... Maar Roy, je maakt een goede indruk. Hoe zit het. Wat wil je later worden? Nou, ik wil later eigenlijk een eigen hotel... Een hotel? Ja, ik denk niet dat ik profvoetballer word. En morgen? Vroeg op? Ja, best wel. Half 9. Desto thuis.

Roy met Frenkie de Jong

Daan heeft inmiddels alle verhalen angehooord en steekt als laatste van wal.

En Daan, vertel eens, in welk team zit jij? JO10-0 geeft hij aan. Daan is een positieve jongen met een goed overzicht en doelgericht, zegt zijn trainer. En wat is jouw mooiste herinnering? Daan zegt het winnen van de finale van de districtsbeke waar we met zijn allen naar het veld gingen met een grote bus...

En op welke school zit jij? Ik zit op de Drie Koningen, zegt Daan. In groep 6 bij juf Marleen en juf Debbie.

En, Daan, kunnen ze je wel aan met z'n tweeën? Nee, zegt Daan, ze zijn niet samen, maar na elkaar.

Daan vindt gymnastiek het allerleukste en Frenkie Jong en FC Utrecht de allerbeste. Verder nog vragen? Nou, eigenlijk niet. Ik denk dat ik wel snap dat jij prof wil worden. Succes Daan!

Daan met de districtsbeke

**Team Van den IJssel
en team Van Zijl**

Pupil van de week

vecht-, amstel- en rijnstreek, donderdag 14 september 1989

VARsport

'Pupil van de week'

VAR zondag 10 september 1989, pupil van de week samen met burgemeester Westra (laatste burgemeester Vleuten-De Meern)

De pupil van de week samen met burgemeester Westra.

Vleuten-De Meern - Eindelijk was het dan zover, ik Joost Versteeg werd tot 'Pupil van de week' gekozen. In spanning wachtte ik af, telkens liep ik naar het raam, totdat eindelijk mijn geduld beloofd werd. Lambèr, mijn trainer arriveerde en nam mij en m'n voetbalschoenen mee naar het clubgebouw van VV De Meern aan de Europaweg. Daar aangekomen verdween ik in de kleedkamer van de grote jongens, kleepte me om en woonde in vol tenue de taktiekbespreking bij en de warming up op het veld. Tensamen met de burgemeester deed ik de aftrap, ik vertelde hem gauw welke kant hij moest opschieten, want dit wist hij niet zei hij. Tijdens de wedstrijd zat ik in de dug out en was ik getuige van een pijnlijke

blessure van Egbert, die met een ij werd. Na een 0-1 achterstand jongens terug, met rust was de stat rust werd het 3-1 voor VV de Me. Deze onvergetelijke dag werd b bestuurskamer, waar ik een voetbal van de handtekeningen van onze sp de aanvoerder van de tegenpartij, hebben genomen werd ik weer thu Lambèr, deze bedankte ik nogma naar binnen om mijn voetbal te l krijgt een mooi plekje op mijn ka mee te voetballen. Aldus het verhaal van Joost Versteeg

Ergens in de jaren 80 van de vorige eeuw, als je jong bent dus al heel lang geleden, is men bij de club begonnen met de pupil van de week. Elke week wordt een jongen of meisje gevraagd om pupil van de week te zijn. Een geweldige ervaring voor wie het meemaakt. Dan ben je de eregast bij het hoogste elftal van de zaterdag, of tot een aantal jaren geleden van de zondag, bij een thuiswedstrijd. Je mag dan bij de bespreking zijn, een kijkje in de kleedkamer nemen en wordt ook nog eens verwend met eten en drinken. Als de spelers na de warming up het veld betreden mag je hand in hand met de aanvoerder naar het hoofdveld en mag je met de wedstrijdbal naar het doel dribbelen om, als het even kan met een mooie actie, een doelpunt te maken onder toejuiching van publiek en spelers. Na afloop krijg je ook nog een oorkonde mee met de handtekeningen van alle spelers en de trainer.

Onderstaand een krantenverslag van donderdag 14 september 1989 van pupil van de week Joost Versteeg bij een thuiswedstrijd van het 1e van de zondag. Tegenstander helaas onbekend. Op dit moment is er even geen pupil van de week, maar hopelijk wordt dat weer snel in ere hersteld.

VAN ALLE MARKTEN THUIS

Jan Mandjes

De voetballer

Jan is al snel met voetballen begonnen. Op straat vooral. Als hij bij De Meern gaat voetballen krijgt hij van zijn vader een paar schoenen die twee maten te groot zijn, voorzien van stalen neuzen en houten noppen. Jan Mandjes is geen groot talent, maar inzet en enthousiasme vergoeden veel. Dat brengt hem uiteindelijk bij de A2 van Lambèr van Rooijen en Bert Glissenaar. Bram van Maurik doet op dat moment de A1. Maar hij maakt nauwelijks gebruik van de talenten in de A2. Na de A2 volgt de overgang naar de senioren. Daar speelt Jan weinig wedstrijden, want de militaire dienstplicht gooit in 1969 roet in het eten en bovendien krijgt Jan in 1971 dikke verkering met Gerda uit de Achterhoek. Na 4 jaren weten ze het zeker. Ze trouwen en Jan kan na zijn ja-woord ook weer gaan voetballen. Piet Westerhout vraagt hem voor de zaterdag. Eerst in het derde waar hij maar eens per week hoeft te trainen, maar al snel naar het tweede team onder Leen Meijer. Maar dan wel twee keer trainen! Het breekt hem op. Hij zal vanaf dat moment voornamelijk in de lagere teams blijven voetballen. Maar wel met mannen als Siem Wagevoort, Ton Oskam en Daaf Versloot.

Leider en wedstrijdsecretaris

In 1981 moet Jan met voetballen stoppen. Gebrek aan kraakbeen in de enkel maakt verder voetballen onmogelijk. Net als bij Marco van Basten. Wat dat betreft lijkt hij wel op onze nationale trots. Jan wordt leider van het derde zaterdagteam en neemt ook het wedstrijdsecretariaat over van Cor van Leeuwen en Jaap Vermeulen. Een hels karwei dat hij samen met Ab Kragten elke week tot een goed einde weet te brengen.

Organisator

Samen met Ab Kragten worden ook de bedrijfstoernooien georganiseerd. Met teams als Knor, Stolwijk en Schoolzicht.

En als weekkrant de Brug de regiowedstrijden tegen FC Utrecht gaat organiseren, staat Jan vooraan om het in goede banen te leiden. Later nemen Geurt Diepeveen en John van Wegen deze organisatie op zich. SCH, PVCV en De Meern (za en zo) leveren de talenten om het de spelers van FC Utrecht zo moeilijk mogelijk te maken. Van de teams wordt wel verwacht dat zij hun eigen sponsors bij elkaar krijgen. Voor Jan betekent het: bellen, bellen en nog ff bellen. Maar uiteindelijk komt alles rond en kan er een mooi begin van het seizoen voor FC Utrecht tegen de beste voetballers van de regio van start gaan.

Altijd leuk om spelers van FC Utrecht over huis te hebben. Het poortje van Jos Gentenaar tegen de profs staat nog op Jans netvlies.

Naast deze jaarlijks regiowedstrijd is er ook het jaarlijkse oudejaarsvoetbal waar Jan bij betrokken is. In de Brederohal aan de Strijkviertel. Met de hapjes, salades, soepen en stampotten van Gerda Mandjes, Jans Wagevoort en Lambèr van Rooijen. Mooie herinneringen aan mooie mensen.

Opnieuw leider

En zo zijn er gedurende 30 jaar heel wat klussen en taken door Jan Mandjes vervuld... Neem het leiderschap als voorbeeld van verschillende teams. Jan herinnert zich de namen van iedereen waar hij mee te maken heeft gehad.

Met Joop Zoutenbier gedegradeerd ondanks de inzet van spits Van Seumeren.

- Daarna in "87 kampioen met Herman Schaaap.

- Met Ruud Vork kampioen in "90

- Met Wim Koot kampioen in "96

- Met Wim de Jong kampioen in "99

John van Sta, Jan Verburt. ... waar heeft Jan mandjes niét mee gewerkt.

Hij wil zelf graag noemen: Reyner Holtmanns, Herman de Ridder, Gerard Veldhuizen, Paul Schogt en Kees Boender. Allemaal trainers die hun beste beentje hebben voorgezet voor V.V. De Meern.

En tenslotte Rob Zomer. Twee promoties op rij met de zaterdagselectie met als resultaat de 1e klasse! De laatste trainer waar Jan Mandjes mee werkte, was Robert Roest. Over leider Willem Debipersad die bij alles betrokken was, niets dan lof overigens. De was regelen, fotograferen... Niets was hem te veel.

Herinneringen

Mooie herinneringen aan de donderdagavonden op het oude terrein. Met Bertus de Ridder en Loek Beumer als gangmakers bij het kaarten en Joop en Riet Westerhout voor de humor en de snacks. Respect voor mevrouw Hullegien en Nel Versloot voor het wassen van trainingspakken en shirts. En voor alle dames achter de bar en in de keuken die alle hapjes en drankjes verzorgden. Tenslotte de herinnering aan de veldkeuringen. Een verhaal apart. Met Gerard Peek moest bekeken worden of er wel gespeeld kon worden. Dus op zaterdag op sokken over het veld. En als die erg nat werden... Als Arie Versloot erbij was, golden er

weer andere principes. Die was wat strenger. Vaak hielp het als je vrijdags al vóóroverleg pleegde met Gerard. Als de wedstrijden door konden gaan, werd er koffie gedronken met koek van de zingende bakker Neplenbroek.

Jan wil graag nog veel namen noemen van mensen aan wie hij ook dank verschuldigd is wat betreft de organisatie bij de voetbalclub. Dat zijn er nogal wat. Maar al die mensen zijn het er op hun beurt over eens dat Jan Mandjes een bijzonder mens is geweest voor V.V. De Meern.

Lid van verdienste

Tijdens de jaarvergadering van 23 november 2009 draagt Arie Versloot Jan Mandjes voor als lid van verdienste. De voordracht wordt met algemene stemmen goedgekeurd. Voorzitter Frans van Seumeren deelt de bloemen uit.

Ere wie ere toekomt.

zaterdagtrainer, Willem Mandjes en zoon Jan Mandjes

...veldkeuringen. Een verhaal apart. Met Gerard Peek moest bekeken worden of er wel gespeeld kon worden. Dus op zaterdag op sokken over het veld. En als die erg nat werden...

1949

Harry Hilverts

De jongelui zullen zich er zich het hoofd over kunnen breken, Harry Hilverts? Nooit van gehoord. Maar bij de ouderen gaat er wel een lampje branden. Hé, trainer ooit en profvoetballer, toch? Harry Hilverts is een ras-Utrechter. Geboren in de Vogelenbuurt. En als 6-jarige schoolgaand op de Lagere School in de Koekoekstraat. In het gezin wordt veel gevoetbald: Harry met zijn oudere broer en vader bij VVJ, de Jaffa voetbalclub. Als jonkie begint Harry te voetballen bij DWSV. Dat veld ligt schuin tegenover de straat waar de familie naar toe verhuist in Tuinwijk. Ras-Utrechters weten dat de Benenklui in de buurt ligt. Als je pech had en de wind stond verkeerd, kon je je lol op... 8 jaar blijft Harry bij DWSV voetballen. Dan verkast hij naar Velox. Hij gaat er op zijn Puch naar de trainingen. Daar voetbalt de linksbenige spits 2 jaar als hem een contract wordt aangeboden. Het is januari 1969, dus het is maar voor een half jaar. Harry tekent voor het vorstelijke bedrag van 8000 gulden. Hij doet het goed want na dit halve jaar wordt zijn contract met een jaar verlengd. Als Velox in 1970 fuseert met fc Utrecht is zijn avontuur daar echter voorbij vanwege het grote aantal spelers. Dankzij bemoeienis van Jaap van der Lek, verkast hij vervolgens naar Willem II. Dat is te ver om er met de Puch naar toe te gaan, dus bedingt Harry een auto. Het wordt een Volkswagen, een witte Kever. Hij rijdt er drie keer in de week mee naar Tilburg om te trainen. De wedstrijden in de 1e divisie worden verder met de trein bezocht. En zo komt hij in alle stadions. Harry vertelt over een winterse wedstrijd tegen ZFC in Zaandam. Bitterkoud is het en de spits vraagt de trainer of ie iets heeft tegen de kou. Dat heeft ie: Midalgan! Hij smeert er zijn hele gezicht mee in. Laat de kou maar komen... In en tegen Sittard maakt ie zijn eerste doelpunt. Ze raken er in Tilburg niet over uitgepraat. Tot die wedstrijd tegen Vitesse. Hilverts krijgt een fantastische pass van rechts en wil hem ongehinderd binnentikken als Gert Bals hem de weg verspert: kuit- en scheenbeen gebroken. Einde carrière!

Kees Koppelaar laat hem bij FC Utrecht nog revalideren, maar Harry Hilverts zal nooit meer op niveau kunnen spelen. Hij vertrekt uit Tilburg als ie

pas 24 is. Gelukkig heeft Harry tijdens zijn tijd bij Velox het trainingsdiploma gehaald. Op de camping in Enspijk wordt hem gevraagd trainer te worden van de zaterdagclub Zaltbommel. Hij doet het en blijft er 4 jaar. Daarna gaat hij voor twee jaar terug naar zijn oude club DWSV.

Tot in 1980 V.V. De Meern aan de bel trekt. Hij kan aan de slag bij de zaterdag. Tweede klasse. De Meern heeft de leider voor dat team al klaar staan: Jan Mandjes. In dat eerste jaar wordt meteen het kampioenschap behaald bij FZO uit Zeist met Eelco Koot, Wim en Ton de Reuver, Phil Smulders, Walter Koster, Martin van Rooyen en Jan Graafland. Harry Hilverts schudt de namen zo uit de mouw. Eerste Klasse. Fantastisch, maar het team zal dat jaar evengoed meteen degraderen. Trainer Hilverts probeert het vervolgens nog een seizoen bij Posta, maar wordt na één seizoen weer door De Meern gevraagd. Harry Hilverts probeert het team slagvaardig te maken door een kerstboom-opstelling te propageren, maar het mag allemaal niet helpen. Hij besluit na dit seizoen een eigen elftal te formeren met Jos Gentenaar: De Meern 8. Daar schiet Harry weer de namen te binnen van Ton de Reuver als leider, opgevolgd door Giel Marée met spelers als Hans van Leeuwen, Charles Beniest, John van Wegen, Jan Visscher, Jan Hullekien, Theo de Vries, Eelco Koot en Joop Zoutenbier. Het is een fantastisch team, maar qua aantal kiele kiele. En uiteindelijk zal dit team zich terug moeten trekken uit de competitie bij gebrek aan voldoende spelers. Opvallend is wel dat veel spelers van dit team nu nog op allerlei andere plekken voor V.V. De Meern actief zijn. Het bloed kruipt...

Ten slotte wordt Hilverts leider van Veteranen 35+. Dat team speelt ook in de competitie mee en zoon Jasper maakt er deel van uit naast veteranen uit het oude achtste elftal. Zij spelen inmiddels al 15 jaar samen. En wie denkt dat dit het dan is; Hilverts fluit ook al 15 jaar allerlei wedstrijden voor De Meern. Nog steeds komt die ex-prof van Overvecht naar De Meern om als scheidsrechter leiding te geven aan allerlei verschillende wedstrijden.

Een bijzondere man met nog één droom: ooit nog eens gitaar spelen... Hoe mooi kan het zijn.

Ten slotte wordt Hilverts leider van Veteranen 35 +. Dat team speelt ook in de competitie mee en zoon Jasper maakt er deel van uit naast veteranen uit het oude achtste elftal. Zij spelen inmiddels al 15 jaar samen.

FEESTEN

Feesten is van alle tijden. Eens in de zoveel tijd hebben mensen behoefte te feesten. Al ver voor onze jaartelling zijn er bewijzen dat de mens zich, als de gelegenheid zich voordeed, even helemaal losging en daarbij waren eten en drank meestal rijkelijk aanwezig ter verhoging van de feestvreugde. Ook onze voetbalvereniging kent een rijke traditie van feesten. Daarom de geschiedenis zowel van lang geleden als vrij recent er maar eens op nageslagen om te zien ter gelegenheid van wat en hoe er gefeest werd..

Kampioenschap 1967
Op de platte wagen door
De Meern

Kampioensfeesten

Ter gelegenheid van het 12 juni 1955 behaalde eerste kampioenschap van het 1e werd er 2 weken later op zondagavond 26 juni feest gevierd in het café van Huigen. Voor 75 gulden trad ene heer Scholenberg uit Dordrecht op en het feest ging tot laat in de nacht door. Ook in 1958 werd er op de hoek Rijksstraatweg/Meerndijk flink gefeest nadat in een uitwedstrijd tegen de Meeuwen uit Utrecht met een 1-0 overwinning het kampioenschap gehaald was. Lees maar eens hoe wild het er toen aan toeging: "De vooravond werd luidruchtig doorgebracht in een café te Utrecht, onderwijl men in De Meern druk bezig was de zaal van Huigen te versie-

ren en in orde te brengen. Om ongeveer 8 uur was de intocht in 't dorp, waar het elftal op onverwachts grootste en spontane wijze werd ontvangen door praktisch de gehele bevolking en op muzikale wijze door de muziekvereniging De Bazuin die er lustig op los blies hetgeen aan deze een bijzonder vrolijk cachet gaf. De jongens werden bijkans uit de bus getrokken en naar de zaal gedragen, sommigen meer gesleept en waar wederom opnieuw werd gehost boven op 't biljart om aan de vreugde uiting te geven." Dat was nog eens een mooie (2e) Pinksterdag! In 1960, na de sloop van café Huigen, kon voor het eerst in de grote zaal van Rhenomare gefeest worden. Toen waren de elftallen 1, 2 en 3

1967 Kampioenselftal

Staand: v.l.n.r. Gert Heemskerk, Jan van Londen, Karel de Rijk, Jan Kerkhof, onbekend, Wim van Mourik, Eef van Oostrum, Gert Ligterink, Jacob Dissel, Ab Verhoeven, Co Schwarze, Jan Oostveen en Jan Ederzeel

Zittend: v.l.n.r. Piet van Oostrom, Harry de Boer, Wim Agterberg, Johan van Rooijen, Ben Bloemendaal en Cees Broekhuizen

kampioen geworden en werden zij met rijtuigen ingehaald waarbij nog net gebruik gemaakt kon worden van de oude Meernbrug die op het punt van sloop stond. In mei 1967 volgde voor het eerst promotie na wat toen de grote bond werd genoemd (4e klasse KNVB). Terwijl de schemer inviel rond kwart over 8 volgde voorafgegaan door muziekvereniging Sint Gregorius uit Vleuten met een bus een rondrit door het dorp De Meern. Het halve dorp liep uit om de kersverse promovendus op feestelijke wijze in te halen. In hotel/café-restaurant Rhenomare werd daarna het feest tot in de late uurtjes voortgezet. Daarna volgden nog vele kampioensfeesten en feestjes van zowel hogere als lagere elftallen, maar ik denk dat 1967 voor het laatst geweest is dat de dorpsgemeenschap van De Meern nog zo betrokken was bij het wel en wee van de V.V. zoals dat toen nog gezegd werd. Met de groei van het dorp werd

de betrokkenheid van de plaatselijke bevolking bij hun voetbalvereniging er niet groter op wat mede veroorzaakt werd door de stijgende welvaart waardoor mensen steeds minder aangewezen waren op vermaak in eigen dorp. Toch speelt de vereniging gelukkig nog steeds wel een belangrijke rol voor velen, maar leeft niet meer zo breed als in de jaren 50 en 60.

Kampioenschap 1960

31-05-1997 V.V. De Meern onderonsje van de veteranen bij het 50 jarig jubileum

Jubileumfeesten

De eerste keer dat er reden was voor een jubileumfeestje was in 1952 ter gelegenheid van het 1e lustum. Veel geld was er niet dus bleven de festiviteiten beperkt tot een sportdag voor de jeugd op het terrein aan de Strijkviertel en een voetbalwedstrijd van De Meern tegen een selectie van oud Utrecht. Van de in die tijd als rijk bekendstaande gemeente Oudenrijn wist men een subsidie af te troggelen van maar liefst 30 gulden als kleine bijdrage in de feestvreugde. Twintig jaar later werd het wel wat grootser aan gepakt. De vereniging vierde zijn zilveren jubileum met een receptie in de kantine en in de avond was er een feest voor alle leden. Vijftien jaar later werd het nog grootser aangepakt en stond er op het parkeerterrein een grote feesttent om het 40-jarig jubileum te vieren. In 1997 bij het gouden feest werd er een 24 uren marathon georganiseerd waarbij onafgebroken werd gevoetbald op het trainingsveld. Het was toen het enige veld met verlichting en natuurlijk speelde de jeugd in de middag en ochtend en de senioren midden in de nacht of in de

vroege morgen nog voor zonsopkomst. Daarnaast was er in de kantine 24 uur biljarten, 24 uur tafeltennis en ga zo maar door. Zelf heb ik met mijn broer en 2 vrienden een hele dag en nacht geklaverjast. Alleen rond half 6 in de morgen onderbraken we ons spel voor een partijtje voetbal.

Andere feesten

Natuurlijk waren en zijn er bij De Meern nog allerlei andere festiviteiten. Al vanaf het begin van de vereniging werd er jaarlijks een feestavond georganiseerd. Altijd in de winter om ervoor te zorgen dat de leden elkaar nog eens zagen vanwege de lange winterstop. In de jaren 80 werden er al medewerkersavonden gehouden met soms een toneelstuk en een stukje muziek en natuurlijk een hapje en drankje. Al kort na opening van de kantine in 1971 waren er voor de liefhebbers carnavalsfeesten met de eigen carnavalsvereniging "De Keilebijters" waar het er soms heftig aan toging, een enkele keer liep het een beetje uit de hand en ging men met elkaar op de vuist. Toch verliepen bijna alle bijeenkomsten

vredelievend en wordt er nog lang met plezier op teruggezien. We hoeven daarbij maar te denken aan de seizoenopeningsfeesten van de afgelopen jaren voor de corona uitbraak. Elk jaar is er een land als thema en worden drank en spijsen daarop aangepast. Spanje, Schotland, Duitsland, Griekenland en ga zo nog maar even door en dan natuurlijk ook nog daarbij behorende muziek. Complimenten voor de organisatoren die al maanden van tevoren begonnen met het uitdenken van deze feesten die altijd in goede aarde vallen bij veel leden van De Meern. Op zijn tijd iets vieren hoort tot het diepste wezen van de mens en komt voor in alle culturen. Het zorgt voor saamhorigheid en geeft een positief geluksgevoel. Bij een goed feest vallen rangen en standen even weg en komen soms onverwachte capaciteiten naar boven zoals gevoel voor dans, zang of comedy. Misschien zelfs wel de liefde! Ook bij De Meern hoort op zijn tijd een feest zoals de geschiedenis van de afgelopen 75 jaar geleerd heeft.

Dit jaar gaan we met zijn allen er natuurlijk een groot feest van maken. Vijfenzeventig jaar is niet niks en dat gaan we in juni groots vieren!

Kampioenschap 2015

1954

Joop Zoutenbier

Wanneer in 1947 V.V. De Meern wordt opgericht, zitten rond de bestuurstafel de heren Joop Huygen en Gerard Zoutenbier onder anderen. Zoutenbier... Is dat die Zoutenbier van de drogisterij, het kerkbestuur, de Oranjefeesten, de dorpsfilm, de kermis? Dat is hem inderdaad. En nu is ie betrokken bij de oprichting van V.V. De Meern. Met nadrukkelijk op zijn verzoek een voetbalclub in oranje tenues. Want dat is hem te lang verboden geweest. Door die oorlog.

Wanneer in 1947 V.V. De Meern wordt opgericht, zitten rond de bestuurstafel de heren Joop Huygen en Gerard Zoutenbier onder anderen. Zoutenbier... Is dat die Zoutenbier van de drogisterij, het kerkbestuur, de Oranjefeesten, de dorpsfilm, de kermis? Dat is hem inderdaad. En nu is ie betrokken bij de oprichting van V.V. De Meern. Met nadrukkelijk op zijn verzoek een voetbalclub in oranje tenues. Want dat is hem te lang verboden geweest. Door die oorlog.

Zoon Joop vindt het mooi dat vader bij de oprichting betrokken was. Wellicht ook een beetje trots. Een voetbalclub op het dorp! Eindelijk weer.

Joop zal er zelf ook lid van willen worden als ie zeven is. Maar moeder Zoutenbier staat erop dat er eerst een zwemdiploma moet worden gehaald, een verkeersdiploma en goede cijfers op de pastoor van Luenenschool. Als lerares weet ze maar al te goed in welke volgorde alle vaardigheden moet worden aangeleerd. Maar uiteindelijk is het ook zover! Naar het veld is maar een klein stukje lopen. Want het sportpark van De Meern bevindt zich op de Meerndijk. De eerste trainingen onder Jan Kerkhof maken indruk. Zelf een begenadigd voetballer. Het is het begin van een lang leven met De Meern. Als snel verhuist de club naar de Europalaan. Daar is geen sprake meer van een veld, maar van een heus sportpark. Het voetbal neemt vanaf nu meer serieuze vormen aan. Er gaan al plannen op voor de bouw van een grote kantine, maar voorlopig drinkt iedereen zijn koffie en thee in het lokaaltje tussen de kleedhokjes in. Joop blikt met veel plezier op die tijd terug. Vooral de tijd van de A-junioren waar

goede voetballers deel uit maakten van een beloftevol elftal met Jos Verbeek, John Beniest, Ted Gruters, Martin Hordijk, Jan Verburgt en Ruud van Es. Sjaak van den Helder is trainer en Co Rijkse de leider van dit elftal. Met zo'n elftal wil elke trainer graag op pad, maar deze trainer beslist ook dat er geld opgehaald moet worden om eventuele extra uitgaven te kunnen dekken. Wat te denken van kranten ophalen? Daar hebben meer mensen een extra potje mee kunnen aanleggen. En achter het wegrestaurant "de Afrit", eigendom van de trainer, is ruimte genoeg om het oude papier zo lang op te slaan. Met de opbrengst hiervan kan weer een trainingskamp in Zeist worden gefinancierd. Zo doen we dat bij De Meern, maakt trainer van den Helder zijn spelers duidelijk.

Snel hierna maakt Joop Zoutenbier de overstap naar Zondag 1. Hij is dan nog maar net 18, maar blijkbaar hard nodig in dat team. Het worden jaren van strijd. Tegen degradatie, dat wel. Hij zal die strijd 14 jaar lang volhouden. In de periode van trainer Bertus de Ridder neemt Joop het besluit om zijn knieën wat te sparen en lager te gaan voetballen. In dat 4e team komt hij weer oude bekenden tegen als Gert Heemskerk. Misschien wel de beste keeper die De Meern heeft gehad. En... voegt ie eraan toe: een prachtig mens! Omdat het 4e elftal later wegens spelerstekorten wordt opgeheven, voetbalt Joop zich weer naar de zaterdag. Een trapje lager maar wel onder leiding van ene Harry Hilverts. "Op je stropdas" heet het gezelschap. Tot z'n 50e zal deze carrière duren. Met kapotte knieën, dat ook nog.

Hoe zat het nu met Wageningen? Het hele onderwerp is blijven liggen. Oh ja, herinnert Joop zich. Eén jaar betaald voetbal gespeeld. Bij de jeugd van profclub Wageningen. Het was eigenlijk een idee van Loek Beumer, die zo zijn contacten had overal. Jacques Bloemkolk kon er tevens als verzorger aan de slag. Dat is handig want dan kun je in ieder geval op wedstrijddagen samen in de Fiat naar Wageningen. De rest van de week moet Joop met het openbaar vervoer, want Joop zit ook nog in militaire dienst en verblijft de rest van de week op vliegveld Deelen. Hij is dan op de bus aangewezen. Het gebeurt in die tijd dat Joop na een training wel eens in de bus in slaap valt en een station later pas wakker wordt. Tja, dan moet je wel weer terug natuurlijk want Deelen kan niet zonder de telexist. Met profclub Wageningen heeft Joop alle stadions in Nederland wel gezien. Al is dat ook vaak vanaf de bank. Maar wie maalt erom? Het hoogtepunt in deze carrière was die bal op de lat tegen FC Utrecht. Meegereisde supporters uit De Meern raken er niet over uitgepraat. Profvoetbal. 10 Gulden per punt heeft hem toch zo'n slordige 200 gulden als profvoetballer opgeleverd. Een mooie carrière. En training geven, heeft ie dat ook nog gedaan? Ja, zelfs een cursus in Zeist onder Jan Zwartkruis. Dat ging er ook mooi aan toe, weet Joop nog. "Wat kom jij doen?" vraagt Zwartkruis. "Nou eh, mijn trainersdiploma halen..." ". "Da's mooi", zegt Zwartkruis, "maar eerst naar de kapper! Zo kom je er hier niet in..."

Met dat diploma kon je wel derde klasse trainen. Potdikkie. Dan gaat er een wereld open. Wat te denken van Kamerik? De A-junioren en daarna de senioren op zaterdag. Met dit team behaalt Joop Zoutenbier zijn enige kampioenschap. Promotie naar de derde klasse. (van de onderbond...) Daarna trainer van de Meern Zaterdag, samen met Daaf Versloot en Ad de Lange als leiders. Ook weer vechten tegen degradatie. Ten einde raad haalt Joop Frans van Seumeren erbij voor in de spits... Het mocht niet baten. De trainer zal twee keer achter elkaar degraderen.

Dan maar naar Civeo, Oudewater. Twee jaar trainen met 6 of 7 spelers. Oudewater wordt het ook niet. Maar gelukkig heeft Joop het aardje van zijn vaartje en beweegt zich met meer succes in allerlei commissies, zoals daar zijn: het jeugdbestuur, de technische commissie, de sponsorcommissie en de werkgroep die zich bezighoudt met de verhuizing naar het nieuwe sportpark. Dat zijn bij elkaar opgeteld al snel 20 jaren werk. Wordt het nou eens niet tijd om het wat rustiger aan te doen? Dat moment zit eraan te komen, knikt Joop. De sponsorcommissie is het laatste wat ik doe en dan...

Dan ga ik wat meer tijd besteden aan mijn inmiddels 1 jaar oude kleinkinderen, mijn beide dochters en...

De vluchtelingen. Dat houdt me erg bezig. Daar moeten wat mee. Daar kúnnen we ook wat mee, besluit Joop Zoutenbier. Daar ga ik me voor inzetten. Behalve op maandag. Dat is onze oppasdag...

De zondag

Aangezien V.V. De Meern in eerste instantie een Rooms Katholieke vereniging was werd er door de senioren uitsluitend op zondag gevoetbald. In 1948 werd voor het eerst deelgenomen aan de competitie door twee elftallen. De eerste jaren was De Meern een goede middenmoter. Als bijzondere wedstrijd van deze competitie staat te boek De Meern-Schalkwijk. "Scheidsrechter ontzet" is wat de notulen erover vermelden. Ook toen had de scheidsrechter het dus al gedaan.

De opstelling werd in de jaren '50 door een zogenaamde technische commissie gemaakt, waarover Jopie Huigen eens het volgende opschreef: "Wanneer ge opgesteld wordt om te spelen of reserve te zijn, wees dan paraat, dan doet men voor de T.C. een goede daad." Elke week kwam de technische commissie bij elkaar en vrijdagavond werden de opstellingen opgehangen bij het café van Huigen.

1955 Kampioenselftal 3e klasse C

**Staand: v.l.n.r. Jan van Wijk,
Cees de Rijk, Piet Huisman,
Piet Oostrom, Huub Hansen,
Hennie van Engelen, Jan van
Londen en G. Kerkhof
Zittend: v.l.n.r. Piet van Dam,
Joop Benschop, Tinus
Benschop, Toon Oostrom, Leo
Oostveen, Jacob Dissel en
Gert Brouwer**

Kampioenschappen

Zondag 12 juni 1955 gaat de historie in als de dag waarop voor het eerst een elftal van De Meern kampioen werd. Door een 1-0 overwinning op V.B.O. uit Nederhorst den Berg werd het 1e kampioen van de 3e klasse C afdeling Utrecht. Na afloop ging de bus met spelers en aanhang eerst naar gebouw Concordia in Maarssen, waar een broodmaaltijd werd gebruikt. Rond 8 uur 's avonds arriveerde men in De Meern waar men met gejuich en

muziek werd ontvangen. Daarna werd tot laat in de nacht gefeest in café Huigen. Twee weken later volgde nog een feestavond op dezelfde plaats. In de competitie van het seizoen 55-56 werd geëindigd op de 5e plaats, maar in het seizoen 57-58 wist men wederom kampioen te worden. Op 2e pinksterdag, maandag 26 mei 1958 werd de uitwedstrijd tegen De Meeuwen met 0-1 gewonnen door een doelpunt van Toon Delput. Dat er strijd geleverd was, bewees wel het geruchtmakende incident bij

de thuiswedstrijd tegen aartsrivaal P.V.C.V. op 1 december 1957. Keeper Toon van Oostrom werd toen door een speler van P.V.C.V. op grove wijze aangevallen waarbij de afdruk van diens tossen op de buik van de keeper stond. Deze speler van P.V.C.V. werd hiervoor niet gestraft door de scheidsrechter, waarna twee leden van De Meern, mede uitgedaagd door de desbetreffende speler, na afloop alsnog hun gram op hem haalden. Dit kwam een van hen op een proces-verbaal te staan, met een boete van f 30,-. Uiteindelijk nam De Meern hiervan de helft voor haar rekening. In de notulen van donderdag 12 december 1957 vinden we hierover nog het volgende geschreven: “De Meern heeft nooit last met andere verenigingen, maar met Vleuten is het de laatste jaren altijd wat. ‘t Is ook wel sneu als een jonge opkomende vereniging in dezelfde gemeente dezelfde klas heeft bereikt en de ander die kan bogen op een historie van 25 jaar, al een paar jaar op de ranglijst voorbijstreeft en voor hen ‘t gevaar niet denkbeeldig is, dat die jonge club zelfs binnenkort nog een klas hoger gaat.” Over het opleggen van de boete werd verslag gedaan in het toen nog bestaande avondblad het Centrum. Op 20 februari 1958 schrijft Tom van Engelen het volgende: “Hoe deze boete werd opgelegd en waarom kan men lezen in een belachelijk verslag in het Centrum van donderdag 6 februari 1958 en kennelijk opgemaakt door iemand van 12 ambachten en 13 ongelukken, bij welke ambachten echter dan niet dat van bonafide journalist moet worden gerekend.” In ieder geval waren de verhoudingen met P.V.C.V. voorlopig goed verstoord, want De Meern vroeg aan de KNVB om indeling in een andere afdeling. Ondanks het kampioenschap in het seizoen 57-58 promoveerde De Meern dat jaar niet. De promotiewedstrijden, die op het veld van B.V.C. in Bilthoven werden gespeeld, brachten namelijk niet het gewenste resultaat. Het jaar daarop was er voor het 2e wel feest. Op 15 maart 1959 wist men kampioen te worden tegen Sterrenwijk 2. Dit resultaat werd bereikt door de volgende personen: Cees van Mourik, Gerard Peek, Henny van Oostrom, Dick

Steenbrugge, Leo Oostveen, Kees de Rijk, Jopie Kok, Wim van Mourik, Kees Swart, Jan Koot en Antoon Oostveen. Door het bestuur werd een uit-smijter aangeboden en 2 consumptiebonnen, alsmede een groepsfoto van het kampioenselftal. (Niet zo'n feest als bij het eerste, want onderscheid moet er zijn.)

Drie kampioenen

Het jaar 1960 werd een bijzonder jaar. Op 20 maart werd het 3e ongeslagen kampioen, gevolgd door het kampioenschap van het 2e op zondag 10 april. En dan op: Tweede Paasdag 18 april van dat jaar, wist het 1e, door na een zeer spannende en zenuwslopende strijd op Odin uit Utrecht (uitslag 3-2) de eerste plaats te behalen. Voor alle elftallen betekende dit deelname aan de promotiecompetitie. Saillant detail daarbij was, dat het 2e en 3e samen met Sterrenwijk 2 in dezelfde promotie-poule waren ingedeeld, hetgeen de Meernse kansen op promotie aanzienlijk verhoogde. Op 8 mei wist het 2e door een 2-0 overwinning op Sterrenwijk te promoveren naar de reserve 3e klas van de afdeling Utrecht. Het 1e moest diezelfde dag tegen VV Utrecht spelen. Na een spannend duel dat in de officiële speeltijd in 1-1 eindigde, bleef deze stand ook in de verlenging van een kwartier ongewijzigd. Uiteindelijk was Utrecht bij het strafschoppen nemen de gelukkigste, waardoor promotie opnieuw aan de neus van De Meern voorbijging. Promotiewedstrijden lagen De Meern kennelijk niet echt. Om al deze kampioenschappen te vieren volgde die avond een rondrit in 3 landauers. Tom van Engelen schreef hierover het volgende: “Voorafgaande door onze clubvlag welke door Co Rijkner onvermoeibaar werd gedragen en begeleid door de vrolijke mars toon van onze onmisbare muziekvereniging De Bazuin heeft praktisch geheel onze dorpsbevolking de Kampioenen spontaan toegejuicht. Gelukkig maar dat onze oude Meernbrug er nog juist lag, want hoe praktisch en comfortabel de huidige noodbrug ook is, toch zouden de wagens er moeilijk over hebben kunnen

Foto links: 1957 Oude Meernbrug met panden Zandweg grotendeels gesloopt in 1960.

Foto rechts: rechts noodbrug over Leidse Rijn. Links heistelling aanleg huidige Meernbrug met daar achter café Meernbrug dat spoedig gesloopt zou worden t.b.v. aanleg Castellumlaan. Café Huigen is reeds tegen de vlakte ter verbreding van de Meerndijk.

3 Juni 1962 Kampioen 2e klasse D. Promotie naar 1e klasse

komen.” Vermeld werd in jaarverslag van 59-60 ook nog, dat van dit drieluik melding werd gemaakt op de radio. Op 3 juni 1962 werd onder leiding van trainer Guus Voolstra en leider Jan van Londen, door een 2-0 overwinning op Houten, de zo felbegeerde promotie naar de 1e klas afdeling Utrecht bereikt. Promotiewedstrijden waren er gelukkig niet meer, want daar had De Meern weinig geluk mee.

1962 Dames onderonsje van de spelersvrouwen

Degradatie en 2 keer promoveren

Het eerste seizoen op het nieuwe sportpark Fletiomare verloopt voor het 1e allesbehalve gelukkig. Op maandag 7 juni, 2e Pinksterdag 1965, volgt na een met 2-0 verloren beslissingswedstrijd tegen de Meeuwen uit Utrecht degradatie naar de 2e klas afdeling Utrecht. De overige elftallen eindigen dat seizoen in de middenmoot. In het volgende seizoen gaat De Meern er weer fris tegenaan, wat resulteert in een kampioenschap van het 1e, waardoor het verloren gegane terrein snel herwonnen is. Naaste concurrent was S.C.H uit Harmelen. Op de zaterdag voor Pinksteren werd in Harmelen van hen verloren. De maandag daarna leverde een gelijkspel op tegen Schalkwijk, waardoor het aankwam op de laatste speeldag, zondag 12 juni 1966. S.C.H. moest uit tegen Rivierenwijkers terwijl De Meern in de Johannapolder (daar waar nu de Uithof staat) tegen U.V.V.O. speelde. In de rust stond De Meern al met 3-0 voor, “waardoor de Harmelense belangstellenden die naar de Johannapolder waren gekomen, op Mereveld konden gaan vertellen dat S.C.H. geen kans meer had”, zo meldt Tom van Engelen in zijn

jaarverslag over het seizoen 65-66. Uiteindelijk werd het een 4-0 overwinning voor De Meern, waardoor De Meern terug was in de 1e klas. Onder leiding van trainer Schut maakte men dus zowel degradatie als promotie mee. Na afloop van deze wedstrijd smaakte het in een sloot gekoelde bier uitstekend. Alleen gaat het gerucht, dat penningmeester Jan van Wijk, die goed op de centjes lette, nooit heeft afgerekend voor dit gerstenat. Ook het 2e en voor het eerst het 4e werden dat seizoen kampioen, waardoor het voor De Meern een heel mooi seizoen werd.

De Meern was nu vastbesloten door te stoten naar de grote bond. Onder het tweemanschap Jan Kerkhof en Piet van Oostrom, dat samen de training verzorgde, draaide men van meet af aan in de top mee. Als leider fungeerde de aan het eind van het seizoen daarvoor teruggehaalde good-old Jan van Londen. Op zondag 23 april 1967 was het dan eindelijk zo ver. Door uit met 3-0 te winnen van Stichtse Boys en doordat mede concurrent Stormvogels gelijk speelde tegen de Meeuwen, kon

de KNVB-vlag gehesen worden. De doelpunten werden gemaakt door Johan van Rooijen (1-0), Cees Broekhuizen (2-0) en Karel de Rijk (3-0). Bij dit belangrijke kampioenschap schreef Tom van Engelen de volgende historische woorden: "En als iemand dan zou vragen: Staan we dan al niet hoog genoeg? Dan zeg ik neen, want zodra 't streven naar hoger en naar perfectie er niet zou zijn, krijgen we stilstand. En stilstand is achteruitgang en dat kunnen we niet hebben."

In de KNVB

Het eerste jaar in de 4e klasse H van de KNVB wist men goed mee te komen en eindigde men in de middenmoot. Ook het jaar daarop was dat nog het geval. De Meern werd nu getraind door de zeer jonge trainer Wim Koot, die vanaf 1994 tot en met 1997 nog eens terugkeerde bij de zaterdagafdeling. Bij zijn komst in 1968 schreef Tom van Engelen het volgende: "Met augustus komt ook voor de senioren de heer Wim Koot beschikbaar. (Hij was al trainer bij de jeugd van De Meern.) Laten we deze jonge idealistische oefenmeester niet teleurstellen, maar door een regelmatige deelname aan de training gezamenlijk trachten op een hoger plan te komen." Aan de kunde en de inzet van trainer Koot heeft het zeker niet gelegen, maar begin jaren '70 werd het allemaal problematischer. Zo begon men de eerste helft van de competitie van het seizoen 70-71 met 1 punt uit 9 wedstrijden. Regelmatig dook het degradatiespook op, maar wonderwel wist men zich elk jaar weer te handhaven. Zoals bijvoorbeeld in 1977 toen men in de laatste wedstrijd tegen Ultrajectum door een 3-1 overwinning het 4e klasserschap veiligstelde. In 1982 viel toch het doek: na een 2-0 voor­sprong werd in een beslissingswedstrijd van S.V.F. uit Cothen verloren met 2-3. Na 15 jaar in de KNVB volgde degradatie naar de afdeling Utrecht.

Weer in de afdeling

In het seizoen 82-83 gaat men vol vertrouwen van start in de hoofdklasse van de afdeling Utrecht. Zienderogen neemt dit vertrouwen echter af en aan het eind van het seizoen moet tegen het Leersumse H.D.S. uitgemaakt worden wie zal degraderen. Op zondag 1 mei 1983 vindt dit duel plaats op neutraal terrein. Bij een 1-0 achterstand breekt een hevig noodweer los, waardoor de scheidsrechter besluit het duel vroegtijdig te staken. Een week later wordt de wedstrijd in zijn geheel overgespeeld. Door een 3-2 overwinning, met onder meer een prachtig doelpunt uit een vrije trap van Jan Sterk, weet De Meern zich alsnog te handhaven.

Toch zou degradatie niet lang meer uitblijven. In de competitie 85-86 stond men weer in de onderste regionen. Samen met Celeritudo moest men uitmaken wie zou gaan degraderen naar de 1e klas van de afdeling. Omdat de eerste wedstrijd gelijk eindigde, werd de wedstrijd een week later opnieuw gespeeld. Ondanks de naar Bunnik meegereisde grote supportersschare, verloor De Meern (1-2) en degradeerde opnieuw.

1967 Johan van Rooijen op de schouders bij Huub Bonenkamp en Huigen, promotie naar 4e klasse KNVB

Terug naar de KNVB

In de competitie 88-89 werd onder leiding van trainer Menno Agema begonnen aan de opmars terug naar de KNVB. Hij was inmiddels 2 jaar trainer en wist door een sterke discipline weer bezieling in de selectie te brengen. Nadat men in '87 de afdelingsbeker had weten te veroveren door in Houten met 3-1 van Kamerik te winnen, begon er wat te groeien. Op zondag 9 april 1989 wist men door doelpunten van Gerard van de Wurf en Rob

Kocken met 2-1 van Stator uit Lelystad te winnen. Naaste concurrent Olympia verloor, waardoor De Meern toch nog enigszins onverwacht na ruim 20 jaar weer eens kampioen werd. Uitbundig werd dit dan ook gevierd en de feestvreugde werd nog groter toen ook het 2e kampioen wist te worden en terug was in de reserve 4e klas K.N.V.B., waar men een jaar eerder uit gedegradeerd was. De jongens van De Meern kregen er nu zin in, zodat het eerste seizoen in de hoofdklasse eveneens succesvol verliep. Met Dick Weijman als trainer, werd De Meern voor de tweede keer achtereen kampioen. Dat gebeurde op zondag 22 april 1990 onder belangstelling van zo'n 700 toeschouwers via een 1-1 gelijkspel tegen Nederhorst den Berg. Hierdoor was men terug in de KNVB. Het was trouwens een slechte wedstrijd waarin Nederhorst probeerde aan degradatie te ontkomen. Het enige doelpunt werd gemaakt door Berry Klein.

De twee seizoenen daarna draaide De Meern redelijk mee in de 4e klas. In het seizoen 92-93, het tweede seizoen onder leiding van trainer Leo van Hees, eindigde het eerste op de 5e

plaats. Door het behalen van een periodetitel kon De Meern deelnemen aan de nacompetitie, met als tegenstanders Hercules uit Utrecht en D.E.V. uit Doorn. U weet het al: De Meern kwam hieruit als sterkste naar voren. Nu wachtte er een beslissingswedstrijd tegen de winnaar van de nacompetitie van de andere 4e klasse (4G). Op zondag 23 mei 1993 werd op neutraal terrein in Zeist op sportpark Dijnseburg deze wedstrijd gespeeld tegen het Hilversumse 't Gooi. Hoewel 't Gooi de technisch betere ploeg was, lukte het De Meern toch te winnen, mede doordat keeper Ron Heemskerk in uitstekende vorm verkeerde. Alleen een strafschop kon hij niet keren, maar door doelpunten van Berry Klein (1-0), een kopbal

van Jos Gentenaar uit een voorzet van Egbert van Mourik (2-0) en van Ron Gerssen in de slotfase (3-1), promoveerde V.V. De Meern voor het eerst in haar bestaan naar de 3e klas van de KNVB.

Men weet zich hier meer dan uitstekend staande te houden. In het seizoen 95-96 nam De Meern, inmiddels met trainer Rob Snijders, als periodekampioen deel aan de nacompetitie voor promotie naar de 2e klas, maar zonder succes. Dit jaar kreeg De Meern opnieuw toegang tot de nacompetitie.

Tegenstanders waren daarbij S.D.O. uit Bussum en D.O.S. uit Utrecht. De eerste wedstrijd uit bij D.O.S. werd door een van Meernse kant zinderend laatste half uur met 3-4 gewonnen. Omdat S.D.O. en D.O.S. tegen elkaar gelijkspeelden, had De Meern tegen S.D.O. genoeg aan een gelijkspel om verder te gaan (2-2). Zondag 25 mei werd tegen de Amsterdamse vertegenwoordiger Roda '23 met 2-1 gewonnen. De

Meern zit in de 2e klas van de KNVB In het daaropvolgend seizoen weet men zich daarin maar ternauwernood te handhaven

Opnieuw promotie

Door het behalen van een periodetitel in de competitie 1999-2000 mag De Meern deelnemen aan de nacompetitie. Na eerst in de voorronde S.V.W. '27 uit Heerhugowaard en Hellas Sport uit Zaandam te hebben uitgeschakeld wacht in de finale op neutraal terrein in Uithoorn de wedstrijd tegen D.E.M. uit Beverwijk. Binnen 5 minuten wist Dennis van der Horst uit een vrije trap te scoren voor De Meern. Nog voor rust maakte hij 2-0, wat ook de eindstand was. Een mooi resultaat voor de vertrekkende trainer Hans de Wit, want halverwege de competitie zag het er allemaal nog niet zo best uit. Bij de verhuizing naar sportpark De Meern beginnen we in de 3e klasse, oftewel 2 keer gedegradeerd in zowel 2001 als in 2004. Gezien de grote groei van de vereniging moet dat beter kunnen. In 2008 wordt daarmee een begin gemaakt. Hans de Wit is dan, naast uitbater van de kantine, ook weer trainer en beweerde al halverwege de competitie dat De Meern kampioen zou worden. Eerst zien dan geloven, maar op het veld van buurman UVV. gebeurde het dan toch maar. Het jaar daarop was het weer raak nu via de nacompetitie. In 2010 strandde men in de nacompetitie. Blauw-Wit uit Amsterdam en Roda '46 uit Leusden waren net even te sterk. Was ook te mooi om waar te zijn 3 keer achter elkaar te promoveren.

Door naar de 3e divisie!

In 2013 bereikte het 1e na een wisselvalig seizoen op het nippertje de nacompetitie maar strandde al in de eerste ronde tegen Hercules. Ook in 2012 en 2014 werd nacompetitie gespeeld maar steeds zonder het beoogde resultaat In 2015 werd die belangrijke doelstelling wel behaald. Onder leiding van Rob Zomer, die eerder al 2 keer kampioen werd met zaterdag 1, lukte het om te promoveren naar de hoofdklasse. Hij slaagde erin om zoals hij dat zei van een team "huursoldaten" zoals nog wel eens gezegd werd een hecht team te smeden. Dat deed hij door regelmatig teamuitjes te organiseren tot zelfs een Karaokeavond aan toe. In het seizoen 2016-2017 ging het allesbehalve goed. Door een goede laatste periode wist men nacompetitie af te dwingen waarbij het onmogelijke gebeurde. Promotie naar de 3e divisie! Dit bracht wel de nodi-

ge extra werkzaamheden en verplichtingen met zich mee. Hoogtepunt voor de vereniging was de bekerwedstrijd op dinsdag 19 september 2017 tegen Eredivisieclub PEC Zwolle. Weliswaar werd dik verloren maar van deze club kregen we wel het compliment dat veel betaald voetbalverenigingen iets kunnen leren van de onze professionele organisatie. Zoals het in 1960 bijzonder was dat De Meern de radio haalde, was dat nu de uitzending van een samenvatting op tv van deze wedstrijd. Einde 1e zondag team.

Er wordt wel eens gezegd dat je op je hoogtepunt moet stoppen. Dus eigenlijk moeten we nu een punt zetten achter de geschiedenis van zondag 1. Want na het hoogtepunt in 2017 komt de sleet erin. Twee jaar achter elkaar volgt degradatie en dat heeft zijn weerslag op de moraal van de club. Het is niet aan ons om te gaan vertellen wat hiervan de oorzaak is, maar geld speelt zeker een rol. Wil je op heel hoog niveau voetballen bij de amateurs dan verlangen spelers daarvoor een paar centen. Als dat er minder in zit dan zoeken velen elders hun heil. Dit probleem doet zich niet alleen bij De Meern voor maar zie je overal elders ook. In 2019 staat De Meern voor de uitdaging hoe het tij te keren. Veel spelers zijn aan het eind van het seizoen 2018-2019 vertrokken. Daarom kiest De Meern deels weer voor eigen jeugd. Zeker als je weet dat veel jeugdelftallen op zeer hoog niveau spelen geen onlogische keus. In Teamgeest van juli 2019 staat geschreven: "Na een hopelijk weldadige zomervakantie gaat het nieuwe seizoen voor de Zondag 1 van start. Het begin van betere tijden nemen wij aan." Helaas gaat het anders lopen. De eerste seizoenshelft verloopt bijzonder teleurstellend. Veel blessures en schorsingen zorgen ervoor dat het team moeizaam vooruitkomt. Nu en dan moet zelfs een beroep gedaan worden op jongens uit O19-1. Hoogtepunt is de thuisoverwinning op Fortuna Wormerveer. Maar verder laat vrouw Fortuna het afweten en staat De Meern er rond de jaarwisseling beroerd voor met slecht 11 gescoorde doelpunten waarvan er 3 van Artan Hajdari. Het nieuwe jaar bracht geen verbetering en daar het nauwelijks lukte nog een compleet representatief elftal op de been te brengen volgde een, in de clubhistorie toch wel, dramatisch besluit. Het bestuur zette eind januari 2020 een definitief punt achter het 1e zondag elftal. Hiermee kwam na ruim 70 jaar een einde aan het vlaggenschip van De Meern en ging De Meern zich richten op de zaterdag. Een trend die we ook elders in deze regio steeds meer zien, want zelfs P.V.C.V. gaat

volgend seizoen met het 1e op zaterdag voetballen. Hoe we het wenden of keren het is toch wel een triest einde na alle gloriejaren van vooral de laatste 15 jaar.

Lagere elftallen

Een vereniging bestaat niet alleen uit het 1e elftal, hoewel dat wel het vlaggenschip is. Vanaf het begin zijn er de lagere elftallen geweest, waarin met niet minder plezier de niet voor het 1e geselecteerde spelers wekelijks hun partijtje voetbal spelen. En altijd staan zij in de schaduw van het 1e. Al in de jaren vijftig werd er door hen geklaagd over gebrek aan belangstelling van bestuur en van de kant van het publiek. Tot eind jaren '60 werden de resultaten van alle elftallen nog uitgebreid behandeld in het jaarverslag. Maar mede door de explosieve groei van het ledental en de verzakelijking van de verslaglegging zijn hiervan nu nog maar beperkte gegevens bekend. Een bijzonder jaar voor de lagere zondag elftallen was toch wel het seizoen 77-78. Maar liefst 3 elftallen - te weten het 3e, het 5e en het 6e - konden toen feest vieren. Twee jaar eerder was het 4e onder leiding van Arie van Wijk na een nek-aan-nek race met V.V.C. door een 6-0 overwinning in de laatste competitiewedstrijd kampioen geworden. In '77 promoveerde het 2e naar de 4e klasse KNVB. Vermeldenswaard is ook nog het kampioenschap van het 10e, dat kampioen werd in 1985 met maar liefst 129 doelpunten voor. Voorwaar een mooie prestatie.

Groei en neergang

In de jaren '60 had de zondag afdeling meestal 4 elftallen in de competitie. In de jaren '70 groeide dit aantal bijna jaarlijks, tot maar liefst 12 elftallen in het seizoen 81-82. Ondanks deze enorme groei was

de betrokkenheid van veel leden bij de vereniging minimaal. Zo moest eind jaren '70 de jaarvergadering van de zondag afdeling uitgesteld worden, omdat het absoluut vereiste ledenaantal niet eens aanwezig was. Ook de contributiebetaling liet nog wel eens te wensen over. Begin jaren '80 was de vereniging op alle fronten bijzonder groot, want rond die tijd waren er ook nog eens 8 zaterdagelftallen en ruim 30 jeugdelftallen. Daarmee was V.V. De Meern een van de grootste verenigingen van de afdeling Utrecht. Wegens capaciteitsproblemen op zaterdag week de jeugd van V.V. De Meern meermalen uit naar de velden van P.V.C.V. om daar hun thuiswedstrijden te spelen. Eind jaren '80 begon de belangstelling voor het voetbalen af te nemen, een verschijnsel waar veel teamsporten mee te kampen hebben. Bovendien was het effect van de geboortegolf van net na de oorlog inmiddels uitgewerkt: deze spelers waren inmiddels de 40 jaar alweer gepasseerd. Velen zijn op die leeftijd toe aan hun voetbalpensioen. In 1997 telt de zondag nog 7 elftallen, waarvan het 2e op hoog niveau speelt in de reserve 2e klasse KNVB. Momenteel spelen zij 4e klasse. In de teamgeest van april 1998 schrijft redacteur Wim van Breukelen een uitvoerig artikel onder de kop: "Zorgen om de zondag." Met een statistiekje laat hij zien dat de afdeling sterk aan het vergrijzen is. Van de 105 spelers waren er nog maar 36 jonger dan 30 jaar. De meesten van deze jongeren speelden in de selectie. Wim had een vooruitziende blik, want wat we ook elders zagen gebeuren, is dat de zondag bij veel senioren niet meer in trek is als voetbal. Momenteel spelen er nog 4 heren (waarvan 2 veteranen) en 1 dameselftal op de zondag. Wat dat betreft zijn we weer terug bij begin jaren 60.

Zondag 3 (2021-2022)

In het nieuws

43

vrijdag 9 augustus 2013

SPORT

AD 11

Pannenkoeken bij een treffer

Voetbalfamilie Verweij voelt zich thuis bij De Meern

Onder de vleugels van vader Cees Verweij (60) ontwikkelden zijn zoons Bastin (29), Bob (26) en Twan (19) zich tot uitstekende amateurvoetballers. De voetbalfamilie Verweij is nauwelijks meer weg te denken bij De Meern, waar Bastin en Bob in het eerste spelen en jongste broer Twan steeds nadrukkelijker op de selectiepoort klopt. Gepusht zijn ze nooit door hun 'ouwe man'. „Ik vind dat je kinderen zelf hun keuzes moet laten maken.“ Een portret.

STAN BOS

Als de fotograaf vader Cees en de broers Bastin, Bob en Twan Verweij naar de overkant van het hoofdveld dirigeert om daar op de tribune een foto te maken, gebeurt het. De drie broers springen moeiteloos over de reclameborden, Verweij senior twijfelt of hij zich daar op zijn leeftijd nog aan moet wagen. „Ja ouwe, wat doe je nu,“ klinkt het uit de mond van één van de zonen. Cees Verweij laat zich niet uit de tent lokken en loopt zonder te verblinken even een stukje om en gaat zonder morren op de foto. Aan zijn lijf geen polonaise en een razemaker is hij al zeker niet.

„Dat is ook het beeld dat de drie broers schetsen van hun vader. Al tijd stimulerend om te gaan sporten, maar nooit dwingend. Eigen keuzes maken en niet te veel klagen. Bastin: „Hij heeft zich nooit met onze keuzes bemoeid. Ook niet met ons spel. Hij weet ook wel dat wij het weten als we slecht hebben gespeeld.“ Cees: „Ik vind dat je kinderen zelf hun keuzes moet laten maken. Dan is dat veel waardevoller dan als jij jouw keuzes aan hen oplegt. Ik was ooit met Bastin op weg naar een voorwedstrijd voor een KNVB-selectie. Ondervragd was hij nogal zenuwachtig en kreeg hij buikpijn. Toen zette ik de auto langs de kant van de weg en vroeg ik: wat doen we? Uiteindelijk besloot hij het wel te doen.“

KORFBALLER

Voor de familie Verweij is voetballen even normaal als ademen. Zelfs de zus is actief, bij Desto. Pa Verweij is eigenlijk een korfballer. Twintig jaar speelde hij bij Fiducia uit Vleuten. Thuis deden ze spelletjes en stonden er al vrij snel twee doeltjes op het bij het ouderlijk huis gelegen pleintje. Bastin: „Een vriendje van mij voetbalde. Zo kwam ik bij De Meern.“ Bob: „We waren eigenlijk elke dag aan het voetballen. Ik volgde het pad van Bastin.“ Twan: „Mijn twee grote broers voetbalde, dus dat vond ik ook wel st aver om te gaan doen. Ik keek altijd tegen ze op. Ze speelden bij NEC en Willem II. Dat wilde ik ook, maar ik speel mijn hele leven al voor De Meern.“

Pa Verweij geeft, desgevraagd, zijn oordeel over de verschillen tussen Bastin, Bob en Twan als voet-

vanaf links: vader Cees, Bob, Twan en Bastin Verweij op de tribune van voetbalvereniging De Meern. FOTO: RALF VEST

ballers. „Bastin is vooral een overleggende, beschouwende voetballer,“ vindt senior. „Hij spiegelt zich aan de trainers die hij heeft. Ik vind Bastin ook een goede trainer. Bob is een meer creatieve voetballer, lijkt wat nonchalanter. Van die twee was

Bastin Verweij

‘Mijn vader bemoeide zich niet met onze keuzes’

Bob het dichtst bij een profcontract bij NEC. Twan was een goede voetballer toen hij in de E-pupillen voetbalde. Ze zeiden tegen hem: „als je een doelpunt maakt, bakken we pannenkoeken“. Maar toen hij er in één seizoen 42 maakte, zijn we daar

mee gestopt. Nu is hij keeper. En ik moet eerlijk zeggen: daar heb ik helemaal geen verstand van.“

Ondanks dat pa Verweij zelf nooit voetbalde, staken de broers zeker het nodige van hun vader op. Hoe wel? Als die vraag wordt gesteld, zegt Bob ironisch: „Meestal niets.“ Even later: „Hij is altijd bij alle drie komen kijken. Dan was hij op vrijdagavond bij mij, op zaterdag bij Twan en op maandagavond bij Bastin, toen hij nog bij TOP Oss speelde. Hij reed heel wat af.“

Cees: „Ik kan me een zomer herinneren dat ik vijfduizend kilometer reed om alles te zien. Ik vond het leuk en was natuurlijk ook een beetje trots op mijn kinderen.“

Broer Twan koos al snel het voetballen in te ruilen voor een plek onder de lat. „We moesten elkaar in de E-tjes altijd afwisselen. Ik vond het mooi als ik het team kon helpen door bijvoorbeeld een penalty te pakken. Dat had iets sters.“ Bastin:

„Het zou heel knap zijn als hij het eerste elftal haalt. Daarvoor heeft Twan zeker het talent. Hij is er de laatste jaren enorm op vooruitgegaan. Natuurlijk moet hij sommige dingen verbeteren om die stap te maken, maar hij kan een eind

Cees Verweij

‘Bij deze club lopen fantastische mensen rond’

komen.“ Bob: „Eigenlijk trainen we nog te weinig met elkaar. Vorig seizoen gebeurde het een paar keer. Dan is het natuurlijk extra leuk een had in het doel te schieten.“

Bij De Meern hebben senior en de broers het voortreffelijk naar hun

zin. Cees spreekt zelfs van ‘een topclub’ en licht die woorden graag toe. „De Meern heeft zich ontwikkeld van vierdeklasser tot eersteklasser. Hier lopen fantastische mensen rond. Succes komt een club niet aanwaaien. Daarvoor heb je mensen nodig met visie en een beetje geld. Er zijn goede trainers, leiders en er hangt een prettige sfeer.“ Twan: „Het is stads, maar ook dorps. Ik denk dat die combinatie succesvol is. De mentaliteit is goed.“ Bastin: „De Meern is de laatste tien jaar enorm veranderd. De beweging is nog steeds gaande. De clubs legt zijn ambities steeds hoger.“ Bob: „Toen ik begon, was er een F1 en F2. Nu is er een F23. Dat zegt iets over de snelheid waarmee de club is gegroeid.“

Bastin: „Ondanks de massaalheid is De Meern nog steeds een sociale club.“

TRAININGSVELD

Zit het er ooit nog in dat de broers samen in het eerste zondagsteam actief zijn? Bastin: „Twan zat al een paar keer bij de selectie en stond diverse keren bij ons op het trainingsveld. Ik denk dat het er met name van afhangt hoe lang ik nog doorga en hoe snel Twan gaat spelen. Maar gebeurt het niet op prestatief niveau, dan later nog wel eens in een recreatief team.“ Twan: „Het lijkt mij heel gaaf om nog eens met mijn broers te spelen. Dat zou ik graag willen.“ Bob: „Dan zou het dit seizoen moeten gebeuren. Het is geen doel op zich, maar als het gebeurt, is dat wel bijzonder. Hoewel het ook al bijzonder is dat we met zijn drieën in de selectie zitten.“

‘Moeten minimaal nacompetitie halen’

DE MEERN • Het eerste zondagsteam van De Meern is nog altijd voornemens te promoveren naar de hoofdklasse. De afgelopen vier seizoenen lukte het een paar keer niet. Afgelopen seizoen strandden de ambities in de eerste ronde van de nacompetitie. „Ik vind dat wij minimaal de nacompetitie moeten halen,“ stelt Bastin Verweij. „Wij denken dat het met deze selectie reël is te promoveren. Afgelopen seizoen

scheelde het al niet veel. Ik vond dat Hercules over twee wedstrijden de betere ploeg was. Er zijn veel jongens vertrokken, maar we hebben een goede selectie.“ Ook broer Bob Verweij is positief gestemd over de kansen van De Meern. „Promotie moet ons doel zijn. We zitten nu weer in de andere poule. Ik ken niet alle tegenstanders. Ik vind wel dat wij voldoende kwaliteiten hebben om voor de bovenste plaatsen mee te

strijden.“ Eén van de tegenstanders is Elinkwijk, de oude club van de broers Verweij. Bastin: „Ik ken een paar jongens. Onderling heerst er een gezonde rivaliteit. Het is voor ons geen doel op zich Elinkwijk in te halen, maar De Meern is bijna aan zijn stand verplicht zo hoog mogelijk te voetballen. Hoe jammer het ook voor Elinkwijk is dat het daar nu wat minder gaat. We hebben daar een fantastische tijd gehad.“

V.V. De Meern

Jaarlijks maken we een landelijk overzicht op basis van het aantal teams dat uitkomt in de veldcompetitie, d.w.z. de leeftijdscategorieën vanaf O8. In enkele regio's speelt overigens ook de O7 in competitieverband.

Al enkele jaren wordt de lijst aangevoerd door V.V. De Meern, Kampong en Koninklijke HFC, bij aanvang van het seizoen 2021-2022 met ca. 120 teams.

Wetenswaardigheden:

- er zijn in Nederland ruim 2.500 verenigingen met veldvoetbal;
- de hoge klassering van De Meern is mede te danken aan het grote aantal meisjesteams;
- Hercules is inmiddels gestegen naar plaats 8 en ook PVCV is maar enkele teams verwijderd van een top-tien plaats; daarmee staan liefst

vier verenigingen uit Utrecht in de top-15; deze verenigingen brengen samen 443 teams op de been;

- AS'80 uit Almere is aan een opmars bezig en inmiddels gestegen naar de zesde plaats;
- WV-HDEW heeft de meeste mannen senioren-teams (41) gevolgd door Kampong (30) en Swift (29);
- Hercules heeft de meeste vrouwenteams: 10;
- Koninklijke HFC heeft de meeste jongens-teams: 93; op de tweede plaats staan AS '80 en PVCV met 85 teams. Daarbij moet worden aangekondigd dat PVCV geen meisjesteams kent; zij spelen in gemengde teams;
- Bij de meisjes gaat V.V. De Meern ruimschoots aan de leiding met 24 teams, gevolgd door IJburg met 18 teams.

Piet Eversdijk en André Bakker

Landelijk overzicht aantal teams

nr	vereniging	totaal	mannen	vrouwen	jongens	meisjes
1	De Meern	122	17	3	78	24
2	Kampong	120	30	3	78	9
3	Koninklijke HFC	119	12	1	93	10
4	Hoofddorp s.v.	113	22	4	79	8
5	AFC	112	26	1	71	14
6	AS'80	105	10	1	85	9
7	WV-HEDW	104	41	7	46	10
8	Hercules	102	26	10	61	5
9	Nieuwerkerk	102	20	1	69	11
10	OJC ROSMALEN	102	16	5	69	11
11	ARC	101	22	5	60	12
12	Quick Boys	101	21	3	65	12
13	Hooglanderveen	100	12	1	73	14
14	Barendrecht	99	18	2	72	5
15	PVCV	99	13	1	85	0
20	Hoogland	94	18	5	62	9

vergeleken

nr	vereniging	totaal	mannen	vrouwen	jongens	meisjes
1	De Meern	122	17	3	78	24
2	Kampong	120	30	3	78	9
8	Hercules	102	26	10	61	5
15	PVCV	99	13	1	85	0
38	DESTO	84	11	2	55	16
60	Sporting '70	76	10	7	51	8
133	Zwaluwen Utrecht	61	12	6	33	10
150	UVV	59	7	0	41	11
198	DVSU	55	9	3	32	9
280	PVC	49	8	2	39	0

Utrechtse verenigingen

nr	vereniging	totaal	vrouwen	meisjes
1	De Meern	27	3	24
2	DSS	22	7	15
3	DSVP	21	4	17
4	AFC IJburg	20	2	18
5	GeuzenMiddenmeer	19	12	7
6	Gooi 't sc	19	5	14
7	Volendam (rkav)	18	2	16
8	DESTO	18	2	16
9	Die Haghe	18	5	13
10	Buitenveldert sc.	18	6	12

Vrouwen en meisjes

1944

Geurt Diepeveen

We gaan terug in de tijd. De oorlog loopt op zijn einde, maar in Veenendaal is er nog een strenge winter te gaan als Geurt wordt geboren. Als zoon van politiemann Willem Diepeveen en moeder Riek. Het gezin overleeft alle ellende en als de Duitsers zich in het naburige Wageningen hebben overgegeven, kan het gewone leven aanvangen.

Vader Willem blijkt een talentvolle voetballer, want als ie bij GVVV voetbalt, wordt ie zelfs gevraagd door topclub Wageningen. Maar politiemann, dus een carrière als voetballer zit er niet in. Er volgt na de oorlog voor het gezin een overplaatsing naar Loenersloot. Geurt herinnert zich de dagelijkse bus-tocht naar de lagere school in Loenen, waar hij regelmatig zwart probeerde mee te rijden om zodoende een duppie uit te sparen. Waar hij vervolgens zwart-wit voor kon kopen. Als vader Diepeveen uiteindelijk in 1953 naar Vleuten wordt overgeplaatst, is dat voor Geurt een grote opluchting. Uit baldadigheid flikkert hij de inhoud van zijn schooltas in een Loenens kanaal. Op naar Vleuten dus, Prins Hendrikweg! Hij pakt de draad weer op in de derde klas bij meester Nak en geniet ervan dat zijn nieuwe vriendjes allemaal in de buurt wonen. Dat was in Loenersloot wel anders.

Als Geurt 12 jaar is mag ie op voetbal. Dat wordt de Patronaats Voetbalclub Vleuten. Herman vd Bosch, Jan Graafland en Kees van Rijnsoever worden zijn ploegmaten. Trainer Jan Baars leert hun de fijne kneepjes en als Geurt 18 is, komt ie in aanmerking voor het eerste team. Maar... die spelen op zondag. Zolang er geen zaterdagvoetbal in Vleuten is, gaat Geurt bij Edo spelen in Utrecht. Vader Diepeveen is ondertussen druk om samen met Wim Stolwijk een zaterdagafdeling te starten. Na 5 jaar is dat gelukt. Maar wel bij V.V. De Meern. Geurt komt daar in het tweede team terecht. Na een lange tijd in het tweede volgt een periode in het Beumer elftal en daarna vormt hij een eigen team met jongelui als Ted van

der Gun en Rob Bednorz. Tsjonge, dat was me wat. Geurt herinnert zich een etentje met dat team bij Fletiomare.. Eén grote bende werd het. Hij schaamt zich nu nog en het ergste was dat bij toeval zijn voormalige ploeggenoten bij Edo ook dineerden in Fletiomare, maar wel met hun dames erbij... Wat een contrast.

In die tijd werd hij ook lid van de Sportstichting. Deze club hield zich, in nauw overleg met het bestuur, bezig met het onderhoud van de velden. We praten over de situatie aan de Europalaan met zijn gebako- trainingsveld. Daar is altijd veel over te doen geweest. Keihard namelijk in de winter. Het is ook in die tijd dat er wedstrijden tegen FC Utrecht werden georganiseerd. De beste voetballers van De Meern, SCH en PVCV gaan het bij de opening van het profseizoen opnemen tegen de selectie van fc Utrecht. Jarenlang is dit het begin geweest van de nieuwe competitie. Samen met Kees van Rijnsoever deed Geurt de gesprekken. In de functie van bestuurder van de sportstichting werden ook de eerste gesprekken gevoerd met Wim Stolwijk onder anderen over de naderende verhuizing naar het nieuwe terrein. Geurt zal er tot de openingswedstrijd bij betrokken zijn. Na de opening van het nieuwe sportpark stopt Geurt met alle activiteiten behalve de trainingen. Hij wordt vanaf dat moment mantelzorger voor zijn vrouw Coby. Dat zal hij 15 jaar blijven doen tot haar overlijden in 2021. Geurt heeft met Coby twee prachtige dochters. En over Coby wil ie nog graag vertellen dat ze elkaar leerden kennen toen ie net uit de militaire dienst kwam. Feestje bij Vallen. Alle jongens hadden al een beetje verkering behalve Geurt. Hij komt op Koninginnedag veel te laat het café in. Er is nog één stoel bij zijn vrienden vrij. Zit ie net, komt er een meisje binnen die verbaasd reageert: Je zit op mijn stoel! Kom maar op schoot zitten, flapt Geurt eruit. Ze is er niet meer weggegaan...

Na bijna 15 jaar Sportstichting, 20 jaar fluiten, 70 jaar voetballen, en vele jaren bestuurlijke functies zou je zeggen dat het genoeg is zo. Geurt kijkt verbaasd: genoeg? ben je betoeterd. Zolang ik nog fit ben... Zaterdag fluiten, JO 16 veld 2. Half vier!

Dan klinkt opeens een telefoon. Geurt kijkt op zijn horloge en begint tegen zijn horloge te praten: eten? Ja ik kom eraan! Daar gaat ie op z'n fiets. Volgende afspraak. "Toffe tijd bij De Meern!" roept ie nog over zijn schouder als ie de straat uitfietst. "Prachtige tijd!"

Geurt Diepeveen en Daaf Versloot, twee stoere oude knarren

De jeugdafdeling

Al vanaf de oprichting van V.V. De Meern in 1947 was er een jeugdafdeling. Begonnen werd met 2 elftallen. De A-junioren voor de jeugd van 15 tot 18 jaar en de B-junioren voor 12 tot 15 jaar. Op het postkantoortje van Hansen kon men zich aanmelden als jeugdlid. Tot de eerste jeugdleden behoorden o.a. Gerard Peek, Piet van Dam, Hans Peek, Bertus Ligterink en (Bolle) Piet van Oostrom. Veel van deze jongens woonden aan de Zandweg ter hoogte van de Stadsdam. In hun vrije tijd voetbalden zij graag op het land van boer Verhoef, die hier allesbehalve blij mee was. Als bijnaam lieten zij zich graag 'Stadsdam-boys' noemen.

Over de eerste 10 jaar is verder vrij weinig bekend. De eerste notulen van wat toen nog de jeugdcommissie heette, dateren van 23 juli 1956. Zij zijn geschreven door Bertus Ligterink. Wat Tom van Engelen voor de totale vereniging was, was Bertus voor de jeugd. Ook hij was een bekwaam notulist en in een dik schrift zijn alle wetenswaardigheden over de jeugd tot 5 november 1965 opgenomen. Als vereniging zijn we hem nog steeds zeer erkentelijk voor zijn lange staat van dienst en zijn meer dan voortreffelijke wijze van notuleren, waardoor een

belangrijk stuk geschiedenis van de jeugdafdeling bewaard is gebleven.

Joop Huigen, beter bekend als Jopie, die in '55 een van de leiders was, kan als een van de grondleggers van de jeugdafdeling gezien worden. Vanaf het begin van de vereniging was hij nauw betrokken bij de jongeren. In het algemeen bestuur sprong hij altijd in de bres voor de jeugd. Elke gelegenheid greep hij aan om geld los te krijgen voor deze afdeling. Zo organiseerde hij de fietsenstalling, waarvan de opbrengst ten goede kwam aan de jeugd en lanceerde hij halverwege de jaren '50 het idee een dubbeltje 'banken-geld' (betaalde zitplaatsen dus) te gaan heffen.

Organisatie

De jeugdcommissie, later omgedoopt tot jeugdbestuur, vergaderde aanvankelijk meestal bij een van de leden thuis. Toen de club steeds groter werd, week men begin jaren '60 vaak uit naar het café van Verlaan, in de volksmond ook wel "De Sok" genoemd. Dit café stond aan de Meerndijk net voorbij het viaduct over de A12, richting Montfoort. Tegenwoordig is hier het wegrestaurant De Afrit

**De Meern A aspiranten 1956
terrein Strijkviertel**

**De Meern A junioren 1956 ter-
rein Strijkviertel met leider
Jan van Londen**

gevestigd, maar tot begin jaren 70 was dit een eenvoudige kroeg. Sinds de komst van de kantine in 1971 wordt er bijna altijd in het clubgebouw vergaderd. In de loop der jaren hebben honderden mensen zich ingezet voor de jeugd en kende het jeugdbestuur een steeds wisselende samenstelling. Het gaat dan ook te ver de namen van al deze mensen hier te noemen. Zonder iemand te kort te willen doen, volgen hier de namen van een paar personen, die heel lang actief geweest zijn of dit nog zijn. Zoals: Bram van Mourik, al begonnen begin jaren '50 als jeugdleider en trainer. Van april '57 tot eind '63 voorzitter van de jeugd. Daarna nog jaren actief geweest in het jeugd- en hoofdbestuur. Al vele jaren verantwoordelijk voor de veldindeling en leider geweest van zeer vele jeugdelftallen. Naast zijn benoeming tot lid van verdienste, kreeg hij later (in 1989) de gouden speld van de KNVB aangeboden, als waardering voor 35 jaar inzet voor V.V. De Meern. Anton Baas was de opvolger van Bram als voorzitter. Ook hij is jarenlang actief geweest voor de jeugd en voor de senioren. Geert van der Wurff sr. is ook vele jaren voorzitter geweest en bestuurslid van de jeugd, juist ook in een periode dat de jeugd een grote ledengroei doormaakte. Verder: Joop Westerhout. Hij was vele jaren bestuurslid, leider. En niet te vergeten Jannes Visscher, waarover elders in dit boek een verhaal te lezen is, onder meer als jeugdleider en trainer voor de allerjongsten. Hij heeft al heel wat elftallen groot zien groeien. Ook de broers Henk en Bart Glissenaar hebben in de jaren 60 t/m eind 80 veel gedaan voor de jeugd van V.V. De Meern.

Geen lieverdjes

Dat de jeugd ruim 65 jaar geleden ook al niet alleen uit lieverdjes bestond, bewijzen de notulen van de in die tijd wekelijks gehouden jeugdleidersvergadering. Graag citeren we enkele punten uit de notulen van 1 juli 1955:

“Netheid. Het gebeurt in de competitie dat de jongens bij uitwedstrijden het kleedlokaal verontreinigen met kluiten modder, sinaasappelschillen, klokhuizen, enz., enz. Hierop zal in het vervolg streng gelet worden.

Spelverruwing. In de afgelopen competitie is ook gebleken, dat de spelverruwing hand over hand toeneemt. De jongens zullen nog moeten leren, dat een tegenstander noodzakelijk is om te kunnen voetballen. Aan onze scheidsrechters zal opgedragen worden streng op free-kick te letten.

De afschrijvingen. Het gebeurt herhaaldelijk, dat de jongens niet afschrijven voor een wedstrijd.

Voortaan zullen ze er zonder pardon een wedstrijd naast gezet worden.”

Als er geen datum boven deze notulen had gestaan, zou je gedacht hebben dat het om een vergadering van 1 juli 2021 gaat. In die goeie oude tijd had men echter al met dezelfde problemen te kampen als nu, ruim 65 jaar later. Ook in de vergadering van 2 september 1955 wordt weer melding gemaakt van baldadig gedrag van de jeugd. Zo wordt het kleedlokaal besmeurd en worden jeugdleiders nagejouwd. Drie jeugdliden worden hiervoor zelfs geschorst voor een periode van 3 weken. De oorzaak van deze uitwassen wordt gezocht in de vakantie, die te lang is voor de jongens, zodat ze van verveling niet weten wat ze moeten doen. Nog regelmatig zal blij-

A junioren

Staand: v.l.n.r. Jan van Londen (leider), B. Gerssen, Van Dijk, Delpuit, H. Bonenkamp, K. de Rijk en S. Pele

Zittend: v.l.n.r. Verheul, C. Schwarze, C. Huigen, Vianen, J. Kerkhof

ken dat de Meernse Jeugdleden niet bepaald lieverdjes waren. Zo maken de notulen van 9 december 1958 melding van kluiten gooierende B-aspiranten naar spelers van Maarssen, die zelfs onder geleide van het veld gebracht moesten worden.

Activiteiten

Door de jaren heen zijn er voor de jeugd naast het competitievoetbal vele andere activiteiten georganiseerd. Zo nam men in de jaren '50 de hele zomer deel aan allerlei toernooien. Op vakantie ging toen bijna nog niemand. Zelf organiseerde De Meern in 1954 voor het eerst het "Loobrug toernooi", (genoemd naar de brug over de Leidse Rijn die de Europa-weg verbindt met de Rijksstraatweg ook wel Lauwbrug genoemd), dat tot ver in de jaren '60 is blijven bestaan. Aan het toernooi, dat tot de komst van sportpark Fletiomare maar op één veld gespeeld kon worden, werd deelgenomen door aspiranten en junioren. Een ander jaarlijks terugkerend element was de sportdag. Naast de nodige atletieknnummers stonden er ook altijd enige balvaardigheids-onderdelen op het programma. Op zaterdag 25 augustus 1956 werd op voorstel van Joop Huigen voor het eerst met de jeugd een uitstapje gemaakt: Met de fiets ging men naar het Panbos. later in de jaren 70 en 80 het strafkamp voor menig selectiespeler in aanloop naar de nieuwe competitie. In volgende jaren waren er o.a. uitstapjes naar de Efteling en Loosdrecht. Dat laatste was niet bepaald een succes, want de motor van de rondvaartboot begaf het al ter hoogte van de "Rooie brug", zodat de pret snel was afgelopen.

Sinterklaas, buitenlandse reizen en sportkampen. Al jaren vormt voor de jongste jeugd het bezoek van Sinterklaas aan de vereniging een hoogtepunt. Reeds halverwege de jaren '50 kwam de goedheiligman in de persoon van de heer Poker, hoofd van de openbare basisschool, in het café van Huigen langs met een zakje snoep. Tevens werden er films vertoond, muziek gemaakt en ontbrak de traditionele chocolademelk niet. Veel is er de laatste 40 jaar veranderd, maar op dit gebeuren heeft de tijdgeest nog steeds geen vat gekregen. Elk jaar begin december organiseert het jeugdbestuur dit feest, waarbij het draaiboek uit de jaren '50 zonder problemen ook nu nog kan worden gebruikt. Door de jaren heen zijn zeer veel jeugdleden met V.V. De Meern in het buitenland geweest. Zo organiseerde het Duitse Schinkel '04 uit Osnabruck in '63 een Paas-toernooi voor A-junioren, waaraan ook door De Meern werd deelgenomen. Met deze vereniging bestonden al eind jaren '50 contacten ondanks dat Duitsland na de bezetting in die tijd nog gevoelig lag. Het zou het begin worden van een lange rij buitenlandreizen. Vooral vanaf eind jaren '80 gaan bijna ieder jaar wel een of meerdere elftallen de grens over, om een toernooi te spelen en wat van het land te zien. Zo is men o.a. in Engeland, Denemarken, Frankrijk (inclusief Parijs), België en Duitsland geweest. Voor de jeugd zijn dit prachtige gebeurtenissen, maar ook de leiding weet er vooral in de late uurtjes een dolle boel van te maken en komt meestal gesloopt terug. Veel van deze reizen zijn deels bekostigd uit de opbrengst van oud papier dat al jaren door de jeugd wordt ingezameld.

Gaat de oudere jeugd nog wel eens naar het buitenland, voor de jongens in de leeftijd van 9 tot 12 jaar zijn er al jaren sportkampen, al dan niet door de KNVB georganiseerd. Een van de eerste was in 1965. In totaal gingen 17 jongens onder leiding van 2 leiders mee naar Otterlo, wat een groot succes werd. Alleen voor de leiding kennelijk niet, want die kregen onderling mot met elkaar. In ieder geval zou dit eerste kamp het begin worden van een lange traditie. In de loop der jaren is men onder andere naar Zeist, Hoek van Holland, Gaanderen en Roden geweest. Naast voetballen en trainen, bestaan deze kampen voor een belangrijk deel uit leuke ontspanning. Zo bewaart menig jeugdlid goede herinneringen aan de in de avond te houden dierengeluidenspelen, waarbij in het bos verstopte jeugdleiders het geluid van een dier moeten nabootsen, wat natuurlijk heel spannend is. Ook worden er lekkere dingen gegeten, zoals patat en pannenkoeken. Succes verzekerd en menig verslag hierover is in het clubblad terug te vinden, geschreven door enthousiaste kinderen.

Resultaten

Als we de geschiedenis van de jeugd doorlopen op resultaten, dan moet geconstateerd worden dat deze vooral eind jaren '50 begin '60 niet echt om over naar huis te schrijven waren. De oudst bewaard gebleven standen dateren van de competitie 56-57. De A-junioren eindigden in een regionale competitie met 8 elftallen - waaronder de B-junioren van bekende Utrechtse verenigingen als DOS, Velox, Elinkwijk en UVV op de 6e plaats, met 10 punten uit 12 wedstrijden. B.V.C. uit Bilthoven werd hier kampioen. De B-junioren werden laatste met 1 punt uit 9 wedstrijden. Wat opvalt is dat de competitie in deze periode nergens volledig werd uitgespeeld en dat terwijl de afdelingen toch al zo klein waren. De velden, bijna altijd een stuk weiland, stonden in de herfst en winter meestal onder water, waardoor afgelastingen aan de orde van de dag waren. Om toch nog wat voor de jeugd te doen, werden er in de winter nog wel eens zogenaamde contactavonden georganiseerd, waarbij een sportfilm werd vertoond of spelregels werden uitgelegd. Soms ook kwam een deskundige van de voetbalbond wat vertellen.

Kampioenschappen

In het seizoen 58-59 wisten de A-junioren bijna ongeslagen kampioen te worden. In een competitie

van 7 elftallen wisten zij door maar liefst 11 overwinningen en 1 verloren duel tegen B.V.C. kampioen te worden. Het elftal dat dit bewerkstelligde bestond uit de volgende spelers: Lambè van Rooijen, Jos Wolswijk, Gerrit Schwarze, Johan van Rooijen, Co Rijker, Gerard van Oostrom, Toon Miltenburg, Jan van Engelen, Theo Lindeman, Nico Dissel en Adri Oostveen. Een aantal van deze jongens is nog jaren actief geweest voor de vereniging o.a. als leider of scheidsrechter. Wist men het seizoen daarna nog aardig mee te komen in de zogenaamde geselecteerde competitie (2 keer 3 kwartier en een echte bondsscheidsrechter), in het seizoen 60-61 werd men laatste, met 0 punten uit 18 wedstrijden. Dit was mede te wijten aan het feit, dat een aantal jeugdspelers vroegtijdig afgestaan moest worden aan de senioren. In het verleden waren hierover regelmatig conflicten tussen het algemeen bestuur en het jeugdbestuur. Een extra probleem was namelijk dat jeugdspelers, als zij meer dan 5 keer in de senioren-competitie waren uitgekomen, niet meer terug mochten naar de jeugd. Uit de notulen en uit oude clubbladen hebben we nog enkele kampioenschappen kunnen achterhalen. Zo werden in 1965 de B-aspiranten kampioen, in 1966 de C-junioren en in '74 de D-aspiranten. De A-junioren hebben nog tot het seizoen 85-86 regionaal gespeeld, maar in '86 volgde degradatie. Echter in het seizoen 87-88 wisten zij terug te komen door met 32 punten uit 18 wedstrijden net vóór IJ.F.C. kampioen te worden. In dat seizoen werden ook de spelers van de A2 voor het eerst sinds de oprichting van de jeugdafdeling eerste. Een geweldige prestatie, aangezien dit elftal toch uit 'tweede keus' spelers bestond. Bram van Mourik schreef in het clubblad van mei '88 daarover het volgende: "Een elftal dat louter uit harde werkers bestaat met hier en daar wat talent, wat de competitie is ingegaan met een bij elkaar geraapt stel spelers. Leider Arie de Vos kon in ieder geval tevreden zijn; bewezen was dat met hard werken toch veel te bereiken is.

Ook bij de jongste jeugd waren er meermalen kampioenschappen te vieren. Zo werd op zaterdag 2 mei 1992 de E4 door een 2-1 overwinning op M.S.V. kampioen. Dit werd uitbundig gevierd met het eten van taart, patat en het drinken van veel limonade. Op zaterdag 26 april 1997 was het feest voor de D1. Waar het in ieder geval nooit aan ontbroken heeft, is enthousiasme. Vooral bij de allerjongste spelertjes straalt het plezier ervan af. Zij spelen tegen-

woordig met 7-tallen op een kleiner veld, vaak de helft van een 'gewoon' veld. Voor de E- en F-pupillen is er ieder jaar een 'penalty-bokaal' te verdienen. Winnaar is de speler die de meeste penalty's scoort, oog in oog met een gerenommeerde keeper. Diverse keren was Jan-Willem van Ede van FC Utrecht de te passeren doelman.

Training

Vooral in de jaren '50 was het altijd maar weer afwachten, of er voldoende trainers voor de jeugd te vinden waren. Als het mee zat, dan werd de oudste jeugd getraind door dezelfde trainer als de senioren. Soms gaf dat wel eens problemen, omdat lang niet iedere seniorentrainer hiervoor geschikt was. Naast deze betaalde trainer, werd de jongste jeugd toevertrouwd aan vrijwilligers. Deze hadden daar een hele klus aan, want het viel lang niet altijd mee om een groep van meer dan 25 jongens de fijne kneepjes van het voetbal vak bij te brengen. Zo deed trainer Brouwer in de jeugdleidersvergadering van 10 mei 1957 zijn beklag, dat het voor hem ondoenlijk was om op een avond zo'n 60 á 70 jongens goed training te geven. Bram en Cees van Mourik, alsmede Gerard Peek, zegden direct toe de helpende hand te bieden. En nog steeds zijn er vrijwilligers, die met name de jongste jeugd onder hun hoede nemen. Een van de eerste gespecialiseerde jeugdtrainers die zich dus uitsluitend met de jeugding bezighouden, was trainer Wim Koot. Wegens een blessure was hij vroegtijdig gestopt met voetballen bij Velox en nog maar nauwelijks 30 jaar oud, gediplomeerd oefenmeester geworden. In de afge-

lopen jaren zijn nog velen hem opgevolgd. Reeds in de jaren '50 werd er in de winter in de zaal getraind, onder meer in het Verenigingsgebouw. Om de ruiten te sparen moest er wel altijd naast de trainer een jeugdleider aanwezig zijn. Met de komst van het eerste gymnastiek-gebouw in 1963 kreeg men de beschikking over een betere accommodatie en sinds 1973 kan er in De Meern zelfs in een echte sporthal getraind worden. Ooit zijn er bij De Meern zelfs plannen geweest om zelf een sporthal te bouwen, maar gezien de hoge kosten heeft men daar toch maar van afgezien. Alleen de jongste jeugd traint in de winter in de zaal. Omdat tegenwoordig het trainingsveld bijna het hele jaar door te gebruiken is, traint de 'grotere jeugd' gewoon buiten door. Vóór de komst van sportpark Fletiomare (in 1964) was dit vrijwel onmogelijk, als gevolg van slechte terreinomstandigheden en gebrekkige verlichting. Eind jaren '50 begin jaren '60 organiseerde men daarom naast zaaltrainingen ook contactavonden, waarbij spelletjes gedaan werden, en spelregelcurssussen gegeven werden.

De afgelopen 25 jaar

Gaan we in vogelvlucht de afgelopen 25 jaar door dan zien we dat de jeugd, mede door de bouw van Leidsche Rijn een enorme groei heeft doorgemaakt. Mede daardoor spelen een aantal teams op landelijk hoog niveau en kijken we er niet meer vreemd van op als elftallen naar Zuid-Limburg, de kop van Noord-Holland of ergens ver in het oosten van Nederland moeten voetballen. Waren we in 1960 trots op de inschrijving van Eddy Baas als honderd-

F1 seizoen 2002-2003

B2 seizoen 2002-2003

ste jeugdlid, was Benjamin Eskes in september 2002 het 450e, nu zitten we op meer dan 1300 jeugdleden. Dit alles vergt natuurlijk een gigantische organisatie, want wekelijks zijn vele tientallen vrijwilligers actief om al die jongens en meisjes te trainen en te laten voetballen. Oud jeugdafdeling voorzitter Jan Vermeulen geeft hierna een mooie terugblik op de achterliggende jaren.

Terugblik Jan Vermeulen

Twintig jaar in de jeugdcommissie, het merendeel als voorzitter en verder 23 jaar training op woensdagmiddag gevend moet er wel wat te vertellen zijn. Maar de tijd gaat snel en het geheugen wordt minder. Ik dacht, ik pak nog wat ordners en begon de notulen van het hoofdbestuur van 1997 door te bladeren. De bestuursstructuur was toen wat anders. En ik las over een geweldig 24-uurs evenement ter gelegenheid van het 50-jarig jubileum in 1997 (o.a. 24 uur voetballen tegen PVCV, schaken, 24 uur haar laten knippen, dammen, kaarten, Rad van Avontuur, poffertjes bakken etc.). Over het gebruiken van een veld van PVCV vanwege de verlichting voor 40 gulden in de week voor het belofteteam (na bemiddeling Sportstichting). Over het geboortekaartje van Trevor Mulders, de huidige aanvoerder van zaterdag 1. De eerste raadpleging van de leden. Of het nieuwe sportpark een toegang bij de Europaweg of bij de Burg. Middelweerdweg moest hebben. Of we 900 of 1.000 spelende leden moesten nastreven. En over een opmerkelijk evaluatie introductie programma van de nieuwe voorzitter. De notulist Ton

Oskam meldt 29 opmerkingen. Al die verslagen zijn minutieus door Ton in kaart gebracht. Hoe anders is dat nu. Onlangs belde ik voorzitter Wim dat ik een kandidaat had voor de vacature algemeen secretaris. Het was geen urgente kwestie meer. Het digitaal (en efficiënter) vergaderen had de functie min of meer overbodig gemaakt. En dat is eigenlijk wel de meest zichtbare verandering. In 1997 gingen we zeker in de wintermaanden op zaterdagmorgen rond de klok van 7.30 uur met Gerard Peek op laarzen de velden over, hopelijk Gerard te bewegen niet af te gelasten. Riet had intussen koffie met iets lekkers klaarstaan. Bij afgelasting moesten we bellen; tegenstanders, scheidsrechters, leiders, bandje inspreken voor ouders etc... Maar ging het door, dan was het gezellig in de ontvangstruimte. Je sprak alle leiders, de tegenpartij en scheidsrechters. De wedstrijdformulieren moesten worden ingevuld met de pen. Er kwam nog een tussenfase via de computer en plotseling was het afgelopen. Eén appje per telefoon en alles was geregeld. Maar zonder nostalgisch te zijn, daardoor is wel iets van het collectieve gevoel verloren gegaan.

En dat heb ik altijd bijzonder mooi gevonden; In de jeugdcommissie jarenlang met Han Ouburg, Mirjam Klever, Ted Fronik, Kees Bleeker en vele anderen fijn samengewerkt. Op de woensdagmiddag jarenlang 40 E- en F-pupillen teams getraind met z'n tienvan 13.30 tot 17.00 uur. Ouders waardeerden de organisatie en de betrokkenheid van de trainers. De evenementen die daarbij georganiseerd werden; het jaarlijkse D-kamp, elk jaar de K.N.V.B Truuk,

(met dank aan Kees Vreeswijk voor het regelen van de rijplaten) het paaseieren zoeken, Forza Utrecht, het internationaal D-toernooi met de winnaar Bayer Leverkusen, pupil van de week en de voorwedstrijden voor zondag 1.

Het sportieve hoogtepunt was de uitreiking van de Rinus Michels Award in het PEC-stadion. Met Louis van Gaal en Frank de Boer op het podium staan was zeker achteraf wel bijzonder. Maar ook die prijs was vooral een verenigingsprestatie. Er was veel waardering voor de maatschappelijke betrokkenheid (De Meern Betrokken o.l.v. Eelco Koot), de website, de 5-jaren begroting, het innovatieve karakter etc. Wat promoties betreft staan mij bij de B1 van de 2e klasse naar de 1e klasse (1999) in een beslissend gevecht met Faja Lobi (Bastin Verweij en Martijn Ruitenburg werden als doorgeschoven spelers voor deze wedstrijd terug gehaald) en het kampioenschap van de A1 in 2015 o.l.v. van Niek Nooijen naar de tweede divisie. Het seizoen daarna scherp gestart met een 4-0 overwinning op profclub Emmen. Maar zelden daarna zo'n rampjaar meegemaakt (weglopende spelers, ontslagen trainers etc., het gekke is dat van die lichterding er nog vier in de huidige zaterdag 1 spelen.)

Wat ook niet onvermeld mag blijven is de oprichting van de meisjesafdeling rond 2003. Ik mocht op verzoek van Ted de eerste paar trainingen geven op het Gebako. Ik zag onlangs nog Belle de Vries actief bij de senioren dames, toen één van de speelsters van het eerste meisjesteam.

Maar naast deze heuglijke momenten zijn er ook de momenten van verdriet die me nog sterk zijn bijgebleven. Het overlijden van Joop en Riet Westerhout, van Arie Versloot, van de woensdagmiddag trainers Piet Oostrom, Martin Jansen en Bertus de Ridder. Maar de meeste impact voor mij jeugdspelers Robert Jan van Zijtveld (MH17) en Ilias el Aghazaoui na een busongeluk bij de Meernbrug. Kortom, laten we hen in de terechte feestvreugde van het 75-jarig bestaan niet vergeten.

Gelukkig is er in de afgelopen jaren 75 jaar veel verbeterd, waardoor er nu door de jeugd veel meer getraind en gevoetbald kan worden. In die periode is er veel veranderd, maar één ding is zeker: de jeugd is in grote lijnen nog steeds hetzelfde. En dat is maar goed ook!

Het toernooi

Het toernooi is waarschijnlijk al zo oud als de mensheid. De Grieken hadden al een paar honderd jaar voor onze jaartelling spelen in de vorm van een toernooi op de berg Olympus, de Romeinen hadden hun gladiatoren gevechten en in de middeleeuwen zullen er ongetwijfeld rond de vele kastelen die rond Vleuten De Meern gelegen hebben toernooien geweest zijn. Ook de voetbal heeft inmiddels een lange traditie van toernooien en als alles goed gaat wacht ons dit najaar een WK. En V.V. De Meern? Nou daar zijn er ook al vele geweest of werd deelgenomen aan die van andere verenigingen.

Organisatie

Vergt een reguliere wedstrijddag al veel organisatie waar weinigen weet van hebben, een toernooi doet dat nog veel meer. Dat begint al met het inplannen van de speeldag in een vaak al overvolle speelkalender. Dan moet er een toernooireglement worden opgesteld waar gebruik gemaakt kan worden van verschillende versies. Telt het doelsaldo bij gelijk eindiging, worden er dan strafschoppen genomen of doen we het nog anders? Dan komt de vraag wie gaan we uitnodigen en soms ook, wie beslist niet,

door slechte ervaringen uit het verleden of uit de competitie. Dan moet er nog een reservelijst worden samengesteld in geval van het afwijzen van de uitnodiging. Weten we wie er allemaal komen, dan kan begonnen worden met de poule-indeling, het maken van het spelschema en de indeling van velden en kleedlokalen. Scheidsrechters moeten gevraagd worden, alsmede mensen van de EHBO. Met de kantine moeten afspraken gemaakt worden over de extra catering en het eventueel werken met consumptiebonnen en begin en verwachte eindtijd. Geluid en muziek moeten worden geregeld, prijzen gekocht alsmede een presentje voor eenieder die heeft meegewerkt. Op de dag zelf moet het wedstrijdprogramma op een strategische plaats worden opgehangen en op de deuren van de kleedkamers vermeld worden wie waar zit. En dan zucht, kan het feest beginnen en is het te hopen dat er niet toch nog onverwachte wegblijvers zijn, want dan moet je weer gaan improviseren. Kortom een hele organisatie maar als alles naar wens loopt, dan is het genieten geblazen en weet je dat je heel veel mensen een pracht dag bezorgt.

**junioren met beker
(jaren 50)**

Midlandia toernooi 15-05-55 a aspiranten. Staand v.l.n.r. : L. v Rooijen, W. v. Mourik, G. Schwarze, J.H. Zomer, J.C. Rossenberg, G. C. Ligterink, G. Swart en leider L.S. Ligterink

Knielend v.l.n.r. : J.H. v. Rooyen, J. v. Engelen, A. Corsten, L.v. Dijk en G. Oostrom

De jeugd

Bijna ieder jeugdlid heeft er wel eens aan deelgenomen. Meestal op een zaterdag, soms ook op 2e paasdag, Pinksteren of een nationale feestdag. Vroeg uit de veren want uiterlijk 10 uur staan meestal de eerste wedstrijden op het programma. De voorronde tegen 3 andere clubs en afhankelijk van het toernooireglement en het resultaat door naar de volgende ronde. En dat alles om de strijd om die felbegeerde, meestal grote glimmende, beker die soms al veilig staat te lonken voor het team die het hoogst eindigt. Het eerst bekende door De Meern georganiseerde toernooi waar het om een wisselbeker ging, was het "Loobrug toernooi" waarvan de eerste editie in 1955 plaatsvond. Begin jaren 70 was er de strijd om de zogenaamde "Afrit Cup", geschonken door het toenmalig wegrestaurant De Afrit gelegen aan de A12-afslag De Meern. Bestaat nog steeds, maar nu onder een andere naam. Aan dit groots opgezette toernooi namen ook een aantal teams deel van betaald voetbalclubs als NAC Breda, Sparta Rotterdam, Vitesse uit Arnhem en natuurlijk ook gewoon uit de regio Utrecht. Maar het was wel gaaf om maandag op school te kunnen zeggen dat je tegen NAC of Sparta had gevoetbald. Van recentere datum is het grote internationale toernooi georganiseerd door Sjaak van den Helder. Bij een toernooi hoort mooi weer, want tussen de wedstrijden door is het wel zo prettig als je lekker buiten op het gras een flesje fris, een broodje en de nodige zoetheid kunt nuttigen, om daarna met nieuwe

energie aan de volgende wedstrijd te beginnen. Of er gewonnen of verloren wordt en of je eerste of laatste gaat worden, het belangrijkste is meedoen en een leuke dag hebben. En ook al valt het resultaat tegen, meestal ga je toch nog met een vaantje of in het slechtste geval met de poedelprijs naar huis. Waar die bekert tegenwoordig blijven vraag ik mij af, want zelden zie je bij een club nog een ouderwetse prijzenkast in de kantine, in vroegere jaren de trots van elke vereniging.

Senioren

Ook de oudere spelers nemen nog steeds deel aan toernooien maar meestal veel minder dan de jeugd. Zij hebben lang niet altijd zin of tijd om een hele dag op een voetbalveld te verblijven voor misschien hooguit 2 uurtjes voetballen. In het notulen schrift van de T.C. (Technische Commissie) van 12 juni 1950 vinden we een soort toernooischema van een door De Meern georganiseerd toernooi waaraan zowel senioren als jeugd deelnamen. Ook onze vereniging kent in de geschiedenis een aantal markante toernooien. In de jaren 50 waren er verschillende toernooien en ook zogenaamde nederlaagwedstrijden waaraan senioren-elftallen deelnamen en in verschillende verslagen van bestuursvergaderingen wordt melding gemaakt van uitnodigingen van o.a. Schalkwijk, Houten, Voorwaarts uit Utrecht en IJFC. Voor de lagere zondag-elftallen werd in de jaren 80 en 90, meestal rond, hoe verzinnen ze het, Moederdag een groot toernooi georganiseerd dat

later, na zijn overlijden het “Peter Loof toernooi” ging heten. Hij was speler van het fameuze 9e van de zondag. Toen de zaterdag-afdeling in 1988 het 25-jarig bestaan vierde was er een jubileumtoernooi waaraan ook V.V. Drenthina uit Emmen deelnam. Meer dan 10 jaar ging het 8e van de zaterdag daar elk jaar met de trein naar toe, om te strijden om de “houthakkerscup”. Na afloop was het daar altijd één groot feest, want die Drenten konden goed hijsen en vonden het helemaal niets dat hier het bier niet per krat te krijgen was.

Coupe De Meern

De laatste jaren voor het uitbreken van corona was er elk jaar de strijd om de Coupe De Meern. Hieraan namen diverse lagere zaterdagelftallen deel, alsmede de nodige verenigingen uit de omgeving van Utrecht, maar ook uit Urk en omstreken en zelfs uit Schotland en Denemarken. Aan de wieg van dit geweldige toernooi hebben Marco Eversdijk en Ferdinand Wieman gestaan. Zij hebben dit 10 jaar lang op geweldige wijze georganiseerd, vaak rond

eind mei onder prachtige weersomstandigheden. Het bijzondere aan dit toernooi is dat er na afloop de mogelijkheid was om een maaltijd te nuttigen. Dit vergt een gigantische logistieke organisatie. In twee etappes werd door de plaatselijke Chinees een buffet geleverd, waardoor de kantine even een compleet restaurant werd. De teams speelden in verschillende poules op verschillende niveaus. Het leuke hierbij was dat er dus meerdere winnaars waren. Deze kregen een mooie beker en de nodige drankmuntjes om te nuttigen onder het genot van een zonnetje. In de hoogtijdagen deden er 30 teams mee en werd er een buffet voor 275 personen uitgeserveerd. Jaarlijks was dit toernooi, ook voor de V.V. De Meern teams, een mooie afsluiter van het seizoen, wat het voetbal betreft dan. Duidelijk is wel dat toernooien bij de mens horen en op een sportieve manier gestreden, een verrijking zijn voor jong en oud. Allemaal willen we graag winnaar zijn en dromen we af en toe ook eens met een prijs naar huis te gaan.

Coupe De Meern 2007

Mirjam Klever

Geboren in Harmelen als Mirjam Bouhuijzen. Een bekende naam destijds in het Harmelense want vader voetbalt bij SCH. Mirjam beleeft een prima jeugd met vrienden en vriendinnen. Ze volgt haar schoolloopbaan eerst op de st Bavo en na de derde klas op de Notenbalk. Als ze die zonder doublures doorgelopen heeft, volgt een carrière op de mavo in De Meern. De sportieve Mirjam wil dan al graag voetballen, maar daar is in Harmelen geen gelegenheid voor. Om de tijd goed door te komen, gaat ze volleyballen bij OKV. Maar eenmaal 16 jaar, meldt ze zich samen met haar zus Annette aan bij De Meern. Het is 1982. Anneke van Kouwen verzorgt de inschrijving.

De eerste training krijgen ze van Lambèr van Rooijen. Zijn dochter, Karin, speelt ook in het team. De zussen zullen de komende jaren samen van Harmelen naar De Meern fietsen voor de trainingen en de wedstrijden. In dit elftal speelden destijds ook wat oudere meiden als Jet en Tineke de Reuver en ene Truus Visser, die er voor uit Utrecht kwam fietsen. Zo ging dat toen allemaal. De Meern was één van de eerste verenigingen waar de meisjes terecht konden. Bij Lambèr van Rooijen dus, die behalve de trainer ook de leider was. Een mooie start van haar grote hobby: voetbal. En vergeet daarbij ook de gezelligheid niet, want het was altijd wel erg lachen. Ook met Wim van Mourik als trainer/leider en Theo van Engelen en Jan Sterk. Mooie tijden waren dat. Het gebeurde wel dat je soms maar met 8 meiden op pad ging in plaats van elf. Dat was natuurlijk een probleempje want zie de punten dan maar eens te halen. Daar had de leiding wel een

oplossing voor: bij de eerste de beste ernstige overtreding blijf je maar gewoon liggen. Bij gebrek aan vervanging, moest de wedstrijd dan worden afgelast. Zo ging dat dus. Mirjam moet er nog om lachen. Dat ging toen zo in de 5e klasse.

Op haar eenentwintigste begint ze aan haar baan in de buurt van het Binnenhof in den Haag. Jazeker. In een bloemisterij.

Gedurende al deze hectiek van sport en arbeid raakt Mirjam ook nog verliefd. John Klever heet de uitverkorene. Hij komt uit Benschop. Tsja..

Mirjam trouwt met hem. Verhuist van Harmelen naar Benschop maar blijft voetballen in De Meern. Dat komt ook omdat ze in Benschop alleen op zaterdag voetballen en dan werkt Mirjam. Dan is de keuze gauw gemaakt. Er worden overigens nog meer keuzes gemaakt in deze tijd, want behalve voetballen heeft Mirjam ook de ambitie om op bestuurlijk niveau een bijdrage te leveren. Zij wordt lid van het jeugdbestuur en zal in die functie onder meer de ledenadministratie verzorgen. 20 Jaar lang zullen nieuwe inschrijvingen door haar handen gaan. Onder deze naam zullen de meeste Merenezen haar kennen: Mirjam Klever.

Een bijzondere vrouw zonder kapsones. Sinds 1982 aan De Meern verbonden. 30 jaar gevoetbald, 20 jaar bestuurslid geweest, ook alweer 30 jaar getrouwd en 35 jaar werkzaam bij dezelfde bloemisterij.

Waar werd oprechter trouw...

Achter deze vrouw moet een sterke man staan. Dat kan niet anders.

Dames 2 - 1983

Dames X - 2007

De scheidsrechter

De Scheidsrechter

Als het erop aankomt zijn we allemaal onze eigen scheidsrechter. Het liefst bepalen we zelf de regels en zijn we overtuigd van ons eigen gelijk. Om ervoor te zorgen dat er in een wedstrijd geen 22 scheidsrechters rondlopen is al snel besloten dat er een 23e man, tegenwoordig kan dat ook een vrouw zijn, aan te wijzen met algemeen gezag. Daar zwart de kleur van gezagsdragers is, denk maar aan juristen, geestelijken en hoogleraren werd ook de scheidsrechter in het zwart aangekleed. (Tegenwoordig zien we ze fluiten in alle kleuren van de regenboog.) Hiermee onderscheidde hij zich van de voetballers en straalde daarmee tevens neutraliteit uit. Hij/zij wordt geacht de spelregels goed te kennen en deze op de juiste wijze toe te passen. Steeds geconcentreerd blijven. Nu weet elke voetballer wel, dat dit lang niet altijd even simpel is. Want 90 minuten moet de scheids tot het opperste geconcentreerd zijn. Kunnen spelers nog wel eens regelmatig even met hun gedachten buitenspel zijn, hij/zij kan dat niet. Hetzelfde geldt voor het volgen van het spel. Steeds moet er meegelopen worden met de aanvallende partij en menig scheidsrechter maakt hierdoor meer meters dan veel spelers. Dan moet er ook nog sprake zijn van het aanvoelen van de wedstrijd, beschikken over een dikke huid, het hebben van gevoel voor humor, overwicht hebben, duidelijk fluiten, de grensrechters en de spelers in de gaten houden ga zo nog meer even door. Daarom is de scheids eigenlijk altijd de man of the match en zou het prettig zijn te beseffen dat het ook maar gewone mensen zijn, die meestal hun uiterste best doen het spel in goede banen te leiden.

De thuisfluiters

Nu heb je ook bij scheidsrechters goeie en slechte. Speel je op hoog niveau, dan heb je meestal te maken met een onafhankelijke door de bond aangestelde scheidsrechter. Dat is natuurlijk geen

garantie dat het een goeie is. Heeft hij/zij toevallig bonje gehad met de partner of een korte nacht geslapen, dan is de kans wat groter dat er fouten gemaakt worden. Veel lastiger wordt het als het een eigen clubscheidsrechter betreft. Daar zitten goeie bij, maar voor hetzelfde geld heb je te maken met een fluitist, die het door een clubbril bekijkt en niet zo onpartijdig is. Dat kan soms knap vervelend zijn want dan voel je dat je voor de gek gehouden wordt. Zeg er maar wat van en je hebt de poppen aan het dansen. Misschien is het nu beter dan 30 jaar geleden, maar in die tijd waren er altijd een paar beruchte verenigingen bij, waarvan je wist dat je erin gefloten werd. Thuisfluiters werden ze genoemd en leuk was anders want je begon een wedstrijd dan veelal met een 1-0 achterstand. Over het algemeen was onze vereniging daar te netjes voor en was het soms zelfs eerder het tegenovergestelde. Maar goed er viel weinig over te zeuren, want bij de lagere elftallen mag je al lang blij zijn, dat iemand die niet altijd benijdenswaardige rol op zich wil nemen.

Nog steeds tekort aan scheidsrechters

Door de hele geschiedenis heen is er altijd al een tekort geweest aan scheidsrechters die daarvoor een opleiding hebben gevolgd. Regelmatig worden door de KNVB daarvoor opleidingen gegeven, ook bij verenigingen als de onze. Heb je de ambitie en het vermogen om leiding te geven aan een troep voetballende spelers, meld je aan! Er is zelfs de mogelijkheid om als je goed je best doet, steeds hogerop te komen. In het hele land zijn er regionale scheidsrechtersverenigingen. Voor Utrecht is dat de S.V.D.U (Scheidsrechters Vereniging District Utrecht). Zij organiseren gezamenlijke trainingen, geven opleidingen en begeleiden scheidsrechters door wedstrijden te bezoeken waar hun leden moeten fluiten. Zo genoemde rapporteurs bespreken later wat er goed of fout is gegaan, om te zorgen dat de desbetreffende fluitist daar weer van

leert. Slaag je voor de cursus, dan mag je op je scheidsrechters shirt de officiële KNVB-badge dragen. Je wordt dan opgenomen in het scheidsrechters bestand van de KNVB en als je wilt word je regelmatig aangesteld voor verschillende wedstrijden. Hoe hoger je opgeleid bent, hoe hoger het niveau wordt waarop je mag fluiten. Dat kan zover gaan dat je uiteindelijk zelfs op een EK en WK leiding mag geven. Bedenk dat al die scheidsrechters ooit begonnen zijn bij clubs zoals De Meern. Het leuke van dit vak is, dat je tot op hoge leeftijd ermee kan doorgaan, maar je daarbij, na het bereiken van een bepaalde leeftijd, wel weer op een lager niveau komt te fluiten. Een mooi voorbeeld daarvan is Roelof Luinge. Oud betaald voetbal scheidsrechter, die nu nog weleens is aangesteld om op zaterdag een wedstrijd van het 1e van V.V. De Meern te leiden en wekelijks nog steeds veel plezier beleefd aan het leiden van wedstrijden in onze regio...

Het blijft mensenwerk!

Er is nog weleens kritiek op de scheidsrechter en zelfs nu er in het betaald voetbal de VAR is gekomen blijven er discussies over beslissingen. Laten we dan vooral niet vergeten dat het nog steeds mensenwerk blijft en wij allen feilbaar zijn. Voetballers mogen fouten maken en scheidsrechters dus ook. Als alles perfect zou zijn, is er niets meer om over te discussiëren. Kunnen al die praatprogramma's er ook wel mee ophouden en hebben we niets meer om over te zeuren. De charme van het voetballen zit hem vooral ook in alle fouten die gemaakt worden door spelers en ook scheidsrechters. Het zijn net mensen die scheidsrechters!

Scheidsrechter spreekt aanvoerder DWSV toe bij openingswedstrijd Strijviertel 1952 in aanwezigheid van de kapelaan met bal (3e van links), burgemeester en wethouder en Jan Verheul (uiterst rechts)

1941

Lambèr van Rooijen

Genoemd naar zijn moeder Lamberta. Dan is die kwestie meteen de wereld uit. Lambèr van Rooijen is inmiddels ook 80-plusser, net als veel andere oud-leden. Er zullen veel jongens en meiden bij de club rondlopen die ooit hebben leren voetballen bij deze trainer. Hij herinnert zich gelukkig nog honderden namen.

Geboren op de Meentweg, destijds gemeente Oudenrijn. Als derde van de in totaal 8 jongens die moeder Lamberta ter wereld heeft gebracht. Een oprecht Rooms Katholiek gezin. Lambèr gaat naar de Openbare Lagere School op de Meerndijk, waar meester Maarssenveen de scepter zwaait. Het is een school met veel leerlingen. Zoveel dat klas drie, waar Lambèr op dat moment in zit, moet uitwijken naar een zaaltje van cafe Huigen aan de Rijksstraatweg. Hetzelfde zaaltje waarin onze vereniging V.V. De Meern een jaar eerder is opgericht. Vader van Rooijen heeft vroeger zelf ooit in Jutphaas gevoetbald en kan niet wachten tot zijn zoon eindelijk 12 jaar zal worden, zodat hij ook mag gaan voetballen. Hij geeft zijn zoon op bij V.V. De Meern. In diezelfde tijd verlaat Lambèr de lagere school. Hij gaat naar Utrecht om een opleiding te volgen voor timmerman op de LTS in de Schoolstraat. Het wordt druk in zijn bestaan; school en voetbal.

De trainer die Lambèr zich het liefst herinnert, is mijnheer Brouwer. Ooit zelf speler van het grote DOS. Maar die nu in het eerste speelt van De Meern met onder andere Jan van Londen. Van deze trainer heeft de twaalfjarige zijn techniek en inzichten overgehouden. Die vaardigheden leveren hem op

zijn achttiende een plek op in het derde en drie jaar later in het eerste van De Meern. Gelijk met het moment waarop Lambèr in militaire dienst moet.

Tegenwoordig zou dat een onoverkomelijk probleem opleveren. Niet voor Lambèr echter. Hij fietst vanuit zijn basis in Huis ter Heide twee keer in de week naar De Meern om te trainen.

Het speelde natuurlijk ook wel mee dat zijn vriendinnetje Ans hier woonde. Dan sla je met die fietstocht twee vliegen in één klap.

Het is ook de tijd dat de firma van Rooijen -lees Lambèr zelf- tien huizen gaat bouwen op de Piet Heinstraat. Stuk grond kopen, tien kopers zoeken en vervolgens kan de bouw beginnen. Architect Verkade tekent de plannen. De bouw vindt 's avonds en in het weekend plaats, want iedereen heeft gewoon een eigen baan. Twee broers van Rooijen dragen hun steentje bij. Van de in totaal 10 huizen zal er één voor Lambèr en Ans beschikbaar zijn, een mooi pand op een hoek. Kees Broekhuizen helpt met bouwen mee. Zo schiet het allemaal nog sneller op.

Voetballen doet Lambèr dan in de lagere elftallen en hij treedt daar ook als leider op. Als leider van een veteranenteam met Gerard Baas, Lennaert de Bokx, Frans van Zoeren en twee eigen zoons richt hij vervolgens de Vereniging VTZNA op. De bedoeling is dat bij elk doelpunt eenieder een Euro bijdraagt om zodoende de versnaperingen te kunnen financieren. Niet alleen de zelfgemaakte doelpunten maar ook de tegendoelpunten worden daarin betrokken. Dat kon aardig oplopen! voegt hij er lachend aan toe...

...de Vereniging VTZNA. De bedoeling is dat bij elk doelpunt eenieder een Euro bijdraagt om zodoende de versnaperingen te kunnen financieren. Niet alleen de zelfgemaakte doelpunten maar ook de tegendoelpunten worden daarin betrokken. Dat kon aardig oplopen!

Na de voetballerij zoekt Lambèr het in het trainerschap. Hij begint met de jongste jeugd samen met Jannes Visscher. En later ook met Ron Gerssen en Fred Loggen. Met deze ploeg ontwikkelen zich mooie dingen als de D-kampen. Een idee van jeugdvoorzitter Rob van Werkhoven en vormgegeven door Lambèr van Rooijen. Met die kampen zijn ze de hele Veluwe af geweest.

Legendarisch destijds. Met Riet Westerhout en Miep de Ridder als de clubmoeders, Herman Satink als kok en Kees Vreeswijk als extra trainer (techniek of tactiek, waar maar behoefte aan was). Men mag aannemen dat het niveau van de trainingen er in die tijd flink op is vooruitgegaan. Er wordt overleg gepleegd wie de looptrainingen gaat verzorgen en wie de verbetering van de techniek ter hand neemt en wie het afsluitende partijtje met alle tactische

varianten gaat verzorgen. Lambèr kijkt inmiddels terug op meer dan 25 jaar trainingsarbeid. Het heeft naast geoefende voetballers veel mooie herinneringen opgeleverd. Hij raakt er niet over uitgepraat. Oh ja, feestavonden organiseerden we ook met Ton de Reuver en Eelco Koot. En... oh ja, verse worst. Die maakte ik ook. En... oh ja...

Het is een mooi verhaal geworden van een oprechte verenigingsman. Verhuisd naar Harmelen maar nog steeds op de fiets elke zaterdag naar De Meern om kleinzoons Sam en Thijs te zien voetballen. Het zullen de genen zijn.

En die vereniging, VTZNA... Waarvan was dat ook de afkorting? Lambèr heeft er nu nog plezier in: Verplicht Tot Zitten Na Afloop.

**3 Juni 1962 - Kampioen
2e klasse D.
Promotie naar 1e klasse**

De zaterdag

Van oorsprong was V.V. De Meern uitsluitend een zondagvereniging. Begin '60 kwam, waarschijnlijk mede door de aanleg van sportpark Fletiomare, bij een aantal mensen van voornamelijk hervormd-gereformeerde huize de gedachte op, een zaterdagvereniging op te richten. De heren Migo, Vermeulen en Diepeveen sr. namen hiertoe het voortouw, door het plaatsen van een oproep in het kerkblad van Hervormd Vleuten-De Meern. Al spoedig kreeg dit Vleutense initiatief bijval uit De Meern. Met name in de toen net volgebouwde Prinses Irenelaan werd het fundament gelegd voor de latere zaterdagafdeling. Het waren de daar wonende Wim Oskam, Jaap de Rooy en Jan Scheper, die het besluit namen tot oprichting ener 'Christelijke Sportvereniging'. December '61 richtte men aan de gemeente het verzoek in de toekomst eveneens gebruik te mogen maken van het dan nog in aanleg zijnde sportpark Fletiomare.

In de notulen van V.V. De Meern wordt voor het eerst in de bestuursvergadering van 15 januari 1962 melding gemaakt van de op te richten zaterdagafdeling. De vereniging in oprichting, welke ook aan korfbal zou gaan doen, had inmiddels zo'n 50 leden geworven. Voorlopig nam De Meern een afwachtende houding aan ten opzichte van de nieuwe vereniging. Op het gemeentehuis deed men dat echter niet. Daar zag men niet zoveel heil in een derde voetbalvereniging in de gemeente. Men ondernam pogingen een van de bestaande verenigingen te interesseren voor een zaterdagafdeling. Na het nodige heen en weer gepraat tussen P.V.C.V., De Meern, de gemeente en de nieuwe vereniging, bleek V.V. De Meern bereid ook aan zaterdagvoetbal te gaan doen. De 'omnivereniging' in oprichting zegde toe zich uitsluitend met voetbal te gaan bezighouden en ging ermee akkoord te worden opgenomen in V.V. De Meern, als zaterdagafdeling. De korfbaltak ging daardoor een zelfstandig leven leiden, waaruit in 1963 Fiducia is voortgekomen. Op maandag 8 april 1963 werd de zaak min of meer beklonken. Na

wijziging van het huishoudelijk reglement, waarmee de jaarvergadering van 21 juni van dat jaar instemde, was de zaterdagafdeling bij De Meern een feit.

De eerste competitiejaren

In september 1963 werd voor het eerst aan de competitie deelgenomen door 1 elftal. Omdat er aan de Meerndijk maar één veld was, waar zaterdag ook de jeugd op voetbalde, moesten alle wedstrijden uit gespeeld worden. Dat betekende 2 keer op de fiets naar Brederodes in Vianen en Siveo in Zegveld. Aan deze laatste vereniging heeft men nog leuke herinneringen. Tijdens een van de allereerste competitiewedstrijden kwam men er bij een 2-0 voorsprong achter, dat de Zegvelders met 12 man liepen te spelen. De scheidsrechter, hierop attent gemaakt, stelde voor de wedstrijd dan maar opnieuw te beginnen, maar daar voelde De Meern natuurlijk niets voor. Bij deze zelfde vereniging raakte Piet Westerhout eens met vlag en al in de dicht naast het veld gelegen sloot. De bal zal daar ook wel regelmatig in beland zijn, waardoor de spelers het rustig aan konden doen. Uiteindelijk eindigde men dat eerste seizoen met 13 punten uit 12 wedstrijden op de 9e plaats. Dit eerste zaterdagelftal bestond uit de volgende spelers: Aart Blonk, Wim Landman, Jan Landman, Trico van de Ploeg, Jan van Soest, Hans Van Oohy, Piet Vermeulen, Henk Lasschuit, Piet Westerhout, Henk de Jong, Niek van de Meer, Ab Rijnberg, Piet Doornebal en Huib van Maanen, terwijl wegens spelerstekort ook de zondagspelers Piet van Oostrom en Huib Verheul (als keeper) nog wel eens meespeelden. In het daaropvolgende seizoen werd al met 2 elftallen aan de competitie deelgenomen. Beide elftallen eindigden in de middenmoot. Pikant detail is dat op zaterdagavond 13 juni 1964 de Zaterdag 1 met 2-1 wist te winnen van de Zondag 1. Dit onverwachte succes werd breed uitgemeten in het clubblad, in die tijd "Mare-flitsen" geheten. Tevoren was de algemene verwachting dat de zondag met een nulletje of 10 over de zaterdag zou

**Zaterdag 1 kampioen 3e klas-
se KNVB afdeling Utrecht sei-
zoen 1966-1967.**

**Staan v.l.n.r. J.W. Oskam
(voorz. afdeling zaterdag), C
de Heer, W Landman, J.
Wesselo, C.
Gondelach, Chr. Westerhout
en A. van Wijk (leider)**

**Zittend v.l.n.r. B v.d. Meer, P.
v. Oostrom (trainer), H. de
Vos, J. Kerkhof (trainer), G.
Oostveen, A. Verkleij, A.
Meijerman, P. Westerhout en
C. Polfliet.**

**Uitgereikt ter gelegenheid
van 1e kampioenschap zater-
dag 1**

Eerste kampioenschap

In 1966 wordt het 2e voor het eerst kampioen. In de Johannapolder, waar nu het universiteitscomplex van de Uithof staat, wordt van Majella gewonnen. In de bestelwagen van Henk Donselaar gaat het onder luid getoeter van leider Joop Koot, die een ouderwetse posthoorn bezit, richting De Meern. Daar wordt het feest in restaurant Verstraten vervolgd met een etetje. De bestelbus van Henk

doet in die tijd dienst als spelersbus. Tuinstoelen fungeren als zitplaatsen en dan maar flink scheuren door de bocht. Het effect laat zich raden. Niet alleen het vervoer was halverwege de jaren '60 soms nog primitief, ook voor de accommodatie gold dit. Bij de Spoorweg Sport Vereniging Utrecht (SSVU) bestonden de kleedlokalen uit oude afgedankte goederenwagens. Bij de Werkhovensse Beverweerdse Boys deed een tuinslang dienst als

douche; een oud vrouwtje spoot de jongens hiermee weer een beetje schoon. In het seizoen 66-67 wordt zowel het 1e als het 2e beloond met een kampioenschap. Het 1e weet door winst op Kockengen te promoveren naar de 2e klasse afdeling Utrecht, terwijl het 2e opnieuw kampioen wordt, nu door van Posta te winnen. In '69 degradeert het 1e echter weer, om vervolgens in '71 al vroeg in het seizoen toch weer terug te keren in de 2e klas. Hier weet men zich met wisselende resultaten tot 1982 te handhaven. In dat jaar wordt men onder leiding van trainer Harry Hilverts toch nog enigszins onverwacht kampioen. Het Zeister F.Z.O. heeft dan nog 2 punten nodig om kampioen te worden en denkt deze tegen De Meern te halen. F.Z.O. heeft alles al geregeld om dit feest te vieren, maar het loopt even anders. De Meern wint, waardoor een beslissingswedstrijd nodig is. Ook deze wordt door De Meern gewonnen, waarmee promotie naar de 1e klas een feit is. Dit mooie niveau wordt een paar seizoenen vastgehouden, maar dan zet een kentering in. In de jaren '85 en '86 volgt 2 maal degradatie, mede veroorzaakt door een slappe instelling van een aantal spelers, waardoor men na 20 jaar weer terug is bij af, namelijk in de 3e klas van de afdeling Utrecht.

Nieuwe start

Een aantal spelers houdt het dan voor gezien. De overblijvers bestaan uit een zogenaamde harde sector, zij die het presteren hoog in het vaandel hebben staan en een zachte sector, gevormd door de spelers die meer om plezier geven. Met wat aanvulling uit de jeugd weet men op Paaszaterdag van het jaar 1987 onder leiding van trainer Herman Schaap de weg naar boven weer te vinden, door ongeslagen kampioen te worden. In het seizoen 87-88 gaat men voortvarend van start, maar in de belangrijke confrontatie tegen Majella zijn enkele spelers afwezig vanwege de wintersport. Daardoor wordt met 6-0 verloren. De Meern raakt danig in de versukkeling, maar tegen het einde van het seizoen herstelt het team zich en zo bestaat er toch nog kans op promotie. Naaste concurrent Posta blijkt helaas een maatje te groot en staat al na een kwartier op een 3-0 voorsprong. Samen met kampioen Majella promoveert Posta naar de 1e klas. In het seizoen 90-91 volgt onder leiding van oud-speler Ruud Vork alsnog promotie naar de 1e klas. In Zeewolde wordt na een inspirerende speech van opa Willem Mandjes "Jullie moeten gewoon winnen" een 1-0 achterstand omgebogen in een 4-1 overwinning.

Zaterdag 4 seizoen 1984 1985

Staand: v.l.n.r. Wim Oskam (leider), Hans van Wijk, André Hullegien, Gerard van Engelen, Fred de Winter, Daaf Versloot en Marcel Huigen

Zittend: v.l.n.r. Siem Wagevoort, Hans Westerling, Pleun Boers, Ton Oskam, Jan Visscher en Rick Bednorz

Degradatie en promotie

Het eerste seizoen in de 1e klas begint aanvankelijk goed, Maar na liefst 8 nederlagen op rij, mede het gevolg van onderlinge strubbelingen in de groep, weet men met moeite in de middenmoot te eindigen. In het seizoen 92-93 volgt toch weer degradatie naar de 2e klas. Wat dit betreft heeft de zaterdag veel weg van de “Heen en Weer!” van Volendam.

De daaropvolgende 2 seizoenen strijdt men steeds om promotie, maar komt op de beslissende momenten net kracht te kort om naar een klasse hoger door te stoten. In het 2e seizoen onder leiding van trainer Wim Koot (het seizoen 95-96) lukt het dan toch. Na een lange strijd met mede kanshebber Posta gaat De Meern met de eer strijken en promoveert. In deze afdeling wist men in het seizoen 96-97 goed mee te draaien, maar kampioen is men niet geworden. Wel werd een plaats in de nacompetitie veroverd. Daarin trad De Meern, aan tegen S.V.P. voor een dubbel-duel (uit en thuis). Na een 3-1 nederlaag uit, weet De Meern thuis wel te winnen maar de 2-1 overwinning is niet toereikend. Hierna blijft het een aantal jaren op de neer gaan tot in 2002 kwam het weer tot nacompetitie. John Vork was tussentijds als trainer aangesteld en door 3 overwinningen in de laatste 3 wedstrijden kwam er nog een toetje. Na eerst T.O.V. te hebben uitgeschakeld, werd het op neutraal terrein in Loosdrecht nog heel spannend. Na eerst met 3-0 te hebben voorgestaan, wist OSO met 10 man terug te komen op 3-3. Het was Joost Schwarze die uiteindelijk toch de 4-3 wist te scoren waardoor De Meern door kon naar de 4e klas. Voor Jos Gentenaar een mooi afscheid van zijn lange loopbaan in zondag en zaterdag 1. Twee seizoenen later was het weer raak. In 2004 promoveerde we naar de 3e klas.

Twee bijzondere seizoenen

Na regelmatig nacompetitie te hebben gespeeld waarbij het net steeds te kort kwam ging het op zaterdag 5 mei (Bevrijdingsdag) dan toch gebeuren. Trainer Rob Zomer maakte net als Hans de Wit dat eerder bij de zondag eens gedaan had, zijn woorden waardoor te zorgen voor een kampioenschap. Thuis tegen Weesp werd gewonnen en kon er feest gevierd worden. Met een grotendeels zelfde elftal werd het precies een jaar later wederom kampioen. Met de spelersbus van FC Utrecht vertrok men om goed 1 uur richting Huizen voor de wedstrijd tegen AH78. Op

een knollenveld had De Meern het de 1e helft knap lastig en kwam vlak voor rust zelfs met 1-0 achter te staan. Het was Koen Hoveling die in de 60e minuut vanaf 25 meter vernietigend uithaalde en de bal in de rechterbenedenhoek schoot. Een kwartier later was het Cody Meilink die oog in oog met de keeper de rust bewaarde en voor de 2-1 voor De Meern zorgde. Inmiddels was Rooie Arie (Arie Gresnigt) ook gearriveerd en met de megafoon werd het publiek en de spelers op ludieke wijze opgezweept. Tot het laatst bleef het spannend, maar De Meern gaf het niet meer uit handen. Nog niet eerder had zaterdag 1 zo hoog gespeeld. Helaas volgde 2 seizoenen later weer degradatie en spelen ze al een aantal jaren met wisselend succes in de 2e klas. Als gevolg van Corona werden de competities van de seizoenen 2019-2020 en 2020-2021 niet uitgespeeld. Op moment van schrijven staat het, inmiddels tot vlaggenschip van De Meern benoemde 1e zaterdagteam op de 1e plaats en het zou wel heel mooi zijn, als dit jubileumjaar een kampioenschap zou volgen. Als jij dit leest weet je ook of het zover gekomen is. Dat moet dan alsnog maar als 76e verhaal in een tweede druk van dit boek worden opgenomen!

Lagere elftallen

Begon de zaterdag het eerste seizoen (het seizoen 63-64) met één elftal, al in het seizoen 66-67 werd door 3 elftallen aan de competitie deelgenomen. Hieruit blijkt wel dat de zaterdagafdeling duidelijk in een behoefte voorzag. Begin jaren '70 waren er 4 elftallen en in de loop van de jaren '70 zou dit uitgroeien naar 8. Begin jaren '80 begon ook bij de zaterdag het ledenaantal te dalen en in 1997 nemen nog 5 elftallen aan de competitie deel. Over het algemeen draaien de zaterdag-elftallen in de middenmoot mee. Toch waren er ook wel kampioenen. Zo werd het 3e kampioen op de zeer koude Tweede Paasdag 1979, maandag 16 april 1979. Dit elftal bestond uit een mix van oud 1e elftal spelers en jonge jongens. In 1983 was het de beurt aan het 5e om kampioen te worden. In het seizoen 89-90 was het 4e de gelukkige. Voorheen speelden hier nog oude rotten in (zoals Jan Kerkhof, Geurt Diepeveen en Daaf Versloot), die ook daarvoor al, met o.a. het 1e, 2e en 3e (in 1979), kampioen waren geworden.

Veteranen

Een zeer opmerkelijk elftal was het veteranenelftal, waar maar liefst 3 broers van de familie Beumer in speelden. Vele jaren speelden zij bij elkaar, sinds het seizoen 87-88 in een aparte veteranencompetitie. Er voetbalden mensen in van wie sommigen al richting 60 jaar liepen, maar door de speciale sfeer weten ze toch niet van opgeven. Helaas bereiken niet alle spelers van dit team deze respectabele leeftijd. Zo moest men vroegtijdig afscheid nemen van Ad Landman die slechts 46 jaar mocht worden en was de schok groot bij het plotselinge overlijden op 35-jarige leeftijd van Bram Boers. Spelers die zich thuis voelden in dit elftal, waarnaast voetballen de gezelligheid centraal staat. Donderdagavond kwamen, na het partijtje met de eigen groep, de kaarten meestal boven tafel en dan kon het er nog wel eens fanatiek aan toegaan. Ook organiseerde men jaarlijks een gemeenschappelijke activiteit, die bekostigd werd uit de meestal goed gevulde doelpunten pot. Een van de hoogtepunten was het kampioenschap in 1996. Op uitbundige wijze werd dit gevierd. Eind jaren '90 kwam er een einde aan dit bijzondere elftal. In 2005 kwam er opnieuw een veteranenteam, dat tot op heden nog steeds bestaat en waar veel spelers van boven de 40 nog steeds hun kunsten vertonen in de 35+ competitie.

Groei zaterdagafdeling

Na een gestage daling van het aantal elftallen komt daar kort na de eeuwwisseling een kentering in. Steeds meer mensen geven de voorkeur aan het spelen op zaterdag in plaats van op zondag. Een landelijke trend, die deels te maken heeft met een andere invulling van het weekend. Jongeren willen op zaterdagavond gaan stappen en hebben geen zin meer op zondag vroeg op te staan om te voetballen en oudere leden geven steeds meer de voorkeur aan de zondag als dag om met het gezin op pad te gaan. Vooral de laatste jaren is het hard gegaan en momenteel spelen er maar liefst 12 teams op zaterdag. Daarbij speelt het 2e in de 1e klas, het 3e zit in de 3e klas, zaterdag 4 t/m 6 in de 4e klas, het 7e t/m 9e speelt 5e klas en de rest in de 6e klas. Het lijkt wel een ouderwetse school alleen dan in omgekeerde volgorde. Alle elftallen staan ook nog eens in het linker rijtje, waaruit blijkt dat De Meern het niet slecht doet. Maar nog belangrijker is het plezier van al die jongens die wekelijks voetballen en meestal na afloop ook nog een gezellige derde helft beleven. Niets zo mooi als een mooie pot voetbal en na afloop nog effe lekker de hoogte en dieptepunten van de wedstrijd door te nemen. Op naar de volgende 25 jaar!

**Eén van de zaterdagelftallen
eind jaren 90**

Deze krant
wordt gemaakt
door
VV de Meern
Zaterdag
in samenwerking
met
Threels & Partners,
raadgevers
in drukwerk.

ZATERDAG KRANT

EEN UITGAVE VAN VV DE MEERN
ZATERDAG 4 DECEMBER 2004

VV DE MEERN ZATERDAG 2

Van links naar rechts: grensrechter Hans Roenhorst, trainer Gerard van Rooijen, Jeroen Akkenaar, Richard Wolswijk, Dennis Poorthuis, Marco Eversdijk, Jasper Hilverts, Marcel Geertsema, Hans Koppenol, Micha Buttner, Frank van der Geer, Dennis Veldhuizen, Erwin Uitenbogaard, Ruud Mandjes, Steef Verheul, Eric Verheul.

(De foto is genomen door Andre Scharis ten behoeve van de Web-site)

ZATERDAG KRANT

EEN UITGAVE VAN VV DE MEERN
ZATERDAG 4 JUNI 2005

ZATERDAG 4: KRASSE KNARREN?

Joop, Hans, John, Alix, Theo, Hans, Peter, Charles, Eelco,
Ton, Jan, Andre, Harry, Wout, Jan, Sken, Phil
Het elftal met de meeste commissieleden binnen en buiten het team en
met de topscoorder van de zaterdag in hun midden!!!
(hoe goed moet de rest dan wel niet zijn!!!)

BLESSURES, BEHANDELING EN DE VERZORGER

Martin Adelaar

Als er iets is waar bijna ieder voetballer van baalt, dan is het wel een blessure. Die zijn er in soorten en maten en kunnen alle ledematen treffen, maar bij voetballers betreft het toch het meest voeten en benen. Bij botbreuken is het allemaal wel duidelijk, dan weet je dat je een paar weken uit de running bent tot de zaak weer aan elkaar gegroeid is. Bij spieren, scharnierpunten in enkels en knieën ligt dat heel anders. Daar kan het een kwestie van een paar dagen zijn, tot weken en soms zelfs maanden. Hoe langer het duurt des te meer het geduld en het humeur van de speler op de proef wordt gesteld. Dan ben je blij als er een deskundige naar kijkt die mogelijk met een behandeling verlichting kan brengen en op termijn zelfs tot genezing. Heb je pech in enkel of knie moet je onder het mes. Laten we daarbij blij zijn, dat veel tegenwoordig met een “kijkoperatie” gefikst kan worden. Een knap staaltje geneeskunde, waarbij je, als je wilt, zelfs live kan meekijken. Na de ingreep komt dan de revalidatie waarbij fysiotherapie of behandeling van een verzorger kan helpen het herstel te bevorderen. Bij De Meern hebben we in het eerste decennium van deze eeuw daarvoor Martin Adelaar gehad, die heel wat spelers en speelsters onder behandeling heeft gehad op weg naar herstel. Hem daarom daarover maar eens aan een verhoor onderworpen, waarvan onderstaand verslag.

Voetballoopbaan Martin

Martin zette in 2002 definitief een punt achter zijn voetballoopbaan. Die begon bij het Utrechtse H.M.S., wat staat voor de mooie naam “Houd Moedig Stand”. Hij speelde daar in alle jeugdteams, tot en met HMS 1 (zondag) maar na een paar wedstrijden wilde Ed van Stijn hem niet langer in de selectie houden, omdat hij in militaire dienst zat. Jaren daarna kwam hij bij onze V.V. door de ballotagecommissie van het veteranenteam, waar hij voetbalde met o.a. de gebroeders Beumer, Jan Vermeulen, Joop van Gool, Fons Schijf, Alex Brenninckmeijer en nog een aantal, meestal redelijk op de maatschappelijke ladder geslaagde, figu-

ren uit De Meern en omgeving. Nadat dit elftal, gezien de leeftijden van veel spelers over de houdbaarheidsdatum was en daardoor uit elkaar viel, ging hij nog een aantal jaren door met verschillende jongens op zaterdag in één van de lagere elftallen.

Horen, zien en zwijgen

Gestopt met voetballen en ja wat nu? Zoon Erik, die op dat moment in de A1 van De Meern zat, wist daar wel een antwoord op. “Pa waarom ga je niet verzorger worden, je bent bij ons toch al de waterzakdrager en helper in nood?” Martin was op het Gregorius, waar hij gewerkt heeft als leraar Nederlands en later conector was, heel lang de enige die een E.H.B.O.-diploma had. Hij had daardoor al de nodige ervaring opgedaan met, meestal op de gymles, veroorzaakte kwetsuren. Al snel schreef Martin zich in voor een cursus sportmasseur bij de in Utrecht en omstreken bekende fysiopraktijk en het instituut voor sportverzorging van Tim van der Laan. Een dag voor het behalen van zijn diploma had hij een gesprek met toenmalig voorzitter van de zondag Jan Verburgt. Twee dagen later, nu met diploma kon hij gelijk aan de slag bij het 1e van de zondag. Daar maakte hij ook kennis met Roland Ausma als speler, terwijl diezelfde persoon ook zijn leerling op school was. Roland keek toch wel even vreemd op nu zijn leraar ook opeens zijn verzorger was. Ter kennismaking zei Martin: “Ik word jullie verzorger en niet het luisterend oor van de trainer”. (In dit geval Ruud Vork). Zo was gelijk maar duidelijk hoe de rolverdeling was. Hierdoor werd Martin al snel een vertrouwenspersoon van de spelers, maar kreeg hij daarin ook het vertrouwen van de trainer. “Horen, zien en zwijgen” was in al die jaren dat hij verzorger was zijn motto. Daardoor heeft Martin veel te horen gekregen, ook privé zaken en soms ook problemen met de trainer of medespelers, die altijd binnen de muren van de verzorgingsruimte zijn gebleven. Ook met de trainers na Ruud Vork, Hans de Wit en Frans Schuitemaker kon Martin altijd goed door één deur en heeft hij veel plezier gehad. Samen met Frans Schuitemaker

heeft hij daar 2 kampioenschappen meegemaakt. Onder de laatste werd de wens van de vereniging het ambitieniveau te verhogen, steeds sterker. Daarvoor werden meer en meer spelers van buiten gehaald, die natuurlijk niet helemaal voor niets kwamen. Dat kwam de sfeer niet altijd ten goede, terwijl er alles aan gedaan werd om na afloop toch minstens een uurtje een gezellige “derde helft” te houden. We waren door de sterke ledengroei, als gevolg van de bouw van Leidsch Rijn, niet langer het dorpsclubje waar men nog wist van wie een speler uit het 1e er één was.

Samenwerking met anderen en stagebege-leider

Bij complexere blessures kon Martin terugvallen op de kennis van beroepsdeskundigen zoals Hans van Leeuwen en Stefan Visser. Hans is voor velen bij V.V. De Meern bekend van zijn praktijk aan De Zandweg en Stefan is een eigen praktijk gestart in een sport-school aan de Burgemeester Taets van Amerongenlaan beiden in De Meern. Op sportpark Fletiomare werkte Martin al samen met Stefan die later via de jeugd van FC Utrecht het daar tot hoofd-verzorger van het 1e schopte. Tot 2010 bleef Martin verzorger van het 1e zondag elftal en hield daarbij ook nog eens alles bij wat er in de media te vinden was over zondag 1. Voor alle spelers en staf maakte hij hier jaarlijks een boekwerkje van. (Hij is nog van de tijd van de plakboeken). Daardoor is nog veel na te lezen uit het tijdperk 2002 tot en met 2010. In dat laatste jaar maakte hij de overstap naar zaterdag 1, waardoor hij 1 avond in de week meer thuis was.

Was voor zijn vrouw wel zo leuk, want Martin kon onderhand zijn bed wel neerzetten op sportpark De Meern. Daar beleefde hij onder trainer Rob Zomer ook nog eens 2 gouden jaren, want zaterdag 1 promoveerde achterelkaar van de 3e naar de 1e klas. In die tijd kreeg Martin steeds meer te maken met stagiaires die graag bij hem letterlijk en figuurlijk de fijne kneepjes van het vak kwamen leren. Het waren meiden en later ook wel jongens die een M.B.O. opleiding sport en beweging volgden. Menigeen kwam later bij hem langs om voltrots het diploma te laten zien.

Integer en terugkijken met voldoening

In de tijd bij de zaterdag deed Martin er op donderdagavond ook nog de spelers van de lagere elftallen bij. Verder werd ook jeugdspelers de gelegenheid gegeven en ook de dames wisten hem te vinden. Daarbij stelde hij als voorwaarde dat zij altijd een medespeelster of vriendin meenamen, om zo op alle fronten te zorgen voor een veilige omgeving. Het toont eens te meer zijn integriteit aan. Zo onverwachts als hij begonnen is, zo onverwachts kwam ook zijn einde als verzorger. Door bemoeienis van derden kon hij zich niet langer motiveren en besloot te stoppen. Op hartelijke wijze heeft hij afscheid genomen van spelers en staf van het 1e. Met veel voldoening kijkt hij terug en dankbaar is hij ook voor de vele mooie en goede contacten uit die tijd. Omgekeerd geldt dit ook voor veel spelers, voor wie hij letterlijk en figuurlijk alles uit de kast haalde om te zorgen dat zij zo snel mogelijk weer hun geliefde spel met de bal konden oppakken en een vertrouwenspersoon bij uitstek was.

Zaterdag veteranen seizoen 1998/99

Staan: v.l.n.r. Nico Kriekaard, Auke Nijholt, Gerard Wolswijk, Geurt Diepeveen, Piet Eversdijk, Daaf Versloot, Jacco Groenendijk en Ab Kragten (grensrechter)
Zittend: v.l.n.r. Eef Oskam, Martin Adelaar, Ton Oskam, Henk Noorlander, Theo Mocking, Walter Corsten, Kees van Krevel en Hans uit den Broek

Van wedstrijdsecretaris tot Sinterklaas

Als je wekelijks je pot voetbal speelt of loopt te trainen, heb je vaak geen weet wat er achter de schermen allemaal gedaan wordt om dat voor elkaar te krijgen. Daarom hier het verhaal van al die vaak stille werkers zonder wie de vereniging niet zou kunnen functioneren zoals ze nu doet. Dat zijn er heel veel tot aan Sinterklaas aan toe, en of we dat nou een stille werker kunnen noemen?

Wedstrijdsecretariaat en veldindeler

Al vanaf het allereerste begin is er een wedstrijdsecretaris geweest. Deze functionaris zorgt ervoor dat alle spelers weten, wanneer, waar en op welke tijd zij hun wedstrijden moeten spelen. Vroeger waren zij geabonneerd op het wekelijks verschijnende, door de KNVB-afdeling Utrecht uitgegeven, krantje met de naam "Sportleven". Uit een bewaard gebleven exemplaar uit 1956 weten we zodoende dat de A-junioren op zaterdag 10 november van dat jaar om 15.30 uur thuis moesten spelen tegen de DWSV. De B-junioren een uur eerder uit tegen SCH. Jarenlang hebben verschillende wedstrijdsecretarissen met behulp van het afdelingsblad van de afdeling Utrecht voor V.V. De Meern het competitie-

programma voor de eerstvolgende zaterdag voor de jeugd en de zaterdag en zondag afdeling in elkaar gezet. Tegenwoordig wordt het wedstrijdprogramma digitaal gepubliceerd en ook alle eventuele wijzigingen.

Er is een tijd geweest dat spelers d.m.v. een kaart persoonlijk werden uitgenodigd voor de wedstrijd. Later werd tweewekelijks het programma voor alle teams op een stencil uitgereikt aan de elftal leider die deze weer doorgaf aan de spelers van het elftal. Nu kan iedere speler op de website zien hoe het programma er uitziet en kan er zelfs al weken vooruitgekeken worden, uiteraard onder voorbehoud van wijzigingen. Voor de jeugd werd het programma aangeplakt op het raam bij café Huigen, na de sloop op een mededelingenbord dat geplaatst werd naast schoenmakerij van Engelen gelegen naast de Hervormde Kerk aan de Zandweg. Jarenlang is de wedstrijdsecretaris ook verantwoordelijk geweest voor de samenstelling en het compleet krijgen van de lagere elftallen bij jeugd en senioren. In de loop van het seizoen als het aantal geblesseerden toenam, was dat altijd weer een hele puzzel en was het regelmatig hopen dat er wedstrijden werden afge-

Sportleven 1956

VOETBALVERENIGING "DE MEERN" **17**

DM **2** Lev **0** De Meern, datum postmerk **8/11/69**

Clubgenoot,

Wij nodigen U uit in de a.s. **ZATER** dag te spelen comp. ~~uit~~/thuis wedstrijd uit te komen als

TEGEN: **LEVU 1**

TERREIN: **ELETIONMARE** **X**

AANVANG **3** uur.

Vertrek per auto.

LEIDER: _____

Namens het bestuur
de wedstrijd secretaris.

Bij verhindering deze kaart uiterlijk voor **Donder** dag 20.00 uur inleveren bij de wedstrijd secretaris. **dr Ariënslaan 62**

Ik ben verhinderd wegens: _____

Uitnodigingskaarten uitgeschreven door Piet Westerhout (wedstrijdsecretaris zaterdagafdeling)

Trainer Pambos
Wensdag Vrijdag 1845 m
VOETBALVERENIGING "DE MEERN".

De Meern, datum postmerk **30/8/69**

Clubgenoot,

Wij nodigen u uit in de a.s. **ZATER** dag te spelen ~~comp.~~ uit/~~thuis~~ wedstrijd uit te komen als

TEGEN: **Bev.Boys 1**

TERREIN: **Werkhoven**

AANVANG **4** uur.

Vertrek per auto, ~~broletje of fiets~~

LEIDER: **Vanaf De Meern 3** uur

Namens het bestuur
Wedstrijd secretaris.

Bij verhindering deze kaart uiterlijk voor **donderdag** 19 uur inleveren bij de wedstrijd secretaris. **dr Ariënslaan 62**

Ik ben verhinderd wegens: _____

last. Snipperdagen waren er in die tijd gewoon nog niet en bij niet op komen dagen wachtte de club een flinke financiële boete. Zodra het programma bekend was kon de veldindeler aan de slag. Tot 1964 was dat vrij simpel met één veld. Bij de komst van de zaterdag was daarvoor geen ruimte en moesten zij alle wedstrijden uit spelen. Na de komst van Sportpark Fletiomare werd het al lastiger daar ook met P.V.C.V. rekening gehouden moest worden. In de loop der jaren kwamen er steeds meer elftallen bij en hoewel Peef (PVCV) inmiddels was verhuisd naar de overkant van de Europaweg werd het er niet gemakkelijker op om de puzzel rond te krijgen. Ook seniorenelftallen ontkwamen er soms niet aan om al vroeg in de ochtend hun wedstrijd te spelen. Met de ingebruikname van Sportpark De Meern beschikten we opeens over het dubbele aantal velden en was het appeltje eitje. Maar zoals iedereen weet groeide De Meern als kool en daar kwam nog eens bij dat steeds meer senioren op zaterdag wensten te voetballen i.p.v. op zondag. “Tom Poes verzin een list” zeggen we dan en die kwam er. Een deel van de jeugd werd verplaatst naar de zondag om zo wat ruimte op de zaterdag te krijgen. Ook loopt het programma, doordat op alle velden tegenwoordig verlichting is, tegenwoordig door na half vijf in de middag. Maar het blijft een hele puzzel om elke week alles rond te krijgen. Gelukkig is er nu wel een nieuw zelf ontwikkeld veldindeling-programma wat helpt bij deze wekelijks terugkerende klus waarbij ook de kleedkamerindeling gelijk meegenomen kan worden. Als je op het beeldscherm in de hal kijkt, denk dan maar eens aan de mensen die dat steeds weer voor elkaar boksen.

Clubblad, wedstrijdkrant, website en moderne communicatie

Al in de jaren 50 zag de club het belang in van goede communicatie met de leden. Het was de plaatselijke fotograaf Jan Verheul tevens lid van V.V. De Meern die begon met het wekelijks uitbrengen van een gestencild blaadje. Hieruit kwam het eerste clubblad genaamd de VVDM-er wat begin 1954 het levenslicht zag. In 1962 ging dit blad Mare-Flitsen heten en sinds 1969 verschijnt ons clubblad onder de naam Teamgeest. Daarbij heeft het blad in de

loop der jaren wel regelmatig een wisselend aanzicht en format gehad. Hoge waardering voor alle redactieleden en schrijvers van copy! Na het door zaterdag 1 behaalde kampioenschap en promotie naar de 3e klas in 2004, werd door de zaterdagafdeling overgegaan tot de uitgifte van de wekelijkse wedstrijdkrant. Daarin verslagen van diverse elftallen van jeugd en senioren, een voorbeschouwing op de wedstrijden van de 1e teams, een column en de topscoorderslijst van alle elftallen van de vereniging. Knap werk van de samenstellers hiervan om dit steeds weer op zo'n korte termijn in elkaar te zetten. Voor de hele snelle berichtgeving is er de website met real-time informatie over het wedstrijdprogramma, wedstrijdverslagjes, nieuws dat belangrijk is voor leden, informatie voor ieder afzonderlijk elftal en alles wat verder nieuwswaarde heeft. Alles verzorgd door vrijwilligers die daar dagelijks mee bezig zijn. Dan is er tot slot nog social media, waar leden onderling allerlei al dan niet zinige wetenswaardigheden met elkaar uitwisselen en waar hele volksstammen zich dagelijks zoet mee weten te houden. Duidelijk is wel dat in al die 75 jaar de vraag naar nieuws uit de vereniging en van elkaar, niet veranderd is, wel dat er steeds meer bronnen zijn, het actueler is, maar misschien ook wel oppervlakkeriger en vluchtiger geworden is.

Materiaalverzorgers

Het spel dat wij spelen heet voetbal en dat zegt al genoeg. Zonder bal geen voetbal. Die komen soms zo maar uit de lucht vallen zo lijkt het, maar moeten toch echt aangeschaft worden. Dat wordt gedaan door de materiaalcommissie, die regelmatig inventariseert of er weer nieuwe aangeschaft moeten worden. Daarbij gaat het niet om 1 soort, want voor elke leeftijdscategorie gelden verschillende gewichten. Voor trainingen worden dan soms ook nog weer andere gebruikt dan voor de wedstrijd. Daar gaat een heel kapitaal inzitten en dan is het toch wel bedenkelijk hoe slordig er mee omgegaan wordt. Velen denken dat het allemaal toch wel van de grote hoop gaat, maar uiteindelijk betalen we met elkaar de rekening. Naast de ballen moet er ook gezorgd worden voor reserve shirts, pionnen, hoekvlaggen, grensrechtervlaggen en wat er verder nog komt kijken om te kunnen trainen en voetballen.

De consul

Nooit van gehoord! Wat voert die nu uit? Nou die is alleen bij heel slecht weer nodig. Vroeger meer dan nu, want door de komst van kunstgras is het werk van de consul er stukken gemakkelijker op geworden. We hebben nog één natuurgrasveld en alleen bij heel slecht weer komt de consul opdaven. Hij beoordeelt of het verantwoordelijk is om op het veld te spelen zonder dat de grasmat daaronder te leiden heeft. Door jarenlange kennis en ervaring weet hij inmiddels wel wat het veld aankan. Bij de kunstgrasvelden is het een stuk simpeler, want alleen bij sneeuw of gladheid worden de wedstrijden daarop afgelast. Door de betere aanleg van natuurgrasvelden en de stormachtige groei van het kunstgras, kunnen er tegenwoordig dubbel zoveel wedstrijden gespeeld worden als pakweg 30 jaar geleden. Ook in de zomer ligt de boel niet meer stil, om nieuw ingezaaid gras de kans te geven aan te slaan. Door dit alles heeft de consul tegenwoordig een makkelijk baantje, maar als hij nodig is dan moet hij er wel vroeg zijn.

De leider

Elk elftal heeft minimaal één leider. Soms zijn er zelfs twee. Hij/zij begeleidt het team tijdens de wedstrijd, geeft aan de zijlijn zo nodig aanwijzingen, regelt in de rust de thee of water en ziet erop toe dat het er in de kleedkamer een beetje ordelijk aan toegaat. Indien nodig hanteert hij/zij de vlag langs de lijn of valt in als scheidsrechter. Een beetje een manusje van alles en de smeerolie voor het team.

Het ontvangstcomité

Zij zorgen voor de ontvangst van scheidsrechters en de leiders van onze tegenstanders. Geven aan waar ze de sleutel van het kleedlokaal kunnen afhalen en verzorgen na afloop bij het afhandelen van de wedstrijdadministratie voor de consumpties aan leiders en scheidsrechters.

De speaker

Aankondiger van de te spelen wedstrijd, opstellingen, wissels en makers van doelpunten. Moet vooral bij doelpuntenmakers en wissels goed opletten want een foutje is zo gemaakt.

De onbekende werker

Met meer dan 300 vrijwilligers zullen er zondermeer een aantal werkzaamheden zijn, waar geen aandacht aan besteed is in dit artikel, maar die wel van belang zijn voor het goed functioneren van de club. We merken er meestal weinig van, maar pas als het werk van al deze stille werkers niet meer gedaan wordt komt er zand in de motor. Daarom speciaal ook aan deze medewerkers een ode voor jullie werk.

Sinterklaas

De allerlaatste die we echt niet mogen vergeten is natuurlijk Sinterklaas! Bijna zolang als de club bestaat, komt hij elk jaar langs om de kinderen even extra aandacht te geven. In de jaren 50 kon het zomaar gebeuren dat hij nog een week langer bleef en bij de voetbal pas op 12 of 13 december zijn opwachting maakte. In ieder geval is hij voor de jongste jeugd in december even de belangrijkste medewerker van de hele voetbalvereniging. Het is maar dat je het weet!

Sinterklaas bij De Meern met Joop Westerhout als spreekstalmeester

EEN ELFTAL VRAGEN

Jongens onder 11

Een Elftal vragen aan JO11-9

De antwoorden zijn van: Dex van der Voorn, Hamza Bouda en Noah Wilson. Ben benieuwd hoe jullie over 25 jaar op jullie antwoorden van nu terugkijken!

1. Hoe oud was je toen je bij De Meern ging voetballen?

Dex was 9, Hamza 11 en Noah 10.

2. Wat is zo leuk aan voetbal?

Dex: Gewoon een bal in het doel schieten. (Zo simpel kan het dus zijn)

Hamza: Dat je veel moet bewegen. (Heel belangrijk in een tijd waarin we teveel zitten.)

Noah: Ik vind het een leuk spelletje om te spelen. (Gelijk heb je, want met jou vinden heel veel mensen dat.)

3. Wat is tot nog toe het leukste wat je bij De Meern hebt meegemaakt?

Dex: Met zijn allen naar de Mac. Hamza: Wedstrijden spelen. Noah: Weet ik niet.

4. Weet je op welke plek De Meern is opgericht en hoe oud de club dit jaar wordt?

Geen van allen weten ze de plek, terwijl de meesten er in de zomer regelmatig komen om hun ijsje op te eten. Het plantsoentje bij ijssalon Zomers. Maar allemaal weten ze wel dat V.V. De Meern dit jaar 75 jaar wordt.

5. Speel je ook wel eens op een andere plek voetbal en waar?

Dex: nee. Hamza: Bij PVCV. Noah: Ja op een voetbalveldje en in de tuin.

6. Wil je nog lang bij De Meern voetballen?

Het antwoord is bij allen volmondig ja en bij Hamza zelfs: jaaaaa!!!

7. Wat is je favoriete voetbalclub?

Dex: Barcelona. Hamza: AJAX. Noah: Paris Saint-Germain

8. In welke wijk woon je?

Dex: Het Weer. Hamza: Vleuten. Noah: Het Zand.

9. Wat eet je het liefst op zaterdag?

Dex: Pizza. Hamza: Patat. Noah: Pizza.

10. Wat is leuker: Voetballen of gamen?

Het antwoord is voor iedereen: Voetballen!!

11. Lees je wel eens een boek?

Dex: Nee. Hamza: Ja. Noah: Soms.

Nu maar hopen dat jullie in ieder geval een aantal verhalen uit dit boek wel gaan lezen want dan weet je meer over V.V. De Meern en alles wat erbij komt kijken om jou elke zaterdag te kunnen laten voetballen!

*Ik vind het een leuk spelletje
om te spelen*

*Gewoon een bal in het doel
schieten*

Dat je veel moet bewegen.

J011-9

Hoe komt de vereniging

Zodra we een beetje weet gaan krijgen hoe de wereld in elkaar zit, ontdekken we vrij snel dat heel veel om centen draait. Nou is centen eigenlijk niet meer van deze tijd want als betaalmiddel bestaat de cent al een jaar of 15 niet meer, maar als rekenéénheid nog steeds wel. Zodra het geld in de wereld kwam is het een steeds dominantere rol gaan spelen. Eeuwenlang was het fysiek aanwezig in de vorm van munten van (edel) metaal, maar al in de 14e eeuw werd het deels vervangen door papier en in de tijd waarin we nu leven wordt het steeds meer digitaal. Welke vorm het ook heeft, ook bij onze vereniging speelt geld door de hele nu 75-jarige geschiedenis een grote rol. Daarom gaan we eens kijken hoe V.V. De Meern door de tijd aan geld is gekomen.

De jaren 40

Toen de club in 1947 werd opgericht was Nederland nog volop aan het bijkomen van de gevolgen van wereldoorlog 2. Aan bijna alles was gebrek en veel was door schaarste alleen op de bon verkrijgbaar zoals dat toen genoemd werd. Wilde je bijvoorbeeld een paar nieuwe voetbalschoenen kopen dan kreeg je die niet zomaar met geld. Daarvoor moest je ook een aantal schoeiselbonnen inleveren. Elk huishouden kreeg maandelijks afhankelijk van de grote, een kaart met allerlei bonnen voor verschillende artikelen. Dat kon variëren van koffie, tabak, zoetwaren en textiel, tot bonnen voor brandstoffen en schoeisel. Er moest dus heel wat gebeuren wilde je een paar nieuwe kicksen krijgen, want ook gewone schoenen waren nauwelijks te koop. Ook voor onze jonge vereniging was het voor de eerste penningmeester passen en meten om financieel rond te komen. Lees daarvoor de notulen van de bestuursvergadering van 4 oktober 1949 er maar op na: "Over de bus naar Benschop die kost wel f 40,- word wel wat te duur, er naar een goedkopere uitgekeken worden want anders moeten we lopen aldus de voorzitter." (letterlijk met spelfouten en al overgenomen uit het oudste bewaard gebleven notulen schriftje uit die tijd).

Fancyfair in jaren 50 groot succes!

Veel geld was in het begin gaan zitten in de realisatie van 2 kleedlokalen deels gemaakt van oude vooroorlogse reclameborden en de omheining van het veld. Om kosten te besparen moest er begin jaren 50 zelfs bezuinigd worden door de trainer maandelijks f 5,- minder te betalen. En dat van zijn toch al niet hoge vergoeding van f 30,- per maand. Er moest dus gezocht worden naar meer inkomsten, want van de anderhalve gulden contributie in de maand ging het echt niet. Daarom begon men met het organiseren van een fancy fair in het bij café Huigen (gelegen op de hoek Meerndijk Rijksweg waar nu een plantsoentje ligt bij de bushalte en de ijssalon) behorende feestzaaltje ook wel "De Stal" genoemd. De Meernse bevolking kon zich o.a. vermaken met een rad van avontuur, blikgooien, een schiettent, sjoelen en voor de kinderen een grabbelton. (Voor hen die niet meer weten wat een grabbelton is: een wastobbe of e zinken teil, met zaagsel of in stukjes gescheurde kranten, waarin kleine ingepakte prulletjes verstopt zaten. Voor een stuiver of een duppie mocht je er een pakje uit grabbelen.) Ook waren er diverse handwerken te koop waaronder poppetjes in de clubkleuren van De Meern. Voor het rad van avontuur en de schiettent waren diverse door de plaatselijke middenstand beschikbaar gestelde prijzen, zoals taarten, fruitmandjes of levensmiddelen. Trots kon in de eerstvolgende bestuursvergadering van november 1954 gemeld worden dat het festijn het mooie bedrag van f 1.177,90 had opgebracht, wat met gejuich werd begroet zo melden de notulen.

aan de centen?

1

Glazenactie, toto en verkoop bloembollen jaren 60.

In 1962 bestond V.V. De Meern 15 jaar en om aan wat extra geld te komen gaat men voor 1 gulden per stuk bierglazen verkopen. Op het glas een oranje zwart voetballertje en de opdruk: "V.V. De Meern 1947 1962". In totaal zijn er 2.000 verkocht, waarbij een jeugdlid er maar liefst 156 aan de man wist te brengen.

Eind jaren 50 was Ot van Rooijen begonnen met een wekelijkse voetbalpool waarvan de opbrengst grotendeels ten goede kwam van de vereniging. Begin jaren 60 kwam er een landelijke toto waarvan van elk formulier een dubbeltje ten goede van de vereniging kwam. Het gezin van de aan de Zandweg wonende toenmalige penningmeester Jan van Wijk was daar wekelijks heel druk mee. Ze gingen het hele dorp af om de deelnemers van een formuliertje te voorzien voor de eerstvolgende week. Tegen betaling namen ze het ingevulde exemplaar van de eerstkomende zondag mee. Per formulier kon je minimaal twee kolommen invullen door kruisjes te zetten achter een 13-tal wedstrijden uit de diverse divisies (3 in totaal) die er toen waren. Ging je ervan uit dat de thuisspelende ploeg ging winnen dan vulde je een ééntje in, dacht je dat de uit spelende ploeg ging winnen, dan werd het een tweetje en bij een verwacht gelijkspel dan werd het een drietje. En dan maar hopen dat je ze alle 13 goed had want dan viel je in de prijzen. Zondagmiddag precies om half 5 las Frits van Turenhout met zijn sonore stem alle uitslagen voor en niemand kon zo mooi een uit-

slag van 0-0 uitspreken als Frits. En dan kwam de toto. Daar kon dan zomaar de wedstrijd Elinkwijk - Ajax bijzitten, maar ook NOAD - Xerces DHC of Limburgia - SC Drenthe. Bijna allemaal clubs die toen nog betaald voetbal speelden maar nu, op één na, alleen nog als amateurclub voortleven. In de jaren 70 en nog heel lang daarna, waren Truus en Willem van Oostrum uit de Trompstraat de grote organisatoren van de TOTO en later ook lotto. Elke vrijdagavond fietste Willem naar het bondsbureau aan de Biltstraat in Utrecht om de formulieren in te leveren. Daar zat ook nog eens een hele administratieve organisatie achter, met plakken van zegels als controlemiddel. Eind jaren 60 waren er wel 550 deelnemers, wat de club wekelijks een leuk centje opbracht, want het bedrag dat per formulier ten gunste van de club kwam, ging in de loop der jaren ook omhoog.

In 1968 ging men met dozen met bloembollen langs de deur en ook werd er nu en dan oud papier ingezameld. End jaren 60 beginnen Agaath Baas en Nel Versloot met een aantal vrijwilligers zelf de kantine te exploiteren en ook moet dan nog steeds fietsenstallingsgeld betaald worden. Dit alles om maar aan wat extra geld te komen. Met dubbeltjes, kwartjes en met wat geluk guldens en heel veel tijd en creativiteit werden de broodnodige inkomsten bij elkaar geharkt. Al deze mensen die hieraan hebben meegewerkt verdienen dan ook nog steeds heel veel respect. In een volgend verhaal gaan we zien hoe V.V. De Meern de afgelopen 50 jaar aan extra inkomsten is gekomen.

Willem en Truus van Oostrum

Bierglazen t.g.v het 15-jarig jubileum

1950

Kees Vreeswijk

Kees heeft er zin in. Praten over voetbal. Hij hangt zijn jas aan de kapstok. Een jas van de plaatselijke voetbalclub V.V. De Meern. Zonder reclame erop. Dat wil Kees niet. Hij is op de velden van de Meern vaak zo te zien. Met die jas. Als er allerlei klusjes moeten worden opgeknapt, dan is daar Kees.

Geboren in 't Goy. Met open armen opgenomen in een gezin met vijf meisjes en drie jongens. Het zal een zorgeloze tijd geweest zijn want hij herinnert zich er bijna niets meer van. De herinneringen gaan leven nadat het gezin verhuisd is naar Vleuten. Op de Alendorperweg wonen de tuinders en vader Vreeswijk probeert daar ook emplooi te vinden. Om te beginnen als daggelder. Vanuit het boerderijtje op Alendorp opent zich dan een nieuwe wereld. Ineens woont Kees op een plek met heel veel kinderen. Dat was in 't Goy wel anders. Kees bezoekt de lagere school in Vleuten. Dat is lekker dichtbij. De vrijbouter houdt het daar zes jaar vol. Dat wil zeggen, het onderwijzend personeel houdt het zes jaar vol... Ook de vader van Kees voelde wel aan dat zijn zoon het van de fysieke arbeid zou moeten gaan hebben. Gelukkig heeft tuinder Mocking werk genoeg. Een keurig Roomsche bedrijf, waar niet gevloekt wordt, dus de keuze is snel gemaakt. Behalve tuinieren zijn er nog andere ambities. Het vrachtvervoer trekt hem ook en na drie jaar verkast Kees, die inmiddels zelf een rijbewijs heeft, naar het transportbedrijf van Van der Gun. Hij heeft daar vooral spullen vervoerd voor Heineken. Maar laat dat toeval zijn. Als het koffie was geweest, had Kees het ook weggebracht. Vervolgens stapt hij over naar Goes, het grootste transportbedrijf in de omgeving. Weer een nieuwe wereld. Totdat een ernstig auto-ongeluk roet in het eten gooit. Kees is blij dat hij het er levend van heeft afgebracht. Behoorlijk in de kreukels, auto en bestuurder. Dat zal niks meer worden op een grote vrachtauto. Einde Goes. Maar gelukkig is daar ene Wim Oskam. Eigenaar-directeur van een bedrijf dat zich met grondverzetwerk bezighoudt. Of Kees

geen zin heeft om bij hem te komen werken? Soms komen die mensen op je pad, vertelt Kees, terwijl hij een slok van de koffie neemt. Ik ben er bijna 40 jaar gebleven! Hij is goed voor hem geweest en Oskam heeft een goeie aan hem gehad... Hij was er altijd van 's morgens vroeg tot 's avonds laat. Toch een beetje trots. Van diezelfde Oskam kun je nu nog reclameborden zien rond de velden. En hij was shirtsponsor avant la lettre, want Wim Oskam is ook een voetballiefhebber. Hij betreft Kees, die na het ongeluk geen bal meer heeft geraakt, weer bij V.V. De Meern. Die voetbalcarrière mag geen naam hebben, relateert Kees zelf. Hij voetbalt in het begin veel op Alendorp en nadat hij zich als lid opgegeven heeft bij Anton Baas, is hij ook op de velden van V.V. De Meern te vinden. Dat waren nog de velden op de Strijkviertel. Het gebeurde wel dat al die voetballertjes van Alendorp en Utrechtseweg met de vrachtauto naar het terrein werden gebracht. Gelukkig verhuist de club al snel naar het nieuwe sportpark aan de Europalaan. Wat een verschillen! Kon je op de Strijkviertel alleen maar een rolletje drop kopen bij de kiosk van Ad van Rooyen, hier op het nieuwe sportpark was een heuse kantine met gevulde koek en limonade. En hier begint ook het voetbal van Kees met jongens als de Boer, Gresnigt, Verkley en Mandjes. Hij houdt het tot zijn 18e verjaardag vol. Er is nog een feestje in de Afrit van Sjaak van den Helden als de voetballers overgaan naar de senioren. En dat is dan het laatste wapenfeit. Zijn gezondheid speelt hem parten. Jammer, maar het is niet anders. De leden van de supportersvereniging, waaronder ene Piet Oostrum (zijn latere schoonvader) en Willem Mandjes halen hem echter weer bij de club. En Kees ziet dan ook meteen waar

1947

Daaf Versloot

Jeugd jaren De Meern

Daaf was 5 toen hij aan 't Zand in Vleuten kwam wonen. Vader was stationschef in Maarssen geweest, maar moest hiermee stoppen wegens gezondheidsredenen. De directe buurman was bakkerij Sturkenboom van roomse huize. Toch werd om en om de ene week daar het brood gekocht en de andere week bij de protestantse bakker Ern . Nederland was in die tijd nog uitgesproken verzuild. Je geloofsrichting bepaalde in sterke mate de schoolkeuze, politieke partij, lidmaatschap omroepvereniging en zelfs waar je de dagelijkse boodschappen kocht. Als kleuter ging Daaf daarom naar de Ds. Echhorn kleuterschool gevestigd net voorbij de hoek Woerdlaan 't Zand. Het schooltje was van aluminium en een schenking van de nog steeds aan de Groenewoudsedijk gevestigde aluminiumfabriek Nedal. Erg naar zijn zin had Daafie het er niet en na een bezoek aan huisarts Lambers was het pleit snel beslecht. "Haal hem er maar af want anders wil hij nooit meer naar school" kreeg zijn moeder als advies van deze voetbal liefhebbende bekende Meernse huisarts. Maar een goed jaar later kwam hij er niet onderuit en ging hij naar de School met den Bijbel aan de Zandweg. Aan zijn rapport te zien ging het hem daar niet slecht af. In 1955 overleed zijn vader en omdat hij al lang een zwakke gezondheid had, heeft Daaf nooit een vader gehad die leuke dingen met hem gedaan heeft, wat best wel een gemis is geweest. Als manneke van een jaar of 9 ging hij regelmatig met zijn oom Jan van Veen mee, die door heel De Meern melkproducten rondventte. Bij de Burgemeester Taets van Amerongenlaan ging dat een keer goed mis. Daaf had ijskoude handen gekregen en kreeg daardoor de tapkraan van de verse melk, die toen nog los verkocht werd, niet meer dicht. Daardoor stroomde zo'n 40 liter kostbare melk over straat. Oom Jan, die nog wel eens kort door de bocht kon gaan, bleef er gelukkig opmerkelijk rustig onder waardoor Daaf mocht blijven als hulpje. In zijn vrije tijd voetbalde Daaf graag met een clubje jongens onder de naam "D.V.O. Door Vrienden Opgericht" op een veldje bij het aan de Hoge Weide gelegen volkstuinencomplex. Nu loopt daar een grote verkeersweg richting winkelcentrum Leidsche Rijn. In 1957 nam Daaf

onder leiding van zijn onderwijzer meester Aten deel aan het eerste schoolvoetbaltoernooi, dat om beurten bij SCH, V.V. De Meern en P.V.C.V. gespeeld werd met o.a. Gerrit Hoffland, Hans Koense, Cees van den Bovenkamp en zijn neef Daaf van Veen, zoon van de melkboer.

Middelbare school, lid van De Meern en aan het werk

Na de lagere school was de MULO gelegen aan de Makassarstraat in de Utrechtse wijk Lombok het volgende stuk onderwijs. Vanaf de hoek 't Zand Utrechtseweg fietste Daaf samen met een stel jongens en meiden uit Vleuten hier elke dag naar toe. Onder voorwaarde dat hij overging naar de 2e klas mocht hij zich van zijn moeder aanmelden als jeugdlid van V.V. De Meern. Dat gebeurde bij de, toen ook aan 't Zand wonende, Bram van Mourik. De buit was binnen, want het jaar erop ging hij niet over naar de volgende klas. Hij begon in de C-Junioren, maar het jaar daarna voetbalde hij in de A-Junioren met o.a. Eef van Oostrum, Chris Vermilt, Wim Agterberg en Gert Heemskerk. In 1965 was hij het eerste jeugdlid dat overging naar de in 1963 opgerichte zaterdagafdeling van V.V. De Meern. Van trainer Schut kreeg hij te horen: "Wat heb je bij de zaterdag nou te zoeken!" Zijn moeder stelde die keus echter zeer op prijs, want voetballen op zondag lag in die tijd nog gevoelig in sommige protestantse gezinnen. In het tweede jaar in het 2e maakte Daaf zijn eerste kampioenschap mee onder leiding van Joop Koot. Het jaar erop was het weer raak en in 1973 haalde hij zijn 3e kampioenschap binnen. Een aantal jaren pendelde hij heen en weer tussen het 1e en 2e. Ook met het 4e werd hij in 1979 nog een keer kampioen. Hierna speelde hij nog een jaar of 20 zeer verdienstelijk in diverse elftallen als stoere verdediger. Na van school te zijn gekomen werkte hij zeer lang als financieel administrateur bij de firma van Hees in Vleuten en wist hij menig V.V. De Meern lid een auto aan te praten van dit garagebedrijf.

Diverse functies bij V.V. De Meern

Nadat hij zijn dienstplicht vervuld had werd hij al snel gestrikt voor de functie van secretaris in het bouwteam van de zelf te bouwen kantine. Nog voordat de bouw voltooid was, werd hij ook algemeen secretaris, waardoor het voorkwam dat hij, doordat hij 2 petten ophad, regelmatig brieven aan zichzelf schreef. Uit oogpunt van functiescheiding zou dat eigenlijk niet mogen, maar niemand die zich daar druk over maakte, veel te blij als men was dat deze niet begerenswaardige functies vervuld werden door een betrouwbaar persoon. In april 1973 werd het nog veel gekker. Voorzitter Jo Klerkx was afgetreden na de zogenaamde "Beukelftal affaire" en daarom nam Daaf tot de komst van de nieuwe voorzitter Frits Bloemkolk deze functie er tijdelijk ook maar bij. Tot eind 79 bleef hij secretaris, waarna hij overstapte naar het zaterdagbestuur en de beheercommissie van de kantine. Ook was hij in het seizoen '83-'84 nog een jaar leider van zaterdag 1 waar Joop Zoutenbier toen trainer was. En een jaar of 15 was hij keeperstrainer. Elke donderdagavond nam hij op een reststuk van het toenmalige sportpark Fletiomare, de zogenaamde "sniep", de keepers onder handen o.a. Rick Bednorz, Edwin Slump, en Charel Beniest.

Overige wetenswaardigheden

Daaf trouwde in 1969 met Nel van Meenen waarmee hij nog steeds samenwoont in Vleuten. Hij zag haar voor het eerst bij de patat- en snackwagen van Gé van Rooy. Van hem kreeg hij een gehaktbal naar zijn

hoofd geslingerd, nadat hij met een stel vrienden een uitdagende opmerking naar Gé had gemaakt. Later kwam dat helemaal goed, want de 25-jarige bruiloft is in 1994 op uitnodiging van dezelfde gehaktbalgooier bij hem in restaurant Fletiomare gevierd. Al vanaf de lagere school dateert de vriendschap met de eind 2021 overleden Siem Wagevoort. Samen met hem bezocht hij wedstrijden van D.O.S. in de oude Galgenwaard. Aan een wedstrijd van het elftal van Siem op een vroege zaterdagochtend in Culemborg bewaart Daaf ook nog speciale herinneringen. Zijn maatje was nog weleens een heethoofd en bij een door de grensrechter van V.V. Culemborg afgevlagd doelpunt van De Meern ging hij zijn boekje te buiten. Daaf sprong ertussen als vredestitcher, maar mocht als dank de klappen opvangen. Siem verschool zich daarna nog geruime tijd onder de tribune en Daaf was nog even bang dat zijn Simca Matra Bagheera beschadigd zou worden. (Zo dat is nog eens een naam voor een auto!) Nog steeds is Daaf een trouw supporter van zaterdag 1 en bijna altijd staat hij iets voorbij het doel. Alleen nu wel zonder zijn oude kameraad met wie hij ruim 60 jaar is opgetrokken. Ten slotte nog dit: Wil je wat weten over V.V. De Meern dan moet je bij hem zijn. Thuis heeft hij een hele verzameling van alle clubbladen vanaf 1962. Daarnaast de nodige foto's vanaf de jaren 50 tot begin deze eeuw, krantenknipsels en diverse prullaria van V.V. De Meern. Met Daaf kun je uren praten over het wel en wee van onze V.V. en is het heilig vuur ook na ruim 60 jaar lidmaatschap nog lang niet gedoofd.

Zaterdag 1 seizoen 1983 1984

Staand: v.l.n.r.

Daaf Versloot (leider), Joop Zoutenbier (trainer) Adri Oostveen (grensrechter), Bart Vermeer, Jan Hullegien, Ruud Vork, Theo de Vries, John Vork, Walter Corsten, Peter van Dis en Arjen Koot

Zittend: v.l.n.r.

Herman Satink, Peter van der Landen, Gerard Hullegien, Gerard de Vries, Robert van Dijk en Loek Beumer

HET CLUBBLAD

Om de zoveel maanden ligt ons clubblad teamgeest bij alle leden in de brievenbus. Voor de generatie onder de 40 jaar zal dat door de meesten weinig meer gelezen worden. Zij zijn van de snelle korte berichtjes en besteden daar zoveel tijd aan, dat lezen van paper er vaak bij inschiet en als niet meer van deze tijd wordt gezien. Lachwekkend is het altijd wel, dat juist deze generatie op pleinen en straten staat te leuren met een papieren krant, terwijl ze zelf daar vrijwel nooit hun informatie uit halen. Andere tijden zullen we maar zeggen. Toch gaan we een verhaal maken over het ouderwetse clubblad dat al een lange geschiedenis kent.

Het begin - 1954

Voor zover bekend verscheen het eerste clubblad rond de jaarwisseling van 1953-1954. Het was een weekblad zoals we nu de wekelijkse wedstrijdkrant hebben en het was een 4 pagina's gestencild blaadje met op de voorkant een wekelijks wisselende tekening en op de achterkant advertenties van de plaatselijke middenstand zoals:

"Moe en vervuild verlieten de spelers het terrein... Maar alles werd weer schoon dankzij een goede WASMACHINE VAN... PH. Bonenkamp"

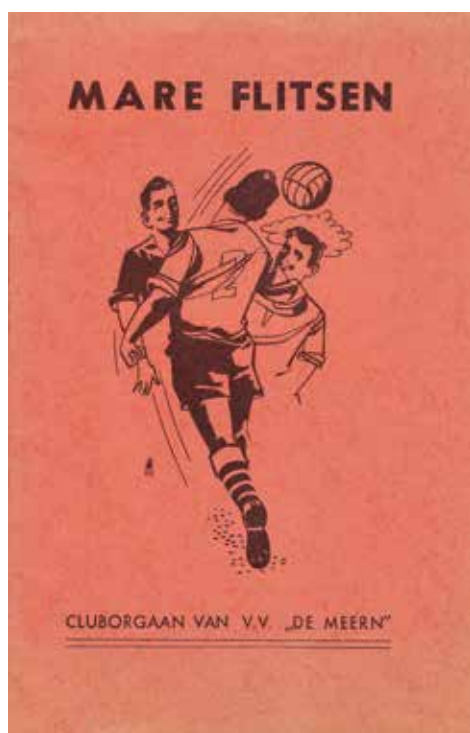
"De wedstrijd is ten einde ... en nu gauw naar huis... Daar wachten de boterhammen met dat heerlijk vlees van... ARIE VERKERK" (Was gevestigd in de winkel met het trapgeveltje aan De Zandweg waar nu een Grieks restaurant zit.)

"Zoekt u café Huigen? Dan gaat u rechtdoor, tot u komt aan het beruchte kruispunt De Meernhoek. Ga dan niet naar links, want dan komt u in Vleuten... maar op de hoek waar STOP op de weg staat, DAAR IS HET!! CAFE en SLIJTERIJ JAC. HUIGEN, tel. 208" (inderdaad was het een beruchte hoek waar, doordat het smal en onoverzichtelijk was, menig aanrijding plaats vond.)

De middelste bladzijdes waren dan gevuld met opstellingen, uitslagen, wedstrijdverslagen en wedstrijdprogramma's. Deze wekelijkse uitgave heeft tot begin 1955 bestaan

Maandelijks uitgave de VVDM-er

Bij de jaarwisseling van 1953-1954 verscheen voor het eerst een echt clubblad onder de naam "VVDM-er". De redactie bestond uit: Tom van Engelen, Joop Huigen, Bertus Ligterink en Jan Verheul. De laatste had een drukkerij aan de Rijksstraatweg net voorbij de Loobrug (Lauwbrug) richting Harmelen. Als motto voor het clubblad werd gekozen voor: "Ons doel: gezonde sportbeoefening". "En hogerop" werd daar later aan toegevoegd. Prestatie voetbal zat er toen ook al in! Met een oranje omslag en ongeveer 12 bladzijde tekst bevat dit clubblad soms praktische tips, zoals in het augustus nummer van 1954: "De nieuwe jeugdschirts zijn binnengekomen. (Zie verhaal over broekje, shirtje, etc.) De betrokken spelers krijgen persoonlijk bericht wanneer ze afgehaald kunnen worden. Huismoeders, de shirts wassen met KOUD ABRO SOP en naspoelen met water en azijn, anders verkleuren ze!" Een probleem voor elke clubblad, zeker als dat frequent verschijnt, is de aanlevering van kopij. Daar had men ook toen al mee te maken. Toch slaagt de redactie er tot eind 1959 in om vrijwel elke maand uit te komen, maar de balans tussen tekst en advertenties begint wel een beetje zoek te raken.

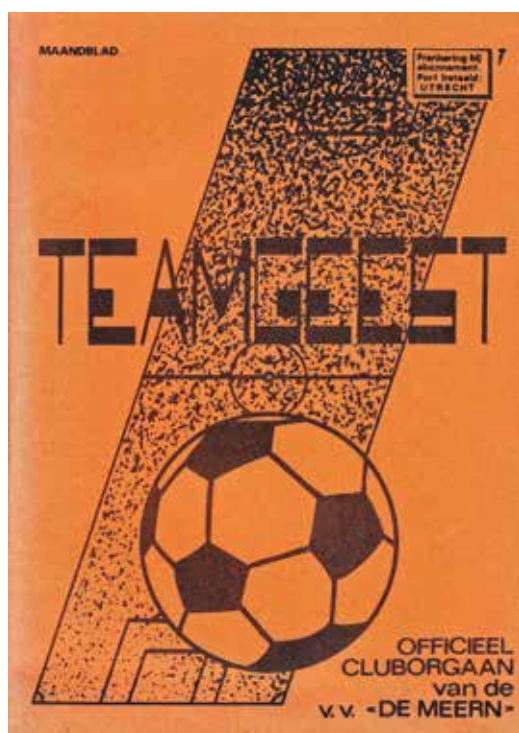

Mare-flitsen

In 1962 ondergaat het blad een naamswijziging. Het gaat voortaan door het leven als “Mare-Flitsen”. Dichter Japie komt met een gedicht dat nog steeds heel herkenbaar is onder de titel: “Klacht van een scheidsrechter”.

“Elke zondag moet ik draven in de groene voetbal wei.
Ontgaat me eens een overtreding dan ben ik er zeker bij.
Jan Publiek kom dan in drommen na de wedstrijd op mij af.
Wil ik 't leven nog wat houden, met ik verdwijnen in een draf.
Over sloten, over heggen, door een veld met klaverzaad.
Achtervolgd door wildebeesten, die bevangen zijn door haat.
Als Fortuna mij dan toelacht, kom ik heelhuids terug in huis.
Maar ben ik eens ongelukkig, slaat 't publiek mij fijn tot gruis”.

In 1963 staat er het volgende kritische stuk: “Maar als u wilt dat de voetbalvereniging niet naar de DONDER gaat, zult u zelf uw jasje moeten uittrekken op wat voor gebied dan ook. U zult wel IETS moeten gaan presteren. Niet met woorden, maar met daden. Anders gebeurt dit wel!”. Schrijver is niemand minder dan Bram van Mourik, die wel meer het geweten van VV De Meern is en zijn mening niet onder stoelen of banken houdt. Eind 1966 werd besloten een punt achter het clubblad te zetten. In het in Vleuten-De Meern verschijnende weekblad “De Brug” komt er voortaan een aparte rubriek onder de kop “Wel en wee van de V.V. (De Meern).

Teamgeest

In februari 1969 verschijnt onder redactie van Sjaak van den Helder, Ad de Lange, Arie van den Heuvel, Cok Baas en Gerard Rijker het eerste nummer van “Teamgeest”. Weer met de bekende oranje omslag en op A5 formaat. Hoewel de eerste jaargang geen schokkende artikelen bevat, tekent secretaris Tom van Engelen in het jaarverslag van 68-69 het volgende op: “Meest in het oog springend is de her-verschijning van een eigen clubblad. Enkele jongeren hebben hiertoe het initiatief genomen en vol élan en jeugdig enthousiasme zijn zij van start gegaan. Daarbij gaat het nog weleens van ‘ram-bam-bam”. Vaste medewerkers in deze tijd zijn vooral Piet den Uyl en Bertie van Mourik. Begin 1970 ontstaat het zogenaamde ‘bier probleem’. Onder de titel “BIER ...BIER...en nog eens Bier” wijzen tegenstanders van de verkoop van bier in de kantine (de oude waar later kleedlokalen zijn gemaakt) op de verderfelijke invloed hiervan op sportprestaties in het algemeen en op het welzijn van de jeugd in het bijzonder. (De welvaart nam duidelijk toe en dus ook de bierconsumptie en we weten inmiddels allemaal hoeveel er tegenwoordig gedronken wordt, hoewel er wel een lichte kentering is waar te nemen). In het voorjaar van 1979 bevat Teamgeest de volgende overpeinzing onder de titel een enthousiaste voetballer’ ondertekend met ‘bijdrage Park Voorn 1B’:

Cartoon Gerard van den Helder (bijgenaamd Torres) getekend door Ane Oskam in Teamgeest augustus 1974

“Voor mij als energiek voetballer is het doodzonde dat deze strenge winter, die gepaard ging met hevige sneeuwval voorbij is. En dat de voetbalvelden weer beschikbaar zijn. Eén van de onvoorstelbaar vervelende dingen is, dat ik nu om 04.00 uur naar bed moet om een optimale prestatie te leveren. Neen, en dan dat gezeur dat je op tijd aanwezig moet zijn. Zelf presteert de leider het om je al een kwartier voor de wedstrijd uit je bed te bellen. Je komt beneden om de kluiten aarde waar je voetbal-schoenen inzitten, je zweterige shirtje, je beschimmelde broekje en je knollige sokken in je Centrazak te stoppen, waarna je je, na enkele a.p.c tjes doorgeslikt te hebben, afvraagt hoe op het sportpark te komen. Daar aangekomen slaak je een zucht van verlichting, dat je niet binnen 10 minuten de juiste kleedkamer hebt gevonden en de wedstrijd reeds geruime tijd aan de gang is. De leider begroet je vriendelijk en vraagt of je enigszins ‘bij de mensen’ bent, want met de andere 10 spelers is het, voor zover hij het beoordelen kan, niet al te best gesteld.” Tot zover dit relaas. (De latere oud-voorzitter Frans van S. had het zwaar in die tijd!)

In 1980 wordt er een enquête gehouden onder de 650 verspreidingsadressen waarop slechts 10 mensen reageren. Halverwege de jaren 80 ontstaat binnen de zaterdagselectie in het clubblad een heftige discussie tussen de ‘harde’ sector (de Bolsjewieken) en de ‘zachte’ sector (de Mensjewieken). Daarbij is Lev Zoutenbier (trainer) voorzitter van het Polibureau, partijleider van de harde sector. Het waren hilarische verhalen gebaseerd op het toen nog Communistisch Rusland.

Steeds wisselende formats en mooier uiterlijk. Door de hele geschiedenis heen van ons clubblad hebben we gezien dat het steeds een wisselend format heeft gehad en natuurlijk ook verschillende redacties. Ook zien we dat het blad soms een moeizaam bestaan heeft gekend. Iedereen kan schrijven, maar voor velen is een stukje in elkaar zetten toch een brug te ver. In het clubblad van januari 1998 wordt voor het eerst melding gemaakt van de verhuizing naar een nieuw sportpark. Er zijn werkgroepen gevormd om alles in goede banen te leiden. Net als bij de verhuizing naar sportpark Fletiomare gingen er ook nu nog jaren overheen voordat de verhuizing een feit was. Daarom was het maar goed dat een aantal handige jongens de kleedlokalen nog een opknappbeurt hebben gegeven. In mei 2000 staat er een mooi verhaal over voetbal en korfbal van Wim Stolwijk. Veel voetbal-

lers vinden korfbal maar helemaal niets, maar ook bij De Meern zijn er ouders die kinderen hebben die aan die sport meedoen en dat geeft toch enige hilariteit. Mei 2001 doet de sinds 1966 bestaande supportersvereniging een oproep voor meer jonge leden. Zij zorgen voor een attentie bij ziekte of langdurige blessures, er worden klaverjasavonden en feesten georganiseerd, zo ook het jaarlijks “Hoge Hoeden” toernooi waarbij alle seniorenspelers door elkaar verschillende teams vormen. In datzelfde jaar staat een artikel van de spectaculaire berging van de in augustus 2000 gezonken Russische onderzeeer Koersk door het bedrijf Mammoet, waarvan de familie van Seumeren een belangrijk aandeel hebben geleverd. In het nummer van juni 2002 een uitgebreid verslag van deelname van de A 1 aan een groot internationaal toernooi in het Belgische Middelkerke. Klachten waren er over het eten en daarom werd deze “patatgeneratie” verwend bij een echt Belgisch frietkot en een grote hoeveelheid friet. De cup met de grote oren werd net misgelopen, maar de nodige zoenen van de dames van de organisatie maakten veel goed.

Mooie uitgaves met kleurenfoto's en digitale archivering

Rond 2005 gaat er echt iets ingrijpends veranderen. Niet langer wordt gewerkt met het vertrouwde A5 formaat en de oranje omslag. Het clubblad wordt voortaan op wit papier gedrukt van hoge kwaliteit en mooie foto's soms ook in kleur. Wel blijft de kleur oranje tergekomen in de lay-out en worden de nummers digitaal opgeslagen op de website onder de kop clubinfo. Daar kan je daardoor leuke informatie over de vereniging terugvinden van af 2006. Ook hier is veel veranderd maar wordt nog steeds voorzien in de informatiebehoefte van de leden. Nog steeds bestaat nog een wijs gezegde: “Zonder het verleden geen heden”! Wie het verleden die kent begrijpt het heden niet en daarom is geschiedenis zo belangrijk.

DE GOLDEN BOYS

VAN V.V. DE MEERN

Bovenstaande benaming is van toepassing op de onderhoudsploeg van de vereniging. Wie zijn zij? Dat zijn de mannen (tot nu toe alleen mannen), allen gepensioneerd, die elke dinsdagmorgen vanaf 8.30 uur verzamelen in het clubgebouw en daar als eerste een kop koffie drinken met elkaar. Vaak met een versnapering als er iemand jarig is geweest, of wat anders te vieren heeft. Na een gezellig kletspraatje, soms vermengd met sterke verhalen, vaak over 'vroeger', gaat men aan het werk. De morgen wordt afgesloten met nogmaals koffie.

Wie zijn deze mannen? In alfabetische volgorde: André Bakker, Charles Beniest, Wil Goes, Ted Gruters, Wim van Mourik, Hennie Ockhuysen, Eef van Oostrom, Ajo Verhey en Kees Vreeswijk. Helaas hebben Kees van Rooijen, Leen Slappendel (beiden jarenlang lid) en Ben bloemendaal (ad hoc schilderklussen) om gezondheidsredenen moeten afhaken. Verder hebben in het verleden ook Jaap Dunsbergen en Sjaak van Zijl deel uitgemaakt van de onderhoudsploeg. Bertus Capiteijns is tijdelijk, wegens kwetsbare gezondheid, vanaf het begin van de coronaperiode afgehaakt. En Hans Poorthuis is tijdelijk afwezig wegens een grote klus. Beiden worden weer terugverwacht. De leden van de Commissie van Beheer, Piet Eversdijk en Peter Kieft zijn ook altijd aanwezig.

Waarom de benaming "Golden Boys"? Welnu, deze mensen verdienen voor de vereniging kapitalen door alle werkzaamheden pro deo te verrichten. En dat zijn er vele: repareren van (helaas veel voorkomende) schade in het clubgebouw (incl. stoelen en tafels) en op de velden (dug-outs, doelnetten, reclameborden, tribune), vervangen van armaturen en lampen, regulier schilderwerk van o.a. zitbanken en aanbouwtribune, belijning veld 4, verzamelen van het afval uit de 75 (!) afvalbakken op het sportpark etc., etc. Ook het reguliere onderhoud en periodiek schoonmaken van diverse verenigings-eigendommen op de velden en de tribune zijn werkzaamheden die verricht worden. Het onderhoud van alle elektronica in het clubgebouw wordt, op enkele zeer specialistische uitzonderingen na, door André

Bakker gedaan. En voor klussen waarbij staal bewerkt moet worden, zoals de reparatie van losse doelen, is Wil Goes de aangewezen man.

Daarnaast zijn er in de loop van de jaren de nodige aanpassingen en verbeteringen gerealiseerd, zoals een camera volgsysteem op de velden 1 en 3 (monteren en enkele honderden meter grondkabel aanbrengen), aanpassen dug-outs, aanleg bestrating voor opstellen doelen, ombouw ballenvangers, nieuwe ballenpomp, het Lcd-scherm in de hal, pin-automaat voor de Middenstip en verkoop kleren, Tv-schermen in kantine en bespreekruimte. Ook bij deze zaken was de inbreng van André Bakker van essentieel belang. Uit deze, overigens slechts beperkte, opsomming zal duidelijk zijn dat deze mannen de vereniging inmiddels tienduizenden euro's voor de vereniging bespaard hebben! Inmiddels is er zoveel ervaring opgedaan dat de kennis (met name van André Bakker) over installaties vaak groter blijkt te zijn dan bij externe bedrijven. Dat neemt niet weg dat bedrijven middels onderhoudscontracten worden ingeschakeld voor het onderhoud van de verwarmingsinstallatie, boilers, lift en alarminstallatie, met name omdat dit wettelijk verplicht is.

Gezien de gevorderde leeftijd van enkelen, is aanvulling van de onderhoudsploeg van harte welkom!

Accommodatie Sportpark De Meern

Verhuizing naar huidige locatie

Toen we het 50-jarig bestaan vierden, was het al duidelijk dat er een einde zou komen aan het voetballen op Sportpark Fletiomare-West. In het artikel 'De accommodaties' in de jubileumuitgave van Teamgeest stond al vermeld dat V.V. De Meern naar een nieuw sportpark zou moeten verhuizen. Aan het 'nomadenbestaan' sinds de oprichting in 1947 zou dus nog geen einde komen! Zeker weten doen we het niet, maar dat het huidige sportpark aan de Loenenseboslaan de eindbestemming is, lijkt erg waarschijnlijk.

Nog voordat Vleuten-De Meern werd opgeslokt door Utrecht, werd in 1997 begonnen met de keuze uit alternatieven voor de locatie van het nieuwe sportpark. Het werd een plek in het zogeheten sportbos dat door de planologen en ontwerpers was bedacht: "...een plek waarin eenieder kon recreëren en ook sport bedrijven". Typisch een idee van mensen die weinig affiniteit met georganiseerde sportbeoefening hebben. Binnen de gemeentelijke organisaties werd dit idee door sportambtenaren terecht afgeschoten. Hoewel via het geruchtencircuit al wel duidelijk was naar welke plek we zouden moeten verhuizen, is dat lange tijd geheimgehouden omdat er onderhandelingen gaande waren over de aankoop van de grond. Die plek bleek dus de fruittuin van Bart Goes te zijn, die nu nog een van onze burens is aan de Alendorperweg. In die onderhandelingen heeft hij bewerkstelligd dat er twee nieuwe woningen naast de zijne mochten worden gebouwd en zijn er ook afspraken gemaakt over de afscheiding van zijn terrein en het sportpark en mogelijke hinder van de veldverlichting.

Mede op aandringen van de gemeente zouden, toen eenmaal de aankoop definitief was, de plannen voor het nieuwe sportpark met voortvarendheid worden ontwikkeld. Met het oog op de toen nog waarschijnlijke annexatie van Vleuten-De Meern door Utrecht, zou voor 1 december 2000 een convenant worden opgesteld waarin het beoogde ontwerp en de financiële voorwaarden zouden worden vastgelegd. Op dat moment werd nog uitgegaan van een verplaatsing eind 2001. Om dit alles te bereiken was een strak tijdschema opgesteld. Het proces van de voorgenomen annexatie van Vleuten-De Meern door Utrecht heeft gezorgd voor de nodige vertraging. Toen de annexatie per 1 januari 2001 een feit was, werd de aansturing van het project 'verplaatsing sportpark' overgeheveld naar de gemeente Utrecht.

Na nog jaren van voorbereiding en start van de aanleg medio 2004, kon in september 2005 het nieuwe 'Sportpark De Meern' in gebruik worden genomen.

Projectvoorbereiding

Ter voorbereiding van de verplaatsing is in 1997 intern de Commissie Verhuizing Park (CVP) ingesteld, bestaande uit Peter Kieft, Piet Eversdijk, Piet Oostveen, Jan Hullegien en Lennaert de Bokx. De CVP is gestart met een inventarisatie van wensen voor het nieuwe sportpark en heeft deze vastgelegd in een Programma van Eisen, dat lopende het proces regelmatig is bijgesteld aan de actuele situatie. Zo is bijvoorbeeld een eigen sporthal al snel geschrapt op basis van kosten.

Voor wat betreft de kosten voor de vereniging moet allereerst een onderscheid worden gemaakt tussen de aanleg van het sportpark, dat in opdracht en op

kosten van de gemeente plaatsvond, en de bouw van een clubgebouw, de verhuizing van de overdekte tribune vanaf Fletiomare-West en verdere opstallen zoals dug-outs. Een complicerende factor daarbij was dat de kleedaccommodatie bij het sportpark hoort en dus normaliter voor rekening van de gemeente komt. In de onderhandelingen met de gemeente is overeengekomen dat de kleedkamers integraal onderdeel van het clubgebouw zouden worden en dat de gemeente daarvoor een vergoeding zou verstrekken. Omdat ook werd afgesproken dat V.V. De Meern de kleedkamers in eigen beheer zou nemen en dus ook verantwoordelijk voor het onderhoud, werd voor de huur van de velden een reductie van 63½ % van het wedstrijdtarief overeengekomen. Daarnaast werd een verplaatsingskostenvergoeding op basis van de herbouwwaarde van het oude clubgebouw toegekend door de gemeente. Omdat er ook sprake is van een horecafunctie kon gerekend worden op een teruggave van btw voor die onderdelen van het gebouw die toe te wijzen zijn aan die functie. Daarnaast moest een inschatting worden gemaakt van te verwachten inkomsten en uitgaven op het nieuwe sportpark. Een en ander is vastgelegd in een businessplan, dat van belang was voor de mogelijkheid om een hypotheek te verkrijgen en uiteraard voor de besluitvorming in de ALV.

De commissie heeft in regulier overleg met de gemeente de plannen verder ontwikkeld. Tevens is regelmatig overleg gevoerd met de KNVB over wedstrijd- en trainingscapaciteit van de velden en de kleedkamers. Een belangrijk discussiepunt daarbij was het aantal benodigde kleedkamers, waarbij de normen van de KNVB en van de gemeente nogal uiteenliepen. Ideaal zou zijn 4 kleedkamer per veld, dus totaal 24; volgens de norm van de gemeente zouden 2 kleedkamers per veld voldoende zijn, dus totaal 12. We zijn uitgekomen op een compromis van acht kleedkamers van 15 m² (normale afmeting) en acht van 20 m², met ruimte voor twee pupil-lenteams. Het gaat hier om oppervlaktes exclusief doucheruimte. De bijdrage van de gemeente was daarbij gebaseerd op 14 kleedkamers.

Ook de KNVB moest er nog van overtuigd worden dat een toilet per kleedkamer een achterhaald punt was in hun ontwerpvoorschriften en dat een aparte toiletgroep ook goed mogelijk moet zijn.

Een belangrijk onderdeel in de voorbereiding was ook het ontwerp en aanbesteding en de uitvoeringsbegeleiding van het clubgebouw.

Commissie van Beheer

In 2005 heeft de Commissie van Beheer (Peter Kieft, Piet Eversdijk en André Bakker) het stokje overgenomen van de CVP en zorggedragen voor uitwerken van de inrichting van het sportpark en vervolgens het beheer en onderhoud van sportpark en opstallen, dit met ondersteuning van een kundige en enthousiaste onderhoudsploeg.

Inrichting sportpark

'Sportpark De Meern' bestond bij de ingebruikname uit 6 wedstrijdvelden, een keeperhoek, jeu de boules banen en een parkeerterrein met 170 plaatsen.

De velden 5 en 6 waren kunstgrasvelden.

Door de grote toename van het aantal leden/teams (zie hiervoor het artikel over ledental en teams) ontstond in de loop van de tijd een tekort aan trainingscapaciteit en zegde de gemeente in 2008 een extra kunstgrasveld toe. Na een ferme interne discussie welk veld zou moeten worden omgezet naar kunstgras is uiteindelijk gekozen voor het hoofdveld. Met name de oudere garde vond dit maar niks, wedstrijden moesten worden gespeeld op gras, met slijk aan de schoenen. Enigszins verrassend was het feit dat de toenmalige selectiespelers van de zaterdag en de zondag in grote meerderheid kozen voor het hoofdveld. Achteraf bleek het een goede

Eerste vergadering in besprekkamer

Plattegrond sportpark 2005

keuze, immers een natuurgrasveld is niet bestand tegen de toen al hoge bespelingsintensiteit op zowel zaterdag als zondag. Gelijktijdig met de aanleg van kunstgras op het hoofdveld in 2009 is op dat veld veldverlichting gerealiseerd. Deze werd door de vereniging gefinancierd. Tevens zijn in dat jaar de jeu de boules banen vervangen door een zogeheten Mini Court met kunstgras. Het idee dat er behoefte zou zijn aan jeu de boules banen bleek onjuist te zijn: er werd helemaal geen gebruik van gemaakt, terwijl het Mini Court een schot in de roos was!

Schuiven met velden

Ook onze buurman, hockeyvereniging MHC Fletiomare, kende een onstuimige groei met als gevolg een tekort aan velden. Na afweging van diverse alternatieven is door de gemeente uiteindelijk gekozen voor de aanleg van twee hockeyvelden op de plaats van ons veld 4 en aanvullend een strook die beschikbaar kwam door de toegangsweg zes meter te verplaatsen in westelijke richting. Daarmee is het oorspronkelijke veld 4, oostelijk van de toegangsweg, komen te vervallen.

Door veld 2 een kwartslag te draaien en uitbreiding van het sportpark in westelijke richting kon ruimte worden gecreëerd voor een extra veld ter vervanging van het oorspronkelijke veld 4. De aanleg van veld 4 op de nieuwe plek vergde een aanpassing van het bestemmingsplan met een proceduretijd van zo'n twee jaar. Omdat wij gedurende die tijd maar over een half veld 4 konden beschikken, kwamen we in een aantrekkelijke onderhandelingspositie te staan t.o.v. de gemeente, met name omdat de gemeente haast had om MHC Fletiomare tegemoet te komen. Onze toenmalige voorzitter Frans van Seumeren en Peter Kieft hebben daartoe diverse besprekingen gevoerd met wethouder Harm Janssen en de voorzitter van MHC Fletiomare. Mede omdat Janssen, in zijn rol als wethouder van Sport en Financiën (ideale combinatie!), kennelijk over voldoende budget kon beschikken, konden we bewerkstelligen dat de velden 2 en 3 werden omgezet naar kunstgras en van veldverlichting voorzien en dat allemaal op kosten van de gemeente! Motivering: mede door de beperking van het halve veld, zou het wedstrijdprogramma in een groot deel van het seizoen tot na zonsondergang moeten worden voortgezet. Twee vliegen in één klap: veel wedstrijden op een veld en extra trainingscapaciteit! De werkzaamheden voor deze herindeling van het sportpark hebben plaats gevonden in de zomer van 2010 en de aanpassing van veld 4 naar de juiste afmetingen in 2012. Daarmee beschikten we weer over 6 wedstrijdelden, waarvan inmiddels 5 met kunstgras. De keeperhoek, waarvoor overigens geen ruimte meer voor was, kon vervallen omdat keepertrainingen ook konden plaatsvinden op kunstgras.

Indeling sportpark 2022

Vervangen kunstgrasmatten

Door fabricage- en aanlegfouten moest de mat van veld 2 (in 2012 en 2020) en 3 (in 2016) tussentijds worden vervangen.

De kunstgrasvelden 5 en 6 waren door het intensief gebruik in 2017 'versleten' en zijn toen vervangen door een nieuwe kunstgrasmat. Ditzelfde gold voor het hoofdveld; hier is in 2020 een nieuwe kunstgrasmat aangelegd. Verder wordt medio 2022 de kunstgrasmat op het Mini Court vervangen.

Door de diverse aanpassingen beschikken we in de huidige situatie over 6 wedstrijd velden, waarvan vijf zijn voorzien van kunstgras en veldverlichting. Tevens zijn op alle velden dug-outs aanwezig.

Parkeerterrein

Vanaf het begin is er met de gemeente discussie geweest over het aantal benodigde parkeerplaatsen. Het gemeentelijk beleid was nu eenmaal dat het autoverkeer moest worden teruggedrongen en dus moest ook het aantal parkeerplekken bij het sportpark zo beperkt mogelijk zijn. Argumenten dat teams nu eenmaal met een aantal privéauto's naar uitwedstrijden gaan en bij jeugdwedstrijden veel (groot-)ouders per auto komen, waren aan dovemans oren gericht. Pas in een laat stadium, toen kennelijk realiteitszin was doorgedrongen bij de gemeente, zijn er langs de Alendorperplaats extra plekken gecreëerd. En zelfs nu is er bij een vol wedstrijdsschema bij onze burens en bij ons een tekort aan parkeerplaatsen!

Zo zien we sinds de ingebruikname van het sportpark in 2005 enorme gedaanteverwisseling.

Doelen

Door de sterke groei van het aantal leden en teams ontstond steeds meer vraag naar trainingsruimte en de daarbij horende materialen. Daar kwam nog bij dat sinds het seizoen 2017-2018 pupillenwedstrijden worden gespeeld op kwartvelden. Dit heeft ertoe geleid dat we in de huidige situatie naast 12 vaste doelen en 2 draaidoeltjes op veld 6 we ook nog over liefst 100 (!) verplaatsbare doelen beschikken.

Clubgebouw

Op het nieuwe sportpark hebben we ook een luxe clubgebouw met twee verdiepingen in gebruik genomen. Door de reeds eerdergenoemde sterke groei van de vereniging ontstond in de loop van de tijd behoefte aan meer kleedlokalen en een ruim wedstrijdsecretariaat (inmiddels omgedoopt tot ruimte voor wedstrijdbesprekingen). Dit heeft geresulteerd tot een aanbouw aan de oostzijde in 2013. Dit betekende een extra investering van ruim € 360.000. Tijdens de onderhandelingen met de gemeente over de herindeling van het sportpark in

2009 hebben we de frustratie van te weinig kleedkamers voor de nieuwbouw weten om te zetten in een bijdrage van de gemeente van € 150.000 voor de uitbreiding van het aantal kleedkamers. Verder werd de financiering uit eigen reserves en een extra hypotheek geregeld.

In de huidige situatie beschikken we onder andere over liefst 20 kleedlokalen, ruimtes voor materiaalopslag, diverse vergaderruimtes, een ruime kantine, een clubcafé en een buitenterras.

Tribunecapaciteit

Aan het clubgebouw is een open tribune vast gebouwd met 195 + 40 (stoelen) zitplaatsen. Daarnaast beschikken we over een overdekte tribune die is verhuisd vanaf het sportpark Fletiomare West, met 240 zitplaatsen. De totale tribunecapaciteit is derhalve 475 zitplaatsen.

Zonnepanelen

Op het dak van de overdekte tribune zijn medio 2017 78 zonnepanelen geïnstalleerd, met een geïnstalleerd vermogen van ca 22.000 Wp. Ook de mogelijkheid van zonnepanelen op het dak van het clubgebouw is onderzocht. Omdat, gezien het ontwerp van de dakconstructie, een dure hulpconstructie nodig zou met hoge kosten en dat dit esthetisch niet fraai zou zijn, is hiervan afgezien.

Epiloog

Het sportpark en clubgebouw zijn van een eigentijdse, prima kwaliteit. Nog steeds zijn mensen van bezoekende verenigingen, die voor het eerst hier komen, stomverbaasd als ze horen dat het sportpark uit 2005 dateert en weliswaar in de daaropvolgende jaren ingrijpend veranderd. Mede dankzij een onderhoudsploeg van gepensioneerde leden die wekelijks de nodige werkzaamheden verrichten en daarmee het kwaliteitsniveau op een hoog peil houden. En niet te vergeten de uitstekende kwaliteiten van het onderhoudspersoneel van de gemeente, waarmee we prima kunnen samenwerken.

Piet Eversdijk, Peter Kieft

De vuile was

Allemaal kennen we de uitdrukking “liever niet de vuile was buiten hangen”. Dat heeft een negatieve uitstraling want daarmee wordt bedoeld dat we liever niet hebben dat negatieve zaken naar buiten komen. Een stuk positiever is het als we spreken over de schone was ophangen. Nu zien we dat laatste sinds de komst van de wasdroger steeds minder, maar in de tijd dat onze vereniging is opgericht en tot ver in de jaren 70 was het de trots van elke huisvrouw, als de schone was hing te wapperen in de wind aan de waslijn. Daar waar gevoetbald werd hing op maandag in De Meern ook de voetbalkleding van manlief en of kinderen aan de waslijn. Het oranje shirt de zwarte broek en de kousen met oranje boord hingen fier naast de andere bonte was. Al in de jaren 60 werd dit soms al collectief gedaan voor een compleet elftal, want in de financiële boeken uit die tijd komt af en toe al de kostenpost wassen shirts voor als vergoeding voor de waspoeder en machinekosten. Eén van de mensen die in een wat latere periode de vuile was deed, want dat kon het zeker nog zijn in de tijd dat er geen kunstgras was, is Nel Versloot uit Vleuten. Lees hier haar verhaal:

Kleine 25 jaar kledingwas

“Bijna 25 jaar heb ik de was van het 1e zaterdagelftal gedaan naast mijn werkzaamheden op zaterdag als barhulp in de kantine en de schoonmaak van diezelfde kantine op maandag. Die was deed ik altijd met veel plezier behalve als zoon Alexander en echtgenoot Daaf ook nog eens thuiskwamen met de was van hun elftal. Dan leek het wel even thuis op “Wasserij Verkleij!! (Een groot gespecialiseerd bedrijf in het wassen van horeca en bedrijfs-

kleding in Vleuten) Waar ik een hekel aan had was, dat spelers de gewoonte hadden om de kleding en dan vooral de kousen binnenste buiten aan te bieden en dan ook nog met van die lekker klevende tape eraan. Om dat eraf te halen en die stinkende sokken weer goed te doen, vond ik een vies werkje. Toen het kunstgras kwam lag mijn hele keuken bezaaid met zwarte korreltjes. Was weer iets nieuws en ik besloot daarom al snel eerst maar even buiten de kleding flink uit te kloppen, voordat het de wasmachine inging.

De keer dat het mis ging.

De kleding werd altijd na de wedstrijd bij mij thuisgebracht. Tot die ene keer dat het 1e elftal vriendschappelijk had gevoetbald tegen IJsselmeervogels uit Spakenburg. Daar hun tas veel leek op die van De Meern, had één van die gasten hem per ongeluk meegenomen naar het vissersdorp aan de vroegere Zuiderzee. Normaal leverde leider A. de L. de tas af in Vleuten maar dit keer kwam er niets. Na lang wachten en toch maar eens gaan informeren kwam Daaf tot de conclusie dat de tas mee naar Spakenburg was genomen. Gaat het een keer mis dan ook gelijk maar goed. Daaf bellen naar de wedstrijdsecretaris van IJsselmeervogels om te vragen of het goed was dat hij met mij de tas zondag mocht ophalen in Spakenburg. Dat mocht, maar wel graag na kerktijd! Zo kwam de tas met vuile was alsnog in Vleuten en kon ik aan de slag. Voor mij was het wel een verademing die overgang naar kunstgras. Veel minder vaak modder en zand. Die smerige tape! Dat nam ik maar op de koop toe!

(Toch nog een beetje de vuile was, letterlijk en figuurlijk buiten gehangen!)

Nel Versloot

EEN ELFTAL VRAGEN

Meisjes onder 11

Een (elf)tal vragen aan MO11-2

Aan meisjes 11-2 onderstaande 11 vragen gesteld. De antwoorden zijn van: Marie Bos, Danique Curina, Latiecha Louise Dap, Saar de Groot, Pien Hopman, Karlijn Joosten, Tess Mandey, Sophie Moonen, Roos Scheenhoorn, en een speelster zonder naam. Benieuwd hoe jullie over 25 jaar op jullie antwoorden van nu terugkijken!

1. Hoe oud was je toen je bij De Meern ging voetballen?

Sophie, Danique, en Latiecha waren 6 jaar. Roos, Tess, Karlijn en Saar hadden de leeftijd van 7 jaar. Speelster zonder naam en Pien waren 9. Marie was 10 toen ze begon te voetballen bij De Meern.

2. Wat is zo leuk aan voetbal?

Sophie: Scoren, spelen met teamgenootjes en plezier hebben.

Danique: Je kan met je voet een bal raken en dat maakt het leuk.

Latiecha: Het samenspel.

Roos: Plezier hebben en vriendinnen in je team maken.

Tess: Verder komen en plezier hebben met je team.

Karlijn: Het is een leuke hobby.

Saar: Keepen!

Speelster zonder naam: De techniek en gewoon super leuk.

Pien: Scoren, positieve coaching, samen als een team ervoor gaan, gezelligheid.

Marie: Gewoon lekker buiten, gezellig met je team.

3. Wat is tot nog toe het leukste wat je bij De Meern hebt meegemaakt?

Sophie: De wedstrijd tegen IJsselmeervogels, want het was 4-0 voor ons en we waren beiden goede teams, maar wij waren beter in scoren. Toen we kampioen werden, was ook leuk.

Danique: De gezelligheid van de club en we zijn 2 keer kampioen geworden.

Latiecha: Kampioenschap met de meiden.

Roos: Kampioen worden.

Tess: Dat ik en mijn team 2 x kampioen zijn geworden.

Karlijn: Wedstrijden.

Saar: Kampioen worden met de meiden.

Speelster zonder naam: De overwinning en dan kampioen worden.

Pien: De achtkamp.

Marie: De sportdag met sponsorloop.

4. Weet je op welke plek De Meern is opgericht en hoe oud de club dit jaar wordt?

Geen van allen weten ze de plek, behalve Sophie. Zij weet dat het in het "Wapen van Gouda" was. Het leuke is dat de meesten er in de zomer regelmatig komen om hun ijsje op te eten. Het plantsoentje bij ijssalon Zomers is de plek waar dit café heeft gestaan. Maar bijna allemaal weten ze wel dat V.V. De Meern dit jaar 75 jaar wordt, een enkeling dacht 70.

5. Speel je ook weleens op een andere plek voetbal?

Sophie: Op hetveld bij school en de speeltuin bij huis.

Danique: Soms in Amsterdam en vaak in Utrecht.

Latiecha: Ja, op het schoolplein.

Roos: Op school.

Tess: Op grasveldjes en op school.

Karlijn: Nee.

Saar: Op schoolplein en op pannaveldje tegen jongens.

Speelster zonder naam: Op pannaveldje en op school.

Pien: Op schoolplein en op voetbalveld in de buurt (bij Desto).

Marie: Ja elke dag bij ons op het veldje.

6. Wil je nog lang bij De Meern voetballen?

Het antwoord is bij allen volmondig ja, maar bij Tess heeft AJAX wel de voorkeur als dat mogelijk is. Saar vindt het erg gezellig bij De Meern (Dus die blijft zeker!).

MO11-9

7. Wat is je favoriete voetbalclub?

F.C. Utrecht heeft de voorkeur bij: Sophie, Danique, Latiecha, Karlijn, de speelster zonder naam en Pien.

AJAX bij Saar en Marie. Deze laatste voegt er wel aan toe toch maar FC Utrecht in te vullen, omdat Mandy (de beheerster van de kleedlokalen) het wil. Foei Mandy!

Pien weet het even helemaal niet en geeft daarom maar AJAX en De Meern door en tussen haakjes ook nog FC Utrecht. (Ook bang voor de gram van Mandy?)

Roos heeft geen idee. Misschien FC Utrecht of toch AJAX.

8. In welke wijk woon je?

In Vleuterweide wonen: Roos, Danique, Sophie, de onbekende speelster en Latiecha.

Karlijn woont in Hoge Weide. (Aan de Hoge Weide woonde ooit oud clubsecretaris Tom van Engelen, maar toen was dit nog een landelijk weggetje.)

In Terwijde woont Pien, terwijl Tess uit De Woerd komt en Saar uit Nijeveld.

Marie houdt het lekker algemeen: Leidsche Rijn.

9. Wat eet je het liefst op zaterdag?

Patat is favoriet bij: Karlijn, de onbekende speelster en Latiecha. Ook bij de dames Pien maar dan wel met satésaus, Danique graag een frikandel erbij en Marie die voorkeur geeft aan patatje oorlog in de kantine.

Roos eet die dag het liefst soep met brood, Saar geeft de voorkeur aan pizza of pannenkoeken en Tess eet graag een worstje van de BBQ. Sophie gaat graag eten bij de Mac.

10. Wat is leuker: Voetballen of gamen?

Het antwoord is voor de meesten: Voetballen!! Maar een uitzondering op de regel is: Karlijn die gamen toch leuker vindt. Saar geeft aan voetballen tegen de jongens om ze in te maken, (dus jongens kijk uit want Saar staat haar mannetje!), maar Minecraft vindt ze ook leuk.

11. Lees je weleens een boek?

Latiecha, Karlijn en Marie beantwoorden de vraag met ja. Roos en de onbekende speelster zeggen: ja lezen is leuk, als het boek leuk is. Tess geeft de voorkeur aan de Donald Duck. (Is al bijna net zo oud als V.V. De Meern en blijft altijd grappig). Saar leest graag Engelse boeken. Voor Danique is “Leven van een loser” een mooi boek. Tenslotte laten Sophie en Pien weten soms te lezen, waarbij de laatste aangeeft dat het dan van school moet.

Nu maar hopen dat jullie in ieder geval een aantal verhalen uit dit boek wel gaan lezen want dan weet je meer over V.V. De Meern en alles wat komt kijken om jou elke zaterdag te kunnen laten voetballen! Blijf vooral lezen, want dat is net zo belangrijk als voetballen!

De dagboeken van

Tom van Engelen en Bertus Ligterink

Er zijn tijden geweest dat alle notulen nog met (vul)pen geschreven werden. Daardoor beschikt onze vereniging over een schat aan wetenswaardigheden uit met name de tijd tussen 1950 en 1970. Voor geïnteresseerden volgen hier een aantal zeer boeiende verhalen die ons er vaak op wijzen dat de wereld gigantisch is veranderd, maar veel ook weer niet. Er zijn stukken bij die zo in 2022 geschreven hadden kunnen worden. Hieronder in de schrijfstijl van toen de dagboeken van:

Tom (Th(omas)) van Engelen

Zijn naam komt voor het eerst voor onder de notulen van de bestuursvergadering gehouden op vrijdag 9 juli 1954. Vier dagen eerder werd West Duitsland in Zwitserland wereldkampioen voetbal door een 2-0 achterstand tegen Hongarije om te buigen in een 3-2 overwinning. Deze wedstrijd ging de geschiedenis in als “het wonder van Bern.” Tom van Engelen was het schrijven wel gewend, want hij was in dienst van een verzekeringsmaatschappij in

Utrecht. Hieronder een aantal van zijn pennenvruchten.

“Daarna kwam de jaarlijkse te houden sportdag aan de orde. Als datum werd vastgesteld 31 juli. Het zou in hoofdzaak een jeugdsportdag worden voor eigen leden en tevens attractief voor onze senioren. De traditionele 3 kilometerloop staat echter ook open voor buitenstaanders, terwijl aan Kwiek en de Gymnastiek Vereniging uitnodigingen voor deelname worden gezonden, zodat dus ook dames in groepsverband kunnen meedoen. Gedurende de bespreking werd meteen maar een sportcommissie benoemd bestaande uit 5 man, n.l. C. v. Mourik, J. Huigen, A. v. Rooijen, J. Verheul en Th. v. Engelen, welke commissie door het bestuur werd gevolmachtigd naar eigen goeddunken te handelen in ‘t bijzonder wat betreft de aanschaf van oranje-zwarte vlaggetjes en het beschikbaar te stellen aantal prijzen.” Vergadering 9 juli 1954.

“Voor de te houden uitgaansdag op 7 augustus werden de kosten vastgesteld op 6 gulden voor leden en donateurs of 12 gulden voor 2 personen. Voor niet-leden op 8 gulden of f 15, - voor 2 personen. De reis zal gaan over de Hoge Veluwe, alwaar het Nationale Park wordt bezocht en verder naar de Achterhoek of Twente. Jan Verheul zal hiervoor bij de A.N.W.B.-routes opvragen, welke tot in de fineses zijn uitgestippeld.” Vergadering 18 juli 1955 (Het jaar ervoor was de Efteling in Kaatsheuvel bezocht, het in 1952 geopende sprookjespark, wat voor de penningmeester een financiële kopzorg opleverde, omdat de entree niet in de prijs van het reisje was ingecalculeerd).

“Voor de interlandwedstrijd Holland – België op 16 October 1955 heeft onze vereniging elf kaarten toegewezen gekregen. Voor de verloting hiervan wordt ’t volgende systeem gevolgd: Leden vanaf 16 jaar en donateurs kunnen zich bij de secretaris opgeven voor een kaartje. Onder degenen die zich hebben opgegeven, wordt door ’t Dagelijks Bestuur een loting gehouden. Wie een kaart loot, kan gaan of deze aan een ander lid of donateur geven. De verdeling van deze wedstrijd wordt: 7 senioren + bestuur, 2 jeugd en 2 donateurs. Opgeven kan geschieden tot 9 October 12 uur, waarna onmiddellijk de loting zal plaatsvinden.” Vergadering 29 september 1955 “Teneinde een overzicht te verkrijgen van het aantal leden en donateurs, zegt Jopie Huigen dat er lijsten met naam en adres erop gemaakt zullen worden, welke aan ieder bestuurs- en T.C. lid worden uitgereikt, alsook aan degenen die regelmatig aan ’t hek staan om entree te innen, zodat zij weten wie gratis naar binnen mogen.” Vergadering 15 december 1955

“Er was sinds de laatste vergadering nog wel het één en ander gebeurd n.l. de aanslag op Toon (van Oostrom), onze keeper van ’t eerste en is een ongeluk overkomen aan zijn broer Piet. De voorzitter gaat uitvoerig in op het gebeurde tijdens de wedstrijd De Meern – P.V.C.V. op Zondag 1 December. Ver in de 2e helft toen P.V.C.V. reeds met 2-1 voorstond en alles erop wees dat Vleuten de wedstrijd heus wel winnen zou, werd Toon door de Vleuten speler Meijer op grove wijze aangevallen, ten gevolge waarvan de tossen van Meijer’s schoen op Toon zijn buik stonden afgedrukt en hij enkele minuten lang spartelend van pijn over de grond kronkelde. Het publiek stroomde het speelveld op, doch kon

binnen de kortst mogelijke tijd door het bestuur buiten de afrastering worden gebracht.”

Vergadering 12 december 1957 (Nog wekenlang is in de plaatselijk krant “De Brug” over dit incident geschreven, omdat de dader door de scheidsrechter niet bestraft werd, deden enkele leden van De Meern dit na afloop van de wedstrijd alsnog).

“Op 14 juni werd op ons terrein een wedstrijd gespeeld tussen De Meern 2 en SCH 2, waarvan de opbrengst werd afgedragen aan het Bejaarden-Comité. (zij organiseerden elk jaar een uitje voor alle bejaarden, zoals 65-plussers toen nog genoemd werden. Hiervoor werd ook huis aan huis gecollecteerd in De Meern.) Harmelen won met 3-2 en nam het prijsje mee naar huis. De belangstelling was echter lang niet zo groot als voorgaande jaren en mogelijk wel doordat de Bazuin (de nog steeds bestaande plaatselijk muziekvereniging in De Meern) deze keer ontbrak.” Jaarverslag 25 juni 1957 t/m 25 juni 1958

Bertus Ligterink

L. S. Ligterink (Lambertus Sander) zoals hij zijn verslagen gebruikelijk ondertekende, was vanaf 23 juli 1956 secretaris van het jeugdbestuur. Ook hij beschikte over groot schrijftalent waar onderstaand een aantal voorbeelden:

“De voorzitter opende deze vergadering met een hartelijk welkom aan de nieuwe jeugdleiders t.w. N. Ligterink en M.J. Benschop. Zij hebben toegezegd af en toe ook eens met een elftal mee te gaan. Met deze toezegging zijn we al zeer gebaat want we hebben op het moment een tekort aan leiders. Voor ieder elftal hebben we 2 leiders nodig, zodat er één voorop en één achterop de koppel kan rijden bij een uitwedstrijd.” (Op de fiets ging dat toen nog, een hele verantwoordelijkheid ook al waren er nog niet veel auto’s op de weg.) Jeugdleidersvergadering 23 juli 1956.

“De B-junioren hebben het in deze competitie niet gemakkelijk gehad. Zij hadden doorlopend te kampen met te weinig spelers. Dit werd dan wel aangevuld met adspiranten, maar prettig was dit toch niet. Met 2 punten uit 12 wedstrijden eindigden zij op de onderste plaats. (doelgemiddelde 7-54). Jaaroverzicht jeugdafdeling van 1/9-55 tot 1/9-56 “Op 25 Augustus hadden we een uitgaansdag voor de welpen en de b-adspiranten. Met 25 jongens en 7

leiders werd om 1 uur vertrokken naar het “Panbos”. (ligt tussen De Bilt en Zeist en er werd op de fiets naar toegegaan). In theeschenkerij “De Dijnshoek” werd eerst ranja met sprits genuttigd waarna we het bos in gingen. Hier hielden we een estafette, een handbalwedstrijd en een voetbalwedstrijd, waarna we weer naar de theeschenkerij gingen om de meegenomen lunchpakketjes onder genot van een glas ranja te verorberen. Op de terugweg gingen we even langs het Antoniusziekenhuis om J. Huigen een groet te brengen. Bij Rijker (woonde naast de huidige “Metaal Kathedraal”) werd nog even haltgehouden en ijs uitgedeeld, waarna we weer naar huis gingen. Het was een gezellige dag.” Jaaroverzicht jeugdafdeling van 1/9-55 tot 1/9-56

“De jeugdleidersvergadering van de Bond werd bezocht. Op deze avond heeft de Heer van Gelderen van C.I.O.S. gesproken over jeugdvorming. Dit was buitengewoon leerzaam. Hierbij kwam ook ter sprake de verdraagzaamheid en het elkaar respecteren van de elftallen. Een voorstel van de voorzitter om daartoe de elftallen bij elkaar te brengen en elkaar te groeten vonden de aanwezige leiders toch een beetje te ver gezocht. De jongens zal echter op het hart gedrukt worden een hoeraatje voor de tegenpartij uit te roepen en de aanvoerders zullen zich voortaan moeten voorstellen aan de scheidsrechter en de aanvoerder van de tegenpartij.”
Jeugdleidersvergadering 12 September 1956

“Het St. Nicolaasfeest zal gehouden worden op Zaterdag 7 December 1957. Hieraan zal W. Koot (de plaatselijke postbode) met zijn bandje muzikale medewerking verlenen. Ook zal aan H. Wesseling (de plaatselijke bloemist) gevraagd worden goocheltoeren te verrichten. St. Nicolaas en Zwarte Piet zullen hoogst persoonlijk op bezoek komen. Aan Mevrouw Benschop zal gevraagd worden om de zakjes snoep klaar te maken. Bovendien zal chocolademelk geschonken worden. De voorzitter zal voor de melk zorgen. Ook zullen de jongens weer elk een appel krijgen. Deze appels zullen nog bij elkaar geschooid worden.” Vergadering van 7 October 1957 (Zal weer een feest geweest zijn en wat opvalt is dat Sint bijna elk jaar een paar dagen langer in Nederland bleef, om nog even de jeugd van V.V. De Meern te kunnen bezoeken.)

tier en de wedstrijden worden door bonds-scheidsrechters geleid. Het is dus wel een succes dat we voor deze jongens zo'n goede indeling gekregen hebben.” Vergadering van 11 september 1959
“Op 30 mei zal de sportdag gehouden worden, 's avonds de wedstrijd Noord-Zuid. (traditionele wedstrijd tussen een elftal van spelers die ten noorden van de Leidse Rijn woonden tegen hen die ten zuiden daarvan woonden.) Gedurende de bouwvakvakantie die is van 17 juli tot 2 augustus zal de training worden gestopt.” Vergadering van 22 mei 1964

Zo zijn er nog talloze prachtige stukjes verslag te vinden van deze grote schrijvers van V.V. De Meern die beiden meer dan 10 jaar hun functie hebben uitgeoefend.

Rechterpagina:

**Notulen van Bertus Ligterink
dd 18-07-1955**

“De A-junioren zijn nu ingedeeld in de geselecteerde competitie, hier duren de wedstrijden 2 x 3 kwar-

Vergadering van 16 Augustus 1957

Op deze avond waren we bij elkaar gekomen bij W.v. Oostrom. De voorzitter heette allen hartelijk welkom, waarna de secretaris de notulen voorlas, die onveranderd goedgekeurd werden. In aansluiting op deze notulen vroeg J.v. Londen voor welke gebeurtenissen nu f 0,50 uitgetrokken zal worden. De voorzitter antwoordt hierop dat dit zal zijn voor trouwen, verloving, zoveel jaar getrouwd enz. De secretaris had weer druk bezoek van de postbode gehad. Van het M.S.B. was bericht ontvangen dat J.P. de Ryk was goedgekeurd, tevens schreven zij dat bij niet komen het keuringsgebed opnieuw verschuldigd zal zijn; Van H. Ligterink was een trouwkaart binnengekomen. Van Sterrenwijk en Kamerik ~~was~~ ontvingen wij het programma voor hun tournoi. Verder was nog ingekomen: een uitnodiging van P.V.C.V. voor hun tournoi, een brief van Schalhuys over hun tournoi, van M.S.V. betreffende een vriendschappelijke wedstrijd die niet door kon gaan, een brief van Dr. Pikaar over de keuring van H.J. Schijff en

Het bestuur

Elke vereniging moet volgens de wettelijk voorgescreven regels een bestuur hebben. Volgens de wet is een vereniging een rechtspersoon. Bij een persoon denken we aan een levend wezen zoals jij en ik. Voor de wet zijn wij natuurlijke personen. Een vereniging is dat natuurlijk niet. Een vereniging is een samenraapsel van, afhankelijk van de grote, een aantal (natuurlijke) personen. Naar buiten toe wordt de vereniging vertegenwoordigd door het bestuur. Het zou heel lastig worden bij het doen van zaken met bedrijven, het afsluiten van trainerscontracten of het voeren van onderhandelingen met de gemeente over de huur van het sportpark, als dat met 2000 leden zou moeten gebeuren. Leden denken nog wel eens dat het bestuur de baas is van de vereniging, maar dat is een groot misverstand. Bij een vereniging is feitelijk iedereen de baas, maar om het werkbaar te houden moeten de leden van een vereniging een bestuur kiezen dat namens de leden zaken mag doen met derden. Om te zorgen

dat het bestuur niet maar onbeperkt zijn gang kan gaan en ook financieel maar kan doen en laten wat zij wil, moeten zij verantwoording afleggen aan de leden op de jaarlijkse te houden algemene ledenvergadering, waarover elders in dit boek een verhaal is opgenomen.

Voorzitter, secretaris, penningmeester en leden

Een bestuur bestaat uit een aantal functies, want het zou niet goed zijn als alles in één hand zou zijn. Hoe groter de vereniging hoe meer mensen er nodig zijn om de zaak te (be)sturen. Maar het moeten er ook weer niet teveel zijn, want dan ontstaat een "Poolse Landdag" en wordt het moeilijk besluiten nemen. De leiding van het bestuur ligt in handen van de voorzitter. Hij/zij geeft leiding aan de bestuursvergadering en ook aan de vereniging. De voorzitter is het boegbeeld van de vereniging en op hem/haar rust best wel een grote verantwoordelijk-

Toespraak Eef van der Kaa (voorzitter KNVB afd. Utrecht) t.g.v. 25 jarig jubileum in 1972.

Achter de bestuurstafel van links naar rechts: Wim Oskam voorzitter afd. zaterdag, Tom van Engelen voorzitter afd. zondag, Daaf Versloot secretaris, Jo Klerkx voorzitter, Cor Gondelach penningmeester

Rechterpagina:

Notulen van Tom van Engelen dd 18-07-1955

Bestuursvergadering Maandag 10 Juli 1955

Als de Voorzitter de vergadering opent zijn zeven leden aanwezig. In zijn openingswoord richt hij een speciaal welkom tot de drie nieuwe bestuursleden P.S. Ligterink, C.v. Mourik en W. Vootrom. Tijdens het voordragen der notulen komen J. Verheul en J.v. Nijk binnen, waardoor het aantal aanwezigen stijgt tot negen. De notulen van de vorige vergadering werden goedgekeurd; echter maakte C.v. Mourik heel terecht de opmerking dat het opgeschorte agendapunt n.l. de sportdag in Groncklem thans niet op de huidige agenda voorkomt. Tijdens de mededelingen zet de voorzitter uiteen, wat er in de bijeenkomst van dagelijks Bestuur en de aanvoerders van de Senioren - elftallen is besproken omtrent Dick van Londen. Ondertussen komt ook de heer J.v. Londen binnen. Nadat de mededeling was beëindigd werd hierover uitvoerig van gedachten gewisseld. Het resultaat hiervan was dat het volgende bestuursbesluit werd uitgevaardigd: Op 11 juli 1955 is een vergadering gehouden van het D.B. met de aanvoerders van de drie Senioren elftallen, waarin is besloten, dat F. Oude Wansink d.v. Londen zou uitnodigen voor een onderhoud met de voorzitter de heer G. Kerkhof, hetzij bij d.v. Londen thuis of bij de heer Kerkhof of bij Dingen. Tijdens dit onderhoud zou dan ter sprake worden gebracht de afbreuk die d.v. Londen de Vereniging gedaan heeft. Waarna zou d.v. Londen dan op een bestuursvergadering worden uitgenodigd. Hierna wilde de heer d.v. Londen geen gevolg geven. In verband hiermede is op de bestuursvergadering van 10 juli 1955 unaniem besloten om d.v. Londen van de ledentijds af te voeren, omdat hiertoe de mogelijkheid om tot een oplossing te komen, werd uitgesloten. Onder de ingekomen stukken was een brief van Ber. uit Doorn bestemd voor de T.C., een schrijven van de Jeugdsecretaris waarin wordt verzocht om een bijeenkomst met bestuur, T.C. en de heer Brouwer en een brief van H. Tijdemeld van verhindering voor deze vergadering en waarin hij tevens zijn mening uiteenzet omtrent de toekomstige samenstelling van de T.C. Betreffende de terrein - verticatie stelt J. Huizinga voor om

Nr. 1420.

VERENIGING: Voetbalvereniging „De Meern“, gevestigd
te De Meern (gemeente Vleuten – De Meern).

Naam en zetel.

Art. 1. De vereniging draagt de naam van: Voetbalvereniging „De Meern“.

Zij is gevestigd te De Meern (gemeente Vleuten–De Meern).

Duur.

Art. 2. De vereniging is opgericht 18 juni 1947.

Te rekenen van 26 juni 1958, wordt de duur van de vereniging opnieuw vastgesteld voor een tijdvak van 29 jaar en 11 maanden, derhalve eindigende 25 mei 1988.

Doel.

Art. 3. De vereniging stelt zich ten doel het beoefenen en het bevorderen van het voetbalspel en aanverwante takken van sport.

Middelen.

Art. 4. De vereniging tracht dit doel te bereiken door het houden van oefeningen en het spelen van wedstrijden en voorts door andere wettige middelen, welke aan het doel bevorderlijk kunnen zijn.

Leden.

Art. 5. De vereniging bestaat uit:

- a. werkende leden, onderverdeeld in gewone werkende leden, junioren en buitenleden;
- b. ondersteunende leden;
- c. leden van verdienste;
- d. ereleden.

Werkende leden (gewone werkende leden, junioren en buitenleden) zijn zij, die jaarlijks een bij het huishoudelijk reglement vastgestelde contributie betalen en die gerechtigd zijn aan oefeningen en wedstrijden deel te nemen of enige functie in de vereniging bekleden.

Bestuur seizoen 2016/2017

heid. Als iets niet goed gaat, is de voorzitter vaak het eerste aanspreekpunt. Daarbij is het wel zo prettig als er een zeker gezag van hem/haar uitgaat zonder autoritair over te komen. Om te zorgen dat hij/zij niet ondersneeuwt moet een goede voorzitter kunnen delegeren aan andere bestuursleden maar wel in de gaten blijven houden dat alles naar wens blijft gaan. Een belangrijke hulp daarbij kan de secretaris zijn. De taak van deze functionaris bestaat onder andere uit het voeren van de correspondentie met de leden, gemeente, bedrijven en anderen. Ook maakt de secretaris verslag van de vergadering en behandelt hij/zij alle inkomende en uitgaande post. Feitelijk de spin in het web die goed in de gaten houdt of alles wel volgens de verenigingsregels en wettelijke regels gebeurt.

De naam zegt het al een beetje, de penningmeester is verantwoordelijk voor het geld. Een zeer verantwoordelijke taak want heel veel draait ook in een vereniging als V.V. De Meern om geld. Dan is het wel prettig als je een betrouwbaar persoon als penningmeester hebt. Worden de financiën niet goed bijgehouden of nog erger, steekt de penningmeester geld in eigen zak, dan kan dat een vereniging in grote problemen brengen. Om te voorkomen dat deze functionaris onbepert zijn gang kan gaan is tegenwoordig vaak geregeld, dat bij (grote) betalingen één van de andere bestuursleden zijn akkoord moet geven voordat de bank de betaling uitvoert. Dit wordt wel het 4 ogen principe genoemd. De penningmeester betaalt de lonen uit van de betaalde krachten, maakt vergoedingen over, betaalt allereerste rekeningen en draagt belastingen af. Ook is

de penningmeester jaarlijks verplicht een financiële jaarrekening op te stellen, waarin alle inkomsten en uitgaven van de vereniging verantwoord worden (de winst en verliesrekening) en een overzicht te geven van alle schulden en bezittingen van de vereniging (de balans). Dan zijn er nog de leden. Zij nemen ook een aantal verantwoordelijkheden op zich en helpen waar mogelijk de eerdergenoemde bestuursleden bij de uitoefening van hun functies. Bij afwezigheid van bijvoorbeeld de voorzitter kunnen zij hem/haar vervangen en ook kunnen zij een verbindende schakel zijn tussen bestuur en leden. Belangrijk bij bestuursleden is dat zij onafhankelijk zijn, goed op de hoogte zijn van hun rechten en plichten en een groot verantwoordelijkheidsbesef hebben.

Bedrijf

V.V. De Meern is al lang niet meer dat kleine boerendorpsclubje, dat in een ons kent ons sfeer bestuurd kan worden. Gezien de grootte is eerder sprake van een middelgroot bedrijf met als corebusiness het verschaffen van voetbalfaciliteiten aan tientallen mini verenigingen (de elftallen). Tientallen (vrijwillige) personeelsleden moeten aangestuurd worden en jaarlijks gaan er duizenden euro's om. Onze vereniging mag zich gelukkig prijzen dat zij de afgelopen 75 jaar altijd gedreven en betrouwbare bestuursleden had en heeft en mede daardoor is doorgegroeid tot één van de grootste van Nederland. Daar mogen we best wel een beetje trots op zijn!

Hoe komt de vereniging

Toegangsgelden en subsidies

Jarenlang was het de gewoonte om bij thuiswedstrijden van het 1e zondag elftal entreegeld te heffen. Hoe hoog deze in de jaren 50 was is niet bekend maar uit de notulen van de bestuursvergadering van vrijdag 23 augustus 1957 tekenen we wel het volgende op: “Door Jan van Wijk werd opgemerkt, dat de afspraak was dat iemand van het jeugdbestuur zou assisteren bij de entree-heffing.” Door de jaren was dat nog wel eens een probleem, want je moest daarvoor wel een groot deel van de wedstrijd missen, zeker de 1e helft. Daar de publieke belangstelling de laatste jaren steeds minder werd en leden vrijgesteld waren van betaling is besloten geen toegang meer te vragen. Maar zeker in de jaren 60 en 70 toen het voetbal nog leefde onder de bevolking van De Meern werd jaarlijks hiermee een mooie opbrengst gerealiseerd.

Een andere bescheiden inkomstenbron was de gemeentelijke subsidie. Al sinds het ontstaan van de gemeente Vleuten De Meern in 1954 kreeg de club per jeugdlid een bescheiden bijdrage van de gemeente. Maar dat ging niet zomaar want daarvoor moest een hele administratie worden opge-tuigd. Voorgesteld werd om een kaartenbak aan te leggen waarin per jeugdlid de door de gemeente gevraagde gegevens bijgehouden kunnen worden. Tegenwoordig zijn er ook diverse subsidiestromen, waarvan het financieel de moeite loont hiervan als vereniging gebruik te maken. De penningmeester is er maar druk mee om uit te zoeken wat daarvoor gedaan moet worden.

Bedrijfsvoetbal

In 1970 organiseert de zaterdagafdeling voor het eerst een bedrijfstoernooi. Elk bedrijf betaald inschrijfgeld, waarschijnlijk f 200,00 per team en krijgt daarvoor een gezellige sportieve dag voor het bedrijf voor terug. In feite is het een voortzetting van de zomeravond bedrijfscompetitie uit de jaren

50. Toen huurde de firma Koot uit De Meern in de zomer elk jaar het veld aan de Strijkviertel om wedstrijden tegen andere bedrijven te spelen.

Verschillende Utrechtse voetbalverenigingen zijn ooit door bedrijven opgericht. Posta (PTT), PVDV (Personeel Vereniging Demka Voetbal), VVJ (Voetbal Vereniging Jaffa), SVVU (Spoorweg Voetbal Vereniging Utrecht) AMEV (verzekeringmaatschappij), PUEM (Provinciale Utrechtse Elektriciteit Maatschappij), allemaal bedrijfsverenigingen, waar vooral oudere leden nog herinneringen aan hebben en waarvan de meeste niet meer bestaan of opgegaan zijn in een fusie. In ieder geval werd het bedrijfstoernooi zowel sportief als ook financieel een groot succes. Want al die spelers moesten natuurlijk ook voorzien worden van eten en drinken. In de beginjaren speelde bij de meeste elftallen alleen eigen personeel mee, waarvan een aantal verder nooit voetbalden maar wat het toernooi wel een bijzonder karakter gaf. In de loop der jaren liep half V.V. De Meern en PVCV mee te voetballen en uiteindelijk is na een jaar of 15 het bedrijfstoernooi een stille dood gestorven.

Reclame (borden), sponsoring, business club en Grote Clubactie

Al in de jaren 50 werd er een beroep gedaan op de plaatselijke middenstand. Bij fancy fairs zorgde zij voor prijzen en in het clubblad stonden advertenties in van toenmalige winkeliers uit het dorp. Begin jaren 70 nadat PVCV verhuisd was verschenen er voor het eerst reclameborden langs het hoofdveld. Die kwamen er niet vanzelf want daarvoor moest je wel de boer op om bedrijven en winkeliers enthousiast te krijgen daar geld in te steken. Weer enkele jaren later werd gestart met een sponsorcommissie die nog steeds bestaat en waar in de loop van de jaren diverse mensen heel actief mee zijn of geweest. Daarnaast bestaat al jaren de business club. Eigenaren van bedrijven kunnen daarvan lid

aan de centen?

2

worden tegen betaling van een behoorlijke contributie. Daarvoor krijgen ze jaarlijks een aantal boeiende activiteiten met daarbij goed eten en drinken voor terug en zo mogelijk door te netwerken ook nieuwe contacten en contracten.

Halverwege de jaren 80 ging de tot op heden bestaande Grote Clubactie van start. Een landelijk initiatief waaraan heel veel verenigingen deelnamen. In de begintijd zagen een aantal leden het als een verkapte contributieverhoging want elk lid werd min of meer geacht 10 loten af te nemen en dan maar zien of je ze kwijtraakte. Want ja je was natuurlijk niet de enigste die ze aan de man/vrouw moest zien te brengen, ook je buurjongen/meisje had ze en ook leden van de korfbal, de hockey en ga zo maar door. Maar goed het doel heiligt de midelen zeggen we dan maar en het feit dat deze actie nog steeds bestaat bewijst wel dat het een succes is.

Pacht en kantine

Ja, natuurlijk kunnen we er niet om heen. Een grote inkomstenbron vormt de pacht van de kantine. Met zijn allen zetten we door de consumptie van drank en voeding, zie ook het verhaal over de “Kantinebaas”, heel wat om. De kantine die eigendom is van de vereniging wordt sinds de verhuizing naar “sportpark De Meern” verpacht aan de familie De Wit. Om de zoveel jaar wordt het pachtcontract vastgesteld, waarbij rechten en plichten van beide partijen worden vastgelegd en het bedrag of een percentage van de omzet bepaald dat de vereniging jaarlijks krijgt van de exploitant van de kantine. Op het oude sportpark werd de kantine door vrijwilligers gerund en was er een beheercommissie die de financiën, het onderhoud en de inkoop regelde. In de begin jaren ging dat allemaal nog een beetje op zijn Janboerenfluitjes en lekte er letterlijk en figuurlijk heel veel bier weg. Onder voorzitterschap van Frits Bloemkolk werd orde op zaken gesteld door

het invliegen van Lo Kasius die van beroep accountant was en werden er duidelijke regels opgesteld en controleprotocollen opgesteld. Daardoor ging de opbrengst aanzienlijk omhoog en dankzij goede penningmeesters, zoals o.a. Siem Wagevoort en Cees Mureau en Emiele Gompers kreeg de vereniging jaarlijks een goed inzicht in de opbrengsten en kosten van de kantine.

Oud papier

Al heel lang zamelen we bij De Meern oud papier in. Afhankelijk van de papierprijs levert dit ongemerkt een heel bedrag op. Dhr. van Zijl zorgt ervoor dat het in en rond de papiercontainer geen rommeltje wordt. Bestond oud papier tot een jaar of 15 geleden nog grotendeels uit kranten, tegenwoordig maakt karton er zeker de helft vanuit. Dit allemaal door alle thuisbezorgde pakketten en het feit dat steeds minder mensen een krant op papier lezen. Heel veel verschillende manieren dus om naast de contributie extra geld binnen te krijgen voor onze club. Misschien zijn we wel wat vergeten hetzij ons vergeven. Geld uitgeven is geen kunst, geld bijeenkrijgen is veel moeilijker. In ieder geval gaat het niet vanzelf en door de jaren heen is het te danken aan creativiteit, inzet en enthousiasme van heel veel vrijwilligers omdat voor elkaar te krijgen. Daar kunnen we trots op zijn en dankbaar!

Een wedstrijdverslag

Een wedstrijd ergens najaar eind jaren tachtig

Misschien heb jij dat ook wel eens, een gebeurtenis of een wedstrijd van een aantal jaren geleden die zo weer in je geheugen is terug te halen. Hoe ouder je wordt hoe meer geschiedenis je met je meedraagt. Veel daarvan vervaagt maar soms zijn er van die dingen die kun je, alsof het gisteren geweest gebeurd is, zo weer voor je geest halen terwijl het allesbehalve iets bijzonders is. Voor mij was dat een wedstrijd op veld 2 tegen het 6e van VVJ uit Utrecht in november ergens eind jaren tachtig.

De training op donderdagavond

In die tijd traiden we met alle lagere elftallen nog op drie kwart trainingsveld want de korfbal speelde in die tijd ook nog op Fletiomare West. De laatste dagen had het flink geregend waardoor aan de randen van het veld flinke plassen stonden waarin de bal lekker afremde als ie daarin terecht kwam. Na een warming up spelletje, een spelletje lummelen en 2 keer rond alle velden gerend te hebben, was het tijd voor 6 tegen 6. Om het kwartier werd gewisseld van tegenstander en meestal ging het er stevig maar wel sportief aan toe. Voor je het wist liepen spelers van de selectie zich al warm te lopen voor hun training die tot 10 uur zou duren. Na de douche die, als je pech had zomaar een koude kon zijn, naar de kantine voor het leggen van een kaartje en het maken van een praatje onder het genot van een lekker koud pilsje. Rond 10 uur kwam daar meestal een door Riet Westerhout met vlaggetjes versiert kroketje bij en dan was het wachten tot Jan Mandjes binnen kwam. Want ik kwam zaterdag 2 spelers te kort en daar wist hij meestal wel een oplossing voor te vinden. Zo ook dit keer want het 4e speelde voor ons en daar waren er 3 die nog wel een helftje of een hele bij ons in het 6e wilden meedoen. Ook kreeg ik nog te horen wie er scheidsrechter was die middag.

Zaterdag eind november

Ook vrijdag was het een natte boel wat weinig goeds voor de dag erna zou betekenen. Zaterdagmorgen 6661412 gebeld en steeds was daar die irritante in-gesprek toon. Op enkele wedstrijden na lag bij De Meern alles eruit, maar wonder boven wonder ging de onze wel door. Iets voor 2 uur bereikte ik gewapend met een voetbaltas en een net met 3 ballen het sportpark waar het opmerkelijk rustig was. Bij de ingang naast het berghok even gekeken op welk veld we moesten en in welk kleedlokaal we zaten. In de kantine was het beter vertoeven dan buiten. Twee uur en even geïnformeerd of de tegenstander er al was. Er moesten er nog 4 komen en het verzoek was of het een kwartier later kon beginnen want die gasten dachten dat het aanvangstijdstip 3 uur zou zijn. Dit keer geen probleem want wij waren de laatste die dag op veld 2 maar wel was het zaak zo snel mogelijk te beginnen, want het werd al vroeg donker en er was geen veldverlichting. Omkleden, opstelling bekendmaken en de enigste wissel die we hadden gevraagd te vlaggen.

Op naar veld 2 voor de warming up en het inschieten van de keeper. Vlak voor kwart voor 3 kwam de tegenstander ook het veld op, alsmede de scheids zijnde de Meernse postbode Joop Koot. Bijna iedereen op het dorp kende Joop en omgekeerd gold hetzelfde. Het spel kon beginnen en in de eerste helft hadden wij wind mee. Een leuke gelijk opgaande pot een enkele keer onderbroken door de fluit. Eén van ons maakte een forse overtreding: "Meneer uw naam" brieste Joop terwijl hij donders goed wist wie hij voor zich had. "Nog één keer en ik stuur je eruit!" En verder ging het spel. Tot de rust bleef het 0-0. In de kantine aan het loket gevraagd naar de thee voor het 6e. De ketel stond al klaar op het gasfornuis en kreeg ik mee met een stel plastic beker-tjes. Eerst naar het scheidsrechters hok, daarna dat van de tegenstander waar al een heftige discussie

gaande was omdat het niet helemaal lekker liep, en nadat daar de bekers waren gevuld naar het eigen team. Daar de thee meestal veel te heet was Haagse bakkies ingeschonken die dan aangevuld werden door een plonsje koud water. Twee wilden eigenlijk stoppen vanwege wat pijntjes, maar daar we maar 12 spelers hadden moest er één toch maar even flink zijn.

Al vrij snel kwam Joop ons halen voor de 2e helft want er moest wel een stukje tijd worden ingehaald. De tegenstander had 2 wissels ingezet en dit resulteerde in flinke druk op onze verdediging. Toch wisten we lang stand te houden, tot we een knullig doelpunt tegen kregen. Nog een kwartier te gaan en zelf trok ik ook maar eens mee naar voren. Van rechts poeierde ik op het doel aan de kant van Harmelen en met een katachtige reactie van de keeper wist hij, onder applaus van zijn medespe- lers, mijn schot nog net uit de verste hoek te halen. Het begon al te schemeren toen het laatste fluitsig- naal klonk en wij de scheidsrechter en de tegen- stander bedankten voor de prettige wedstrijd. In het kleedlokaal de bagger onder de voetbalschoe- nen geklopt en 2 man aangewezen om de 2 kleedlo- kalen, die wel wat weg hadden van varkensstallen, bezemschoon op te leveren. In de bestuurskamer samen met de leider van VVJ en Joop het wedstrijd formulier ingevuld. Het groene mapje met de spe- lerspassen doorgenomen, waar op te zien is, dat het leeftijdsverschil tussen de jongste en de oudste ruim 25 jaar is. Een enkeling kon zelfs nog zeggen dat ie de oorlog nog had meegemaakt.

En toen was het tijd voor de bekende 3e helft. Allemaal een lapje van vijf gulden wat soms letter- lijk gold, want naast 5 gulden munten had je ook nog groen vijf gulden votjes. Voor dit bedrag kon je in die tijd drie rondjes halen nu kom je met dat bedrag niet veel verder dan 1 biertje met een bitter- bal. Zoals je op verjaardagen ook wel ziet, kwam de echte gezelligheid pas wat later op gang. Eerst werd

de pot nog eens geanalyseerd en de rol van de scheidsrechter. Daarbij is mij één wijze uitspraak van Joop Koot tot de dag van vandaag bij gebleven: “Kwaad worden is menselijk, kwaad blijven is dui- vels!” Na een paar glazen kwamen dan de wat diep- gaandere gesprekken totdat de die middag dienst- doende kantinemedewerker aankondigde dat hij de tent ging sluiten. Was ook wel voor te stellen, want het was die middag al geen vetpot, maar als er dan ook nog maar anderhalve man en een paardenkop zat, dan kostte, het ook al was het vrijwilligerswerk, meer dan het opbracht. Met een tas en 3, met een metalen stokje (een nippeltje), weer leeg gelopen voetballen in een net vertrok ik in het donker op huis aan. Net opgehangen in de schuur, natte voet- balschoen direct uit de plastic tas gehaald om schimmelvorming te voorkomen en mijn voetbal- plunje in de wasmand gekieperd was het tijd voor de soep met brood en nog een korte nabespreking. Herkenbaar? Deels in deze tijd nog steeds want voetbal blijft voetbal. Waarom juist deze wedstrijd mij zo goed is bijgebleven? Het blijft voor mij ook een vraag waar ik maar niet teveel over nadenk. In ieder geval staat het nu op papier.

De vrijwilliger Ben H.

Waar zouden we zijn zonder de vrijwilliger? Nederland staat hoog in de wereldranglijst als het gaat om vrijwilligers. Ons land heeft daarin ook al een heel lange traditie. Waarschijnlijk heeft dat deels haar oorsprong in de ligging van ons land, de rol van het geloof en het feit dat Nederland een redelijk samenleving was en is, waar de maatschappelijke verschillen niet extreem groot zijn. Al eeuwenlang moeten wij ons verdedigen tegen het water en dat kon alleen maar door eendrachtig samen te werken. Het zogenaamde polderen zit in onze genen. De al meer dan 700 jaar bestaande waterschappen zoals die ook rond De Meern bestonden, zijn één van de oudste democratische systemen in de wereld. Als het water kwam, werd iedereen die daartoe in staat was, min of meer geacht vrijwillig mee te werken het water te keren. Ook het geloof speelde een belangrijke rol. Het werd als een grote deugd gezien iets te doen voor een ander zonder daarvoor een geldelijke beloning te ontvangen. Die kwam pas na de dood, zo was het geloof. En dan was en is er nog het feit dat de tegenstelling tussen rijk en arm relatief minder groot was dan in veel andere landen. Elkaar helpen met gesloten beurs was zeker op het platteland tot ver in de vorige eeuw een oeroude gewoonte. In het oosten van het land noemden ze dat het noaberschap. In geval van nood was het een ongeschreven regel elkaar belangeloos te helpen.

Vrijwilligers bij V.V. De Meern

Zoals bijna elke vereniging is V.V. De Meern opgericht door vrijwilligers. Als er in juni 1947 niet een paar mensen vrijwillig bij elkaar waren gekomen in café “Het Wapen van Gouda” (café Huigen) dan was er geen V.V. De Meern geweest. Als er in die tijd geen mensen waren die langs de deur gingen om de maandelijkse contributie te innen, lijnen te trekken, jeugd te trainen, gras te maaien, etc., dan was De Meern niet gekomen waar ze nu is. Al 75 jaar bestaat de vereniging bij de gratie van de vrijwilliger. Die is

er in soorten en maten. Er zijn duidelijk aanwezigen, maar ook stille krachten en alles wat daartussen zit. De één doet incidenteel wat, de ander besteedt er vele uren per week aan. Tot nog niet zolang geleden deden ze dat allemaal zonder, of voor een kleine, geldelijke vergoeding, het kenmerk van de ware vrijwilliger.

Doordat de vereniging de laatste 25 jaar enorm gegroeid is, begint V.V. De Meern steeds meer op een bedrijf te lijken. Een bedrijf met als corebusiness het verlenen van voetbalfaciliteiten. De organisatie is in de loop der jaren steeds complexer geworden, waardoor bepaalde functies steeds meer kennis, kunde en tijd vergen. Hierdoor is er bijna geen ontkomen meer aan om te gaan werken met (deels) betaalde krachten. Hiermee komt de rol van vrijwilliger steeds meer onder druk te staan, want waar ligt de grens tussen iets vrijwillig doen of je te laten betalen voor je inzet? Een discussie die tegenwoordig veel verenigingen bezighoudt en ook V.V. De Meern.

Daar komt nog bij dat door de grote welvaart vergeleken met de begintijd van V.V. De Meern, mensen een compleet andere tijdsbesteding hebben gekregen. In de jaren 50 hadden de meesten nog geen tv, laat staan alle andere huidige social-mediainstrumenten. Ook vakantie, een auto en vele vormen van vermaak waren voor velen nog niet weggelegd. Op een dorp als De Meern was het verenigingsleven daarom een belangrijke bron van tijdsbesteding in de relatief weinig vrije tijd die er was. Nu niet meer voor te stellen, maar op zaterdagochtend werd er nog gewerkt en ging de jeugd nog naar school. Door de junioren werd er op zaterdagmiddag gevoetbald en de senioren speelden hun potje op zondag, na eerst in de ochtend de kerk bezocht te hebben. Veel meer vertier dan dat en een eventueel dansavondje op de zaterdagavond in de stad was er in het De Meern van die tijd niet. Je had elkaar nodig, veel geld was er niet, dus zelfwerkzaamheid was meestal een vanzelfsprekendheid. N

Honderden vrijwilligers

Wie al heel lang meeloopt bij V.V. De Meern en nog eens teruggaat in zijn of haar geheugen, ziet een lange optocht van vrijwilligers voorbijgaan. Dan komen er weer namen en gezichten boven van mensen die, zoals ze wel eens mooi zeggen “uit de tijd zijn”. Zoals we weten raken zij langzaam in de vergetelheid, wat zij ook gedaan hebben voor de club. Een aantal zijn weliswaar voor zo lang het duurt vereeuwigd als lid van verdienste, maar zegt een nieuwe generatie vrijwel niets meer. Joop Huigen de eerste wedstrijdsecretaris en het eerste lid van verdienste (overigens zeer tegen zijn zin) van V.V. De Meern, is daar één van de voorbeelden van. Hij was één van de vele honderden vrijwilligers die de afgelopen 75 jaar hebben gewerkt voor onze V.V.. Momenteel hebben we meer dan 400 van deze mensen die op verschillende wijze meer of minder tijd besteden om de club draaiende te houden.

Ben Hendriks

Hij zag het levenslicht op 10 februari 1966 aan de 2e Daalsedijk in Utrecht. Verhuisde zonder dat zelf bewust te hebben meegemaakt, toen hij anderhalf was, naar de Hengeveldstraat in dezelfde woonplaats. Voetbalde in zijn jeugd bij Sporting 70 en later bij DVSU. Ook in de zaal speelde hij regelmatig op zondagavond bij Valvo. In 2001 kwam hij in de wijk Veldhuizen wonen. In 2005 kwam er op de zondagochtend meer ruimte beschikbaar voor de jongste jeugd op het nieuwe sportpark De Meern. Zoon Nick speelde al bij de kabouters en al snel werd vader Ben door Alfred en Cor Terpstra gevraagd om mede het kabouter voetbal te gaan begeleiden. Van het één kwam het ander.

Kledinguitgifte

De uitgifte van kleding werd vanuit de vereniging georganiseerd en dat was niet zomaar een klus. Broekjes, kousen, shirts en trainingspakken werden via een vaste leverancier centraal ingekocht. Daar elk team een sponsor had moest de naam daarvan op de shirts en trainingspakken gedrukt worden. Tegenwoordig wordt dat alleen nog op de shirts gedaan. Doordat er nu eenmaal grote, kleine, dikke en dunne spelers zijn, moest daarbij ook nog eens maatwerk geleverd worden. Vooral aan het begin van het seizoen, als voor elk team, afhankelijk van het aantal spelers, meer of minder sets klaargelegd moesten worden, een prestatie van formaat. En dan zijn er leiders die ondanks herhaalde oproepen, het presteren pas op de eerste voetbaldag langs te

komen om hun ploegje te kunnen kleden. Aan het eind van het seizoen is het precies andersom want dan moet alles weer ingeleverd worden. Bekeken moet worden wat het volgende seizoen nog bruikbaar is en wat er nieuw moet worden aangeschaft. Een aantal jaren geleden is overgegaan op een nieuwe kledinglijn, waaronder alleen nog trainingspakken met opdruk “V.V. De Meern” vallen en shirts met opdruk van de sponsor. Voor broeken en kousen moeten de spelers, met uitzondering van de selectie elftallen, voortaan zelf zorgen. Alfred van Doorn is namens de sponsorcommissie het aanspreekpunt voor shirtspansors. Niet zelden zijn dat ouders met een bedrijf. In topweken aan het begin en einde van het seizoen zijn Alfred en Ria van Doorn, Mandy Makkink en Ben hier soms wel drie avonden in de week druk mee.

Leider, trainer, scheidsrechter en ledenadministrateur

In de tijd dat zijn kinderen in de jeugd speelden, was Ben ook nog eens leider en trainer bij afwisselend zoon en dochter, terwijl hij ook nog tijd vond om zelf bij de veteranen te voetballen. Daarnaast begon hij vanaf 2010 te fluiten. Hij volgde de B.O.S. (basisopleiding scheidsrechters) en slaagde hiervoor. Hiermee mag hij zowel jeugd als seniorenwedstrijden fluiten zowel voor de eigen vereniging als ook de KNVB. Voorlopig doet hij alleen het eerste. In 2011 ging hij door met een trainerscursus junioren waarvoor hij slaagde en het jaar daarop haalde hij ook nog even een EHBO-diploma. Al een aantal jaren is hij voor De Meern de coördinator van de scheidsrechters. Dit zijn er momenteel zo’n 25, wat eigenlijk veel te weinig is. Elke week deelt hij ze in en probeert hij met het nodige kunst en vliegwerk waar nodig een scheidsrechter in te zetten. Ten slotte is Ben sinds mei 2020 ledenadministrateur. Hij moet daarbij zorgen dat van alle leden naam, adres, etc. bekend zijn en dat valt lang niet altijd mee. Want leden vergeten vaak wijzigingen hierin door te geven wat heel veel extra werk geeft. Deze administratie is van groot belang voor het verzenden van het clubblad, contributie, eventuele boetes en het verzenden van uitnodigingen voor verschillende evenementen of vergaderingen. Alles overziend kunnen we alleen maar heel veel bewondering hebben voor mensen als Ben Hendriks. Laten we daarom zuinig op ze zijn en niet te snel commentaar op ze hebben, want wat ze doen is bijna altijd grotendeels op vrijwillige basis en zonder hun werk kan een vereniging niet bestaan!

1964

Ronald Westerhout

Als je in het boekje 50 jaar V.V. De Meern bladert, kom je de namen van Joop en Riet Westerhout tegen. Voetballiefhebbers bij uitstek. Zij hebben dat voetbal-dna aan zoon en dochter doorgegeven. Die zoon is Ronald. Inmiddels heeft hij zelf nu de leeftijd van 58 jaar en hoe is het met hem?

Net als veel andere Meernse voetballers is hij opgegroeid op de Zandweg aan de Oude Rijn. Ronald is als klein kereltje de hele dag met een bal aan de gang. Dokter Lambers, die toevalligerwijs voor een consult aanwezig is, waarschuwt de ouders voor al die bewegelijkheid met die bal van hun zoon. Dat is slecht voor die Witte (met dank aan Lambers dat hij nu nog steeds de bijnaam "Witte" heeft) zijn knietjes meldde dokter Lambers aan zijn ouders. Naar het zich liet aanzien werd dit advies vriendelijk weggevoerd. Op vijfjarige leeftijd brengt moeder Riet haar zoon achter op de fiets naar de Europaweg. Daar kan hij zich onbespied uitleven. Hij valt in handen van Anneke Oostveen en Chris Mesu. De voetbalcarrière kan een aanvang nemen. Het voetbalterrein aan de Europaweg is niet nieuw voor ze, want vader Joop voetbalt er al enig tijd. Het eerste pupillen elftal waar hij in voetbalt met o.a. Marcel de Groot, Jan Sterk, Jan Gerssen, Anton Baas en de gebroeders Ton en Ad Verkerk worden begeleid door de elftalvaarders Broos Gerssen en Joop Zoutenbier. Ze zien al gauw dat die kleine Witte over talent beschikt. Een aantal momenten schieten hem te binnen waaronder een toernooi in Amsterdam waar ze in de finale met 1-0 verliezen. Helaas laat keeper Jan Gerssen een bal door zijn benen glippen. Het was in de tijd dat je op zaterdagochtend naar de R.K.-kerk moest rijden waar een bord stond of het voetbal wel/niet door zou gaan. Oh wee als het was afgelast, dan was hij niet te genieten. Hij speelt in de jeugd in alle selectieteams van zijn generatie. Eenmaal aanbeld bij de A-junioren valt hij op bij Bertus de Ridder destijds trainer van de Zondag 1 die hem op 17 jarige leeftijd laat debuten in het eerste van de Zondag met o.a. spelers als Gert Heemskerk, Jack Bloemkolk, Ko Klerkx, Joop Zoutenbier, Rob Scheffer, Herman van

Engelen, Jos Gentenaar, Gerard Oostveen en Gerard van de Wurf op dat moment spelend in de 4de klasse van de KNVB in het seizoen 81-82. Gert Heemskerk was de man van de humor en kon alles maken. Zo ook bij Utrechtse Boys uit. De scheidsrechter wilde beginnen maar Gert meldde dat hij aan de diarree was en dat hij bij nood even naar de wc moest. Gert kende alle scheidsrechters en kreeg het voor elkaar om twee keer even de wedstrijd stil te leggen om gebruik te maken van het toilet. Het team degradeert helaas door een verloren wedstrijd met 3-2 van SVF na een 2-0 voorsprong weg te hebben gegeven. Ondanks degradatiestrijd tijdens het seizoen in de 4de klasse is hij wel opgevangen bij FC Utrecht. Een uitnodiging volgt voor het Jeugdplan van FC Utrecht en hij mag elke week 1x mee trainen en regelmatig testwedstrijden spelen om zich waar te maken voor een kans om in het C-team (tegenwoordig jong FC Utrecht) van de FC te komen. Zijn trainers waren Ed van Stijn en Henk Vonk en bekende spelers zoals Robbie de Wit, John van Loen en Edu Nandlal (was speler van het Kleurrijk Elftal in 1989 en één van de weinige overlevenden van de SLM-vliegtuigramp) maakte ook deel uit van de spelersgroep. Helaas na driekwart jaar krijgt hij te horen dat hij te oud is om uit te komen voor het C-team en daardoor niet in aanmerking komt voor de selectie bij het eerste. Wat blijft zijn leerzame en mooie herinneringen zoals het spelen tegen het beroemde middenveld van FC met de spelers Jan Wouters, Frans Adelaar en Gert Kruys. Het seizoen 82-83 spelend in de Hoofdklasse van de afdeling Utrecht heeft De Meern een beslissingswedstrijd nodig tegen H.D.S. om niet te degraderen. De Oranjehemden winnen met 3-2 en weten zich te handhaven. Ronald vindt het tijd voor verandering en stapt in 1985 over naar het eerste van

S.C.H. in Harmelen (4de klasse KNVB), waar hij o.a. met spelers Hans van Leeuwen, de gebroeders Michel en Robert van de Bosch, Peter Baars en Jeroen Nijhuis in de competitie 2de wordt met trainer Leo van Hees. Zijn eerste training zal hij nooit vergeten. Het is warm weer en na afloop loopt hij als eerste de kantine binnen en bestelt bij de barjuffrouw 12 bakkies en gaat vervolgens naar het toilet. Bij terugkomst kijkt hij vreemd naar de barjuffrouw die 12 bakkies koffie i.p.v. 12 koude biertjes had neergezet. Dat was bij V.V. De Meern toch wel even anders en hij krijgt gelijk de bijnaam Bakkie in Harmelen. Hij speelt in een geweldig elftal en ze hadden ondanks de 2de plaats een prachtig seizoen. Maar na een jaar keert hij weer terug naar zijn cluppie De Meern. Onder de nieuwe trainer Menno Agema en jeugd die doorstroomde zoals Ron Heemskerk, Remco Koteris, Jeroen Tonen en Ron Gerssen werd de opmars gemaakt om terug te keren naar de 4de klasse KNVB. Met succes! In 1987 weet men de Afdelingsbeker te veroveren en in 1989 wordt er met 1-2 gewonnen bij Stator in Lelystad waardoor het kampioenschap een feit is nadat concurrent Olympia verloor. Het dorp staat op zijn kop en een groot feest barst los. De Meern speelt weer in de hoofdklasse! En dan begint Ronald te sukkel met spierblessures waardoor hij nogal eens wat wedstrijdjes mist. Steeds komt hij terug na vele malen op de behandeltafel van Hans van Leeuwen te hebben gelegen. Onder de nieuwe trainer Dick Weijman wordt de opmars voortgezet en men pakt in april 1990 het kampioenschap thuis door tegen Nederhorst den Berg door met 1-1 gelijk te spelen. De Meern is terug in de 4de klasse KNVB. Ronald, destijds ook lid van de Technische commissie, tipt het Zondag bestuur, nadat Dick Weijman zou gaan stoppen om trainer Leo van Hees te benaderen die hij bij S.C.H. als trainer had. In het tweede seizoen van Leo van Hees (92-93) worden de Oranjehemden 5de in de competitie, maar paktten een periodetitel wat resulteerde in een nacompetitie met DEV en Hercules. Die werden gewonnen en de beslissingswedstrijd tegen het Hilversumse 't Gooi op neutraal terrein in Zeist moest de beslissing brengen wie naar de 3de klasse KNVB zou promoveren. Er werd in een spannende wedstrijd met 3-1 gewonnen. Helaas moest Ronald deze wedstrijd langs de kant toekijken door wederom een spierblessure maar de feestvreugde zal hij nooit vergeten. Voor het nieuwe seizoen werd hij benaderd door Hercules die destijds door Cees Loffeld werd getraind. Het zou er

niet van komen. Ronald had besloten om na een paar wedstrijden in het nieuwe seizoen definitief te stoppen in het eerste van de Zondag door terugkerende blessures. De jaren die volgden speelde hij nog wat wedstrijden in het 3de en 4de van de zondag. Maar ook dat ging helaas niet meer. Hij kijkt terug op een prachtige tijd als voetballer met mooie herinneringen. Met bijna alleen maar spelers uit het dorp de 3de klasse KNVB bereiken was toch uniek. Legendarisch was ook het inspreken van het bandje door Gerard Peek of het voetbal wel/niet door zou gaan. Dat ging dan als volgt; "Goedemorgen het is zondag, alles gaat door behalve het 9de, 8ste, 7de, 6de, 5de, 4de, 3de. Het 2de heeft herkeuring en het 1ste gaat door". Ronald heeft net als zijn ouders naast het voetballen meerdere functies vervuld bij de vereniging. Mooie herinneringen, zoals het organiseren van 20 jaar D-Kamp samen met Fred en Truus Loggen, Herman Satink, Jannes Visscher en zijn moeder Riet blijven hem bij. Met Fred Loggen heeft hij de verhuizing meegemaakt naar het nieuwe sportpark als materiaalbeheerders voor de club, waar ze ca 13 jaar geleden mee zijn gestopt. Nee, zijn 2 dochters zijn niet gaan voetballen, dus de binding werd minder met de V.V.. De voormalig aanvaller kijkt met name terug op de prachtige tijden van het oude sportpark. "Echt uniek, wat een mooie tijd en wat hebben we daar veel gelachen en meegemaakt, daar kan ik wel een boekje over schrijven, ha ha". Welaan, het is een verhaal geworden. Een mooi verhaal over die Witte.

Ronald Westerhout doet aftrap met pupil van de week.

De jaarvergadering

De jaarvergadering en de regels van de vereniging

Als er iets is wat bij de meeste leden niet tot de populairste activiteiten behoort dan is het wel vergaderen. Wel heeft iedereen overal een mening over en deze wordt meer dan ooit overal rond getetterd. Als er gelegenheid gegeven wordt om je “goede ideeën” kenbaar te maken via de daarvoor bestemde gereguleerde kanalen, dan geven de meesten niet thuis. Want ja daarvoor moet je wat meer moeite doen door een vergadering te bezoeken en bovendien is het even wat moeilijker om voor Jan en alleman je mening te verkondigen daar de kans zeer wel aanwezig is, dat je direct van repliek voorzien wordt. Daar een vereniging van oudsher voor en door de leden in stand gehouden wordt, is deze organisatievorm verplicht om minimaal 1 keer per jaar een ledenraadpleging te beleggen. In deze vergadering legt het bestuur verantwoording af aan de leden over het afgelopen seizoen en maakt de plannen bekend voor het volgende. De leden kunnen dan ook kenbaar maken of ze het wel of niet eens zijn met het gevoerde beleid en in het meest ongunstigste geval het bestuur naar huis sturen. Deze bijeenkomst staat bekend als de jaarvergadering en elk lid staat vrij deze wel of niet bij te wonen. De gelegenheid bij uitstek om je mening te geven en voorstellen te doen die jij belangrijk vindt.

Jaarvergaderingen jaren 50 en 60

Een bijzondere ledenvergadering vond plaats op 19 maart 1951. Zie de uitnodiging en de agenda. Van deze vergadering zijn de notulen gelukkig bewaard gebleven. Deze begint met de volgende aanhef: “Waarde sportvrienden” Daarna wordt vermeld dat de opkomst niet tegen viel. Van de 54 aangeschreven leden waren 24 aanwezig. Dan lezen we: “Allereerst kwam de voorzitter aan ’t woord met twee woorden die voor een vereniging wel vreemd deden klinken, medewerking of liquidatie. ’t Laatste woord werd door de aanwezigen gauw vergeten,

want daar voelden zij weinig voor. Op welke manier was dat nu ’t weg te werken, er wordt gesproken over Fancy Fair, sportdagen, verloting, Doelpunten Parade. Na veel gepraat wordt uiteindelijk als eerste doel uitgekozen sportdagen. Gelijk is er een commissie gevormd bestaande uit J. J. Benschop, A. v. Wijk, J. Boender, A. de Jong, J. Verheul en ondergetekende (Joop Huigen)”. Dat is nog eens vergaderen. De vereniging was gered en de daad werd bij het woord gevoegd door medewerking te verlenen. Vonden gewone bestuursvergaderingen in die tijd meestal plaats bij de bestuursleden thuis, waarbij men om de beurt gastheer was, de jaarvergadering vond plaats in een plaatselijke horecagelegenheid. In de jaren 50 was dit meestal in een zaaltje van café Huigen. Na de sloop van dit markante gebouw werd gekozen voor hotel-restaurant Rhenomare, hoek Rijksstraatweg/Meerndijk, of een ruimte bij de gezusters van Straten aan de Castellumlaan op de plaats waar sinds enkele jaren een appartementencomplex staat. De vergadering, welke altijd aan het einde van het verenigingsjaar gehouden werd, eind juni/begin juli, had een min of meer vaste agenda. Natuurlijk was daar eerst het welkom aan de leden en de opening van de vergadering door de voorzitter. Hierna werd het woord gegeven aan de secretaris die het jaarverslag voorlas over het afgelopen verenigingsjaar. Hier was zeker, toen Tom van Engelen deze functie in juli 1954 op zich genomen had, wel enige tijd mee gemoeid, maar dan wist iedereen weer wat zich in dat jaar had afgespeeld binnen de club. Vervolgens was het de beurt aan de penningmeester om iedereen op de hoogte te stellen of er geen financieel tekort was. Daarna deed hij uit de doeken wat de financiële plannen voor het volgend verenigingsjaar waren door een toelichting op de begroting te geven. Opluchting voor hem was altijd weer, als de kascommissie met het voorstel kwam hem decharge te geven. Een dure term voor het feit dat de penningmeester een eerlijk en betrouwbaar beeld van de financiële administratie heeft gegeven en hij geen greep uit de kas heeft

gedaan. Hierna was het tijd voor de koffie, waarna deel twee van de voorstelling kon beginnen. Nu konden de leden hun zegje doen. Meestal was het zo dat als er veel leden waren er het nodige was uit te leggen door het bestuur. Dat kon gaan om de voorgestelde contributieverhoging, te weinig getoonde belangstelling van het bestuur voor de lagere elftallen of onvrede over de elftalindeling door de TC (technische commissie), die in die tijd bepaalde wie in welk elftal speelde. In ieder geval werd over de opkomst op de jaarvergadering van donderdag 7 juli 1955 het volgende genotuleerd: "Toen de voorzitter zijn openingswoord tot de aanwezigen richtte, bleek dat de opkomst van de leden niet zo groot was, hoewel de kleine zaal van 't sportcafé toch tot in alle hoeken bezet was." Ook toen al waren veel leden, net als nu, niet echt belangstellenden voor het reilen en zeilen van het bestuur. Tot slot wordt nog vermeld dat in het hier genoemde tijdsbestek vergaderingen nog wel eens tot laat in de avond konden duren.

Jaarvergaderingen na 1970

Na de bouw van de kantine op sportpark Fletiomare werden de jaarvergaderingen voortaan in het eigen clubhuis gehouden. Dat kwam er na een buitengewone algemene ledenvergadering, waarbij naast het bestuur slechts 27 leden aanwezig waren die wel besloten over een voor die tijd financieel riskante investering van duizenden gulden. Al binnen een half jaar na opening wordt er een buitengewone ledenvergadering belegd naar aanleiding van de schorsing van een aantal leden van het zogenaamde "Beukelftal", waar onder het verhaal vriendenteams meer over te lezen is. Duurden vergaderingen voorheen soms bijzonder lang, onder voorzitterschap van Frits Bloemkolk werd hier paal en perk gesteld. Discussies werden sneller afgekapt als deze niet ter zake doende waren of beter op een andere plaats gevoerd konden worden. Het jaarverslag en de financiële stukken kregen de leden van tevoren toegestuurd of lagen in de kantine ter inzage, waardoor deze niet meer werden voorgelezen, wat aanzienlijk tijd scheelde. Tegenwoordig zijn de stukken alleen digitaal nog in te zien en moeten de leden deze zelf uitprinten als zij nog een papieren versie willen hebben. Wat in al die jaren nauwelijks veranderd is: de agenda. Meer dan vroeger worden er leden van verdienste benoemd, wat mede komt doordat vrijwilligers soms al heel lang actief zijn, wat in de begintijd

van de vereniging nog niet kon. Ook nu laat de belangstelling meestal te wensen over, dus wat dat betreft niets nieuws onder de zon. Misschien toch nog wel zinvol nog eens het één en ander uit te leggen over het nut en belang van de jaarvergadering.

Bestuursverkiezing statuten en huishoudelijk reglement

We hebben kunnen lezen dat het bestuur in de jaarvergadering verantwoording aflegt aan de leden. Als dit allemaal achter de rug is, wordt het tijd om een nieuwe kascommissie te benoemen want om te zorgen dat de leden hiervan onafhankelijk en eerlijk blijven is het zaak regelmatig hiervoor andere mensen aan te stellen. Ook bestuurders moeten om de twee jaar herkozen worden. Voor de functie van voorzitter, secretaris en penningmeester geldt een termijn van drie jaar. Op de agenda staat dan vermeld wie van de bestuursleden aftredend is en of zij zich al dan niet herkiesbaar stellen. Dit alles om machtsmisbruik te voorkomen. Al deze regels zijn vastgesteld in de statuten en het huishoudelijk reglement. Je zou dit een beetje kunnen vergelijken met grondwet van een land (de statuten) en de spelregels binnen voor de vereniging (huishoudelijk reglement). In de statuten staat opgenomen hoe de vereniging heet (V.V. De Meern), wat de gemeente is waar de club gehuisvest is (vroeger Vleuten De Meern nu Utrecht), het financiële boekjaar van de club (van 1 juli tot en met 30 juni), de clubkleuren (oranje zwart) en nog heel veel andere zaken. En dit allemaal om te zorgen dat de belangen van de leden beschermd worden en iedereen die zaken doet met onze vereniging weet dat wij een betrouwbare organisatie zijn. Duffe materie waar bijna niemand weet van heeft, maar wel van levensbelang voor een vereniging om goed te kunnen functioneren. De vereniging is dus van alle leden en niet alleen van een paar vergadertijgers. 't Is maar dat je het weet!

1955

Anita Heemskerk

Als er bij De Meern een afdeling damesvoetbal wordt opgericht is Anita Heemskerk er als de kippen bij om daar aan deel te nemen. In 1972 wordt zij gevraagd door Bertie van Mourik en Anneke van Kouwen die met het damesvoetbal een begin willen maken. En wees eerlijk, wat is het mooi. Lekker voetballen. En wel met Albert Danvers als bevlogen trainer.

Anita is dan 17 en er zijn dus al wat jaren aan voorafgegaan. Geboren in de Harpstraat in Utrecht, maar na één jaar verhuisd naar de Beatrixlaan in De Meern. Toentertijd in het hart van de na-oorlogse nieuwbouw. Zes jaar onderwijs genoten bij mijnheer Poker op de Meerndijk. En vervolgens naar de huishoudschool in Utrecht. Een treurige tijd voor Anita, want zij heeft werkelijk helemaal niks met huishouden. Zij zal met jaloerse blikken naar de jongens kijken die lekker timmeren, schilderen of metselen. Maar dat staat niet in haar curriculum. Borduren, eten koken en strijken. Dat gaat het worden. Een vreselijke tijd...

Daarom gaat Anita liever werken bij het bedrijf waar ook vader Heemskerk werkzaam is. Het autoherstelbedrijf CAB aan de Cartesiusweg. In die tijd neemt het voetbal bij V.V. De Meern ook een aanvang. Broer Gert voetbalt er al een tijdje en kleine Anita is er dus in haar jonge jaren al veel op bezoek geweest. Als zij 17 jaar is, begint het allemaal. Eerst als veldspeler en vervolgens als keeper. Zij zal 12 jaar lang een mooi doel verdedigen: damesvoetbal. Voor vader Henk een lastige kwestie, want volgens de voormalige voetballer van het Woerdense Sportlust is Elinkwijk de club waar het allemaal gebeurt. Zelfs als zoon Gert bij De Meern keept, gaat vader Henk op de brommer naar Zuilen. Moeder Heemskerk zal op zondag altijd bij De Meern te vinden zijn.

Anita heeft aan dat voetbal veel mooie herinneringen. De reguliere competitie natuurlijk, maar vooral ook de toernooien, waarvan twee Brabantia toernooien in Eindhoven met teams uit binnen- en buitenland. En een toernooi in Denemarken. Trainer Danvers regelde het allemaal. De prestaties van het damesteam werden zeer gewaardeerd en er volgde zelfs een uitnodiging om mee te doen aan een toernooi in Canada. Maar ja, die reiskosten...

Tenslotte zijn er nog de wedstrijden voor de districtsbeke waar het team aan deelnam. Eén keer is de finale bereikt. Het damesvoetbal krijgt steeds meer allure.

Het actief voetballen stopt nadat Anita tijdens een wedstrijd merkt zwanger te zijn. Ze zal twee prachtige kinderen ter wereld brengen. Zoon Dominique in '84 en dochter Denise in '87. In de tussentijd is broer Gert met zijn vrouw Auk gastheer en gastvrouw op de zondag geworden. Als de legendarische keeper van De Meern in 1998 overlijdt, neemt Anita het stokje van haar broer over. Samen met schoonzus Auk zorgen zij nu voor de ontvangst. Op dit moment dus ook al weer zo'n 24 jaar. Eerst jaren bij de zondag en nu al weer jaren bij de zaterdag.

Mooie anecdote tot slot:

Het is 1997. De Meern bestaat 50 jaar. Er is een wedstrijd op het sportpark tussen oud en jong. Anita Heemskerk staat met haar 40+ het doel te verdedigen. Het gaat goed. Zo goed dat na de wedstrijd Albert Danvers ineens verschijnt. (Inmiddels trainer van het Amsterdamse NEC.) Hij heeft een vraag: "Heb jij geen zin om bij ons te komen keepen? Het levert je ook nog wat op: Ik bied je fl..." (de lezer begrijpt dat we het bedrag niet kunnen en willen noemen, maar je kunt er een leuke auto van rijden. laten we het daar op houden) Anita heeft de oud-trainer geantwoord: "Trainer, kijk nou's goed: 40+, moeder van twee prachtige kinderen, gastvrouw bij V.V. De Meern. Wat denk je zelf...?"

Anita (links) als keeper.

Anneke van Kouwen (in 't midden staand) was één van de initiatiefnemers.

Danvers (tweede van rechts) was de legendarische trainer en helemaal rechts staat ome Piet (niemand kende hem eigenlijk, maar hij was fan van het eerste uur en ging voor de grap mee op de foto).

De trainer, de training en het trainingsveld

De trainer

Om beter te worden in een sport moet er veel geoeffend worden op techniek, inzicht en conditie. Dat wisten onze verre voorouders al en dat geldt tot op de dag van vandaag. Ook bij V.V. De Meern doen ze dat al jaren. Inmiddels hebben we in de loop der jaren al tientallen trainers zien komen en gaan. De meesten dienden hun contract netjes uit, maar er zijn er ook verschillende geweest die uit zichzelf of gedwongen hun biezen paktten. Dan hebben we het natuurlijk over de betaalde trainers. Maar, en dat vergeten we wel eens, er zijn ook heel veel vrijwilligers die met name bij de jeugd en lagere seniorenelftallen deze taak op zich hebben genomen en hier veel plezier aan beleven. In de loop der geschiede-

nis is trainer een echt vak geworden, zijn er op alle niveaus cursussen gekomen en verdiend ook in het amateurvoetbal menig trainer een leuk salaris al dan niet in parttime dienstverband. De allereerste oefenmeester van V.V. De Meern was Gerrit Brouwer. Hij werd aangesteld als trainer van zowel de senioren als ook de jeugd en was tevens speler in het eerste. In de notulen van 4 oktober 1949 is daarover het volgende te lezen: "Het trainersfonds gaat door en de trainer komt na zijn genezing eerst op een vergadering, om het zijn of niet zijn van den Heer Brouwer te bespreken." Ja zo stond het er echt! In de eerstvolgende vergadering wordt er dan gesproken over een bijdrage van f 20,00 van het bestuur en dat de heer Brouwer bereid was f 20,00 te laten

Zaterdag en Zondag 1967

schieten. Ook enkele jaren later moest hij weer inleveren dus een vetpot zal het voor hem niet geweest zijn. Daar komt nog bij dat er in de jaren 50 regelmatig sprake was van een slechte opkomst bij de training. Brouwer was ook nog speler van het eerste en afkomstig van D.O.S. uit Utrecht.

Hij moest eens weten hoeveel geld er nu beschikbaar is. Zowel bij de hogere jeugdelftallen als de hoogste senioren lopen tegenwoordig professionele krachten met een goede opleiding. Er zijn inmiddels hele beleidsplannen voor trainers en getracht wordt zoveel mogelijk door de hele vereniging dezelfde trainingsmethode te hanteren. Heel veel tijd en aandacht wordt tegenwoordig aan de jeugd besteed. Een goede zaak want niet voor niets luidt het spreekwoord nog steeds: "Jong geleerd, oud gedaan." Bij oudere spelers komt het waarschijnlijk iets meer aan op het vormen van een hecht team. Daarbij moet de trainer rekening houden met allerhande persoonlijkheden en gevoeligheden. Hij moet sociaal zijn, maar tegelijkertijd een zekere afstand bewaren en ervoor waken objectief te blijven en onafhankelijk van derden beslissingen kunnen nemen. Ga er maar aanstaan, want we weten

allemaal dat er niet één trainer is, maar alleen al binnen onze club honderden. Veel lagere elftallen worden getraind door vrijwilligers. Ook zij krijgen daarin steeds meer begeleiding en trainingsstof aangeboden waardoor op alle niveaus gewerkt wordt aan het verhogen van de prestaties. Voor keepers zijn er speciale trainers aangesteld, want binnen een elftal nemen zij net een iets andere plaats in. Dan is er ook nog de TC (Technische Commissie) Hé waar zijn we dat eerder tegengekomen in onze 75-jarige geschiedenis? Nou in de jaren 40 en 50 had onze V.V. ook een TC. Hun taak bestond toen voornamelijk uit het samenstellen van de elftallen en er werd van hun verwacht dat zij er vooral voor zorgden dat het beste team werd samengesteld. Zo zie je, als je maar lang genoeg leeft komt heel veel vroeg of laat gewoon weer terug, maar dan soms wel in een ander jasje.

De training

Als we heel eerlijk zijn hebben veel spelers een broertje dood aan trainen. Veel liever spelen ze gewoon een ongedwongen pot voetbal waarin ieder graag zijn/haar eigen ding doet. Doen wat een

ander (de trainer) wil zit niet in het menselijk DNA gebakken. Er moet dan ook heel wat uit de kast gehaald worden om spelers enthousiast te krijgen de oefeningen goed uit te voeren en geen rondes om het veld, ter bevordering van de conditie, flink af te snijden. Het scheelt al een stuk als de trainer het goede voorbeeld geeft door zelf voorop te lopen en te laten zien dat hij zelf de oefeningen ook goed kan uitvoeren. Veel meer dan vroeger wordt er tegenwoordig met de bal gewerkt wat mede mogelijk is gemaakt doordat er veel meer materiaal beschikbaar is. Eind jaren 50 beschikte de hele vereniging over niet meer dan 8 ballen en daarvan waren er regelmatig een aantal in de reparatie. Daarom werden er aantal plastic exemplaren aangeschaft, maar in één van de bestuursvergaderingen werd melding gemaakt dat ze niet duurzaam waren. Toen al werd er over duurzaamheid gesproken!

Ook op een speelse manier spelsituaties na bootsen en veel werken met twee-, drie- of viertallen maakt een training er een stuk leuker op. Nog mooier wordt het als er tijd is voor een één op één benadering en er specifiek gewerkt kan worden aan jouw techniek, spelinzicht of conditie. Wat het bij een teamsport altijd lastiger maakt is, dat je niet alleen voor je zelf traint, maar het ook doet in het belang van je elftal waar je deel vanuit maakt. Voor zowel de trainer als de speler is dat soms een moeilijk aspect. Een trainer kan nog zo zijn best doen, als spelers het niet oppikken of de boel saboteren houdt alles op. Hoogtepunt van de training blijft natuurlijk het partijtje. Als er voldoende spelers zijn kan er zelfs een minitoernooitje gespeeld worden. Soms kan het er daarbij fanatieker toegaan dan in een wedstrijd. Bovendien is er meer vrijheid en komt het ouderwetse straatvoetbal weer even om

**Trainingsschema seizoen
66/67 in clubblad Mare Flitsen
september 1966**

KLAVERJASSEN

Ook dit jaar gaan we maandelijks weer een klaverjaswedstrijd houden in Hotel Rhenomare. Iedere wedstrijd wordt tijdig aangekondigd met raambiljetten en in het weekblad De Brug. Een ieder, lid, donateur, of bent u het geen van beiden komt gerust; een ieder is welkom. U kunt dan regelmatig uw sportvrienden ontmoeten. Dit is vooral een prachtige gelegenheid de kontakten met de vereniging te verstevigen. We zullen trachten om niet alleen koppel-wedstrijden te organiseren, maar ook het zogenaamde driehoekje.

We hopen dan dat u allen op sportieve wijze deze avonden door zal brengen. Zodat na afloop gezegd kan worden, het was gezellig. Het inleggeld zullen we zo laag mogelijk houden. Het ligt in de bedoeling om aan deze wedstrijden al het geld te besteden aan prijzen en onkosten. Het bestuur wil hier geen slaatje uit slaan, het moeten contact-avonden zijn, in het belang van v.v. De Meern.

TRAININGSSCHEMA V.V. „DE MEERN“

DAG	TIJD	GROEP	TRAINER
Maandag	6.45—7.45	Jeugd: 7 - 8 - 9 jaar	C. J. Baas
	„	„ 10 „	C. de Heer - R. van Dijk
	„	„ 11 „	G. Peek
	„	„ 13 „	A. v. Mourik - A. Mocking
	7.00—8.00	„ 12 „	H. Koense
	„	„ 14 „	H. Glissenaar
	8.00—9.00	„ 15 „	C. Rijker
	„	„ 16 „	N. van Dijk
Dinsdag	„	„ 17 „	A. van Mourik
Dinsdag	7.00—8.00	Alle elftallen Zondag afdeling	P. v. Oostrom - J. Kerkhof
	8.00—9.00	Alle elftallen Zaterdag afdeling	P. v. Oostrom - J. Kerkhof
Donderdag	6.45—7.45	Jeugdselectie 12-13 jr	J. Kerkhof
	8.00—9.00	„ 14-15 jr	W. van Mourik
	„	„ 16-17 jr	P. van Oostrom
	„	Selectie Zondag afd.	J. Kerkhof - P. v. Oostrom

de hoek kijken. Daar er geen scheidsrechter is lopen er even 8 of 10 scheidsrechters rond en zelfs over de stand ontstaan soms discussies, daar doelpunten van de tegenpartij nog wel eens betwist worden. Even wanen we ons weer dat kleine kind dat in alle vrijheid tegen een balletje trapt zonder ge- en verboden.

Het trainingsveld

Als we willen kunnen we nu op maar liefst 5 velden vrijwel het hele jaar door trainen. Er moeten wel heel bijzondere omstandigheden zijn, zoals corona, om niet te kunnen trainen. Geen plassen, geen oneffenheden, en altijd voldoende licht. Nooit eerder in de 75-jarige geschiedenis van De Meern zijn de omstandigheden zo perfect als nu. In de begintijd was er nog geen licht en kon er alleen overdag of vroeg in de avond getraind worden. Voor de komst van sportpark Fletiomare week men regelmatig uit naar het aan de Weg der Verenigde Naties in Utrecht gelegen evenemententerrein. Dan moest er geen circus of kermis staan, want dan zat er niet veel anders op om gewoon op een halfduister veld aan De Meerndijk wat oefeningen te doen of een duurloop door het dorp te houden. Het was dan ook een hele verbetering toen er in 1964 een sportpark kwam met één trainingsveld met verlichting. Eerst lag er gras maar al snel werd dit vervangen door rood gravel. Prachtig spul maar niet voor je benen. Menig oud-speler van De Meern bewaart slechte herinneringen aan deze ondergrond, want bij een val konden benen en armen lelijke schaafwonden oplopen en moest er in het ergste geval huisartsenbezoek aan te pas komen om een infectie te voorkomen. Daar kwam bij dat het veld tot 1973 gedeeld moest worden met PVCV en nog veel langer met korfbalvereniging Fiducia. Er heeft zelfs een tijd lang een bouw hek dwars over het midden van het veld gestaan om de partijen gescheiden te houden. In 1986 werd het gravel vervangen door gebakken kleikorrels (gebako genaamd) In het begin was dit het helemaal. Het was waterdoorlatend en zou onder vrijwel alle weersomstandigheden bespeelbaar zijn. Al vrij snel bleek dit toch niet zo te zijn. Aan de zijkanten stonden soms plassen zo groot als het IJsselmeer en ging het vriezen dan kon je er bijna een Elfstedentocht op rijden. Bij licht vriezend weer ontstonden soms verraderlijke gladde stukken en ging het dooien dan werd de training afgelast, want dan moest eerst de vorst uit de grond zijn. Kwam je de Europaweg op fietsen en

was er geen licht te zien van de masten, dan kon je eigenlijk alweer rechtsomkeer maken. Creatief als we waren gingen we dan aan de overkant op het parkeerterrein bij Peef (PVCV) maar een balletje trappen. Douchen kon niet, want vanwege de vorst was de waterleiding afgesloten. Dan was er nog het slepen. Voor of na een training zaten er regelmatig grote oneffenheden in het veld. Dan reed er iemand van de club met een auto met daarachter een sleepbalk een aantal keren heen en weer om de zaak weer een beetje glad te trekken. Als het droog was kon je ook nog stofhappen dus gezond was anders. Waar altijd scherp op gelet werd was het aantal ballen aan het eind van de training. Je ging niet eerder weg dan dat er net zoveel waren als waar mee begonnen was. Dat betekende dat als je geluk had er één op het hoofdveld lag en bij grote pech je de sloot over moest om te gaan zoeken in het weiland richting SCH zo was de uitdrukking. Dan onder de douche, wat zomaar een koude kon zijn, was je te laat dan was het warme water gewoon op. Dus wie nu nog wat te zeuren heeft weet niet waar ie het over heeft. Ballen in overvloed, bijna altijd met je eigen team trainen, langere trainingstijden en ook nog eens op een bijna altijd groen glad geschoren nepgrasveld. Andere tijden zullen we maar zeggen en vroeger was zeker niet alles beter, alleen denken we, waren de mensen wel creatiever en konden ze net iets meer met tegenslag omgaan dan nu.

Lachen om onszelf

Er is nog veel te schrijven over alles wat met trainen te maken heeft. Maar als één ding duidelijk is dan is het de oude wijsheid dat de bal nog steeds rond is. We kunnen de mooiste systemen bedenken. Allerhande opstellingen maken die ook nog eens, zo leert de geschiedenis, aan mode onderhevig zijn. We kunnen alles per speler in bestanden gaan bijhouden, tot het aantal scheten aan toe die hij/zij laat. Maar gelukkig blijft voetbal een spel waar soms het onmogelijke gebeurt en het altijd anders loopt dan trainer en spelers in gedachten hadden voor aanvang van de match. Daar is dan de derde helft goed voor, of de nabeschouwing, om eindeloos te keuvelen hoe en waarom het toch anders liep dan de bedoeling was. Het moment om ook eens goed om ons zelf te lachen en tot de conclusie te komen dat het uiteindelijk maar een spel is en we niet altijd de besten kunnen zijn.

Guus Noordijk (2004)

Als we goed rekenen is deze Guus dus 18 jaar nu. Een Merenees, dat wel, maar al drie jaar spelend voor PEC Zwolle. Hoe is ie daar nu toch terechtgekomen? Naar Zwolle toe is het net 100 kilometer. Een eindje uit de buurt.

Alle voetballers die dit lezen, denken: dat is top! Bij een eredivisieclub spelen, wie droomt er niet van? Zeg maar gerust: iedereen!

Als Guus 4 jaar is, geeft vader hem op als lid bij Desto. Dat ligt voor de hand, want oudere broer Juul voetbalt er ook. Als hij eenmaal in de F1 voetbalt, merkt iedereen wel dat hij boven de gemiddelde speler uitstijgt. En om de lat wat hoger te leggen informeert moeder hoe de vork in de steel zit bij VV De Meern. Tja, dat is me wat. Bij de Meern voetballen ze al op een iets hoger niveau. Hij mag stage lopen. Trainer Roy Geurtsen kijkt het zo eens aan en komt tot de conclusie dat de jonge Guus wel een aanwinst zou kunnen zijn. Hij komt het eerste jaar uit in de E3. Jesse Loenen en Glenn Hemmers worden zijn nieuwe trainers. Als Guus de overstap maakt naar de E1 gaan beide trainers ook mee. Het is een aardig team, waar ook Henock Ket deel van uitmaakt. Dit gezelschap doet mee aan een internationaal toernooi in Sliedrecht. De humor is dat dit het Baggertoernooi wordt genoemd. Het meerdaagse toernooi wordt door de E1 van De Meern gewonnen. In de finale maakt ene Guus Noordijk de winnende goal. Mooie herinneringen. Maar ook mooie beelden, want moeder neemt haar filmtostel altijd mee als er iets bijzonders is.

Inmiddels is het 2015 als Guus uitkomt voor O12-1, waar Melvin Uittenbogert trainer is. Er wordt dan al op een mooi niveau gevoetbald. En je zult altijd zien dat er tijdens die wedstrijden scouts van buiten rondsnuffelen. Guus krijgt een uitnodiging om samen met Sil Ritzer stage te lopen bij Vitesse. Deze gebeurtenissen zijn de krenten in de pap. En met een ervaring rijker spelen de spelers dat jaar erop bij VV De Meern O13-1 met weer trainer Melvin. Een opmerkelijk seizoen waarin het team kampioen wordt in de laatste wedstrijd bij en tegen Buitenboys. Inmiddels is het 2017. Guus begint aan O14-1 met Quinton Brandon en Rick jr Hauwert als trainer en met Dani El Haddaoui als opvallendste medespeler. Maar Guus maakt dit seizoen niet af. Hij wordt halverwege overgenomen door O15-1 met Marvin Eersteling als trainer. De lat wordt steeds hoger gelegd. Dat maakt een voetballer ook hongeriger, lijkt het wel want Guus voelt zelf ook dat het kriebelt. Hij blijft dit seizoen niet blessurevrij, maar gaat tijdens het seizoen met O16 ook meespelen bij een combinatie met O17. Zijn eigen trainer blijft Richard Hubert, maar bij O17 pikt ie de graantjes mee onder trainer Jeroen Hoefste. Guus is nog maar 15 jaar als hij een uitnodiging krijgt van de KNVB om deel te nemen aan de regioselectiewedstrijden. Samen met teamgenoten Sil Ritzer en Chiel van der Laan. Even uitleggen: De KNVB heeft ook scouts die uit verschillende verenigingen in de buurt de beste voetballers uitnodigen om deel uit te maken van het regioteam. In ons geval is dit regio Midden.

PEC Zwolle

Je speelt dan doordeweeks 's avonds wedstrijden tegen regio Noord, regio Oost enz. Het leuke is wel dat je in het team spelers treft van clubs waar je eerst tégen speelde. Enfin, een mooie belevenis, maar ook een extra belasting, want we vergeten toch niet dat er ook moet worden schoolgegaan. Gelukkig zijn ze er in het gezin Noordijk alert op. Het KNVB-avontuur verloopt echter anders dan verwacht. Allerlei groeipijntjes spelen de wellicht overbelaste voetballer parten. Hij zal uiteindelijk maar één wedstrijd spelen. Einde oefening? Welnee, want tijdens die ene wedstrijd loopt ene Jan Kemkens van PEC Zwolle langs de lijn en die blijkt geïnteresseerd in de 15 jarige voetballer uit De Meern. Guus overlegt met het thuisfront en krijgt toestemming hoewel vader Noordijk het best een eind uit de buurt vindt. Maar uiteindelijk kan het grote avontuur beginnen: PEC Zwolle O16! Na twee trainingen weten ze in Zwolle genoeg. Het verhaal dat volgt is een verhaal van bikkelen, reizen, studeren, trainen, en proberen blessurevrij te blijven. De school waar hij zijn HAVO-studie zal afmaken is gevestigd in het Centre for Sport & Education op het terrein van de voetbalclub. In O16 traint Guus onder Joram Hendriks. Het volgend seizoen in O17 onder Dave Dubbink speelt de Corona het voetbal parten. Trainen, reizen en af en toe toch tegen een blessure oplopen. Er zijn momenten geweest dat hij op de massagetafel gedacht heeft: het valt allemaal niet mee!

Gelukkig haalt Guus in de tussentijd zijn Havo-diploma. Op karakter. Dat mag duidelijk zijn. Hij begint na het behalen ervan aan een studie E-commerce aan de hogeschool Windesheim in Zwolle. Inmiddels voetbalt hij in O18 onder Henk Brugge. Dat wil zeggen als hij fit is, want Guus is blessuregevoelig. Topsport eist een hoge tol, dat moge duidelijk zijn. Het avonturenverhaal wat veel jongelui zich bij topvoetbal voorstellen bestaat niet uit dure auto's, grote feesten, volle stadions en juichende fans. Voor jongens als Guus uit De Meern eist topsport veel opoffering en veel afzien. Maar het blijft natuurlijk ook een fantastische belevenis. Alle stadions zien. Je kunnen meten met de beste voetballende jeugd van Nederland. In alle keukens kunnen kijken.

Eind april ging de telefoon: PEC aan de lijn. En waar Guus al rekening mee hield, blijkt ook waar. Na drie jaar buffelen eindigt het avontuur in Zwolle. Hij reageert er nuchter op. Hij heeft veel beleefd en kiest nu een nieuwe uitdaging. De ideeën komen spontaan op: Hercules O21, Volendam, FC Den Bosch, Turkije, King's talent. Er wordt thuis aan de tafel regelmatig over gesproken. Plannen maken is zo mooi. Maar eerst netjes studie afronden en goed weggaan bij PEC. Een nuchtere leuke kerel, die Guus. We spreken af dat we in 2027 ergens een bakkie doen of een spa'tje. Als VV DeMeern 80 wordt!

1938

Gerard Baars

We leggen eerst maar uit waarom er nu een voetballer van PVCV in dit boekje hoort. Dat zit zo: heeft allemaal met de derby's te maken uit het verleden. Gaan we nu gezellig bij elkaar op de thee en reizen we met dezelfde bus, er waren tijden dat het er werkelijk anders aan toeging tussen voetballend Vleuten en De Meern. Het is werkelijk niet zo dat er gewonden vielen, maar het kon wel zomaar gebeuren dat je fiets in de sloot lag na een derby... En nog iets: we hebben het wel over één van de betere voetballers die PVCV gekend heeft. Dat weten we dan maar vast.

Gerard Baars is geboren in de Schoolstraat als jongste van een gezin met 7 kinderen. Het is een vreemde tijd. De financiële crisis is net achter de rug als de oorlog uitbreekt. Het is voor het gezin Baars een ingewikkelde tijd. Gerard heeft er geen herinneringen aan. Behalve dat hij aan het einde van de oorlog nog wel Duitse soldaten ziet marcheren. Richting kasteel de Haar. En van zoektochten naar soldaten die zich bij boeren hadden verstopt. Verder weet Gerard er weinig meer van. Wel weet ie dat hij in de oorlog op de Willibrordschool bij juffrouw Witkamp is begonnen met het vergaren van kennis. Die school heeft hem voorbereid op zijn vervolgopleiding op de Ambachtsschool in de Schoolstraat in Utrecht. Hij is dan inmiddels 12 jaar en mag dan ook bij PVCV gaan voetballen. Broer Jan Baars wordt zijn leider. En als hij vier jaar later de jeugdelftallen heeft doorlopen, krijgt hij een vaste plek in zondag 1. Inmiddels heeft hij de

Ambachtsschool achter de rug en gaat hij werken bij de Nederlandse Aluminium Maatschappij in Utrecht als instrumentenmaker. Maar Gerard heeft veel noten op zijn zang en volgt naast zijn werk een avondstudie aan de Zeevaartschool op de Jutphaseweg. Let op: vijf avonden van 18:30 tot 22:00 uur. Na afloop in het donker op de fiets naar huis in Vleuten en de volgende dag weer aan de bak in Utrecht. Prachtige avonden waren dat, zegt Gerard nu. Hij mocht zelfs van zijn directeur op de fabriek een half uurtje eerder stoppen met werk om op tijd op de avondschool te zijn. En PVCV dan? Hoe zit dat met de trainingen?

Ja, dat zijn opmerkelijke kwesties. Soms beschikt een club over een talentvol iemand die zonder te trainen op zondag in het eerste mag meedoen. Gerard Baars is zo iemand. Hij wordt in deze tijd ook nog door het grote DOS gevraagd, maar de studie ging vóór en PVCV beschikte over hooggekwalficeerde trainers als oud-Elinkwijker Kilsdonk en Stofmeel van DOS. Dus.

Gerard herinnert zich de derby's tegen De Meern. Als die wedstrijd op de agenda stond, werd het in het dorp rumoerig. Vleutense voetballers als Jan Meier, de Pool Stef Rosmuz en Gijs Wieman moesten het opnemen tegen de Meernse Karel de Rijk, Sjaak Peelen en Jan Kerkhof. Moeder Baars is er de hele week nerveus van en de Vleutens bakker Verhoef is blij weer heelhuids terug te zijn als hij zijn brood in De Meern heeft bezorgd. Aanvoerder

Gerard herinnert zich de derby's tegen De Meern. Als die wedstrijd op de agenda stond, werd het in het dorp rumoerig.

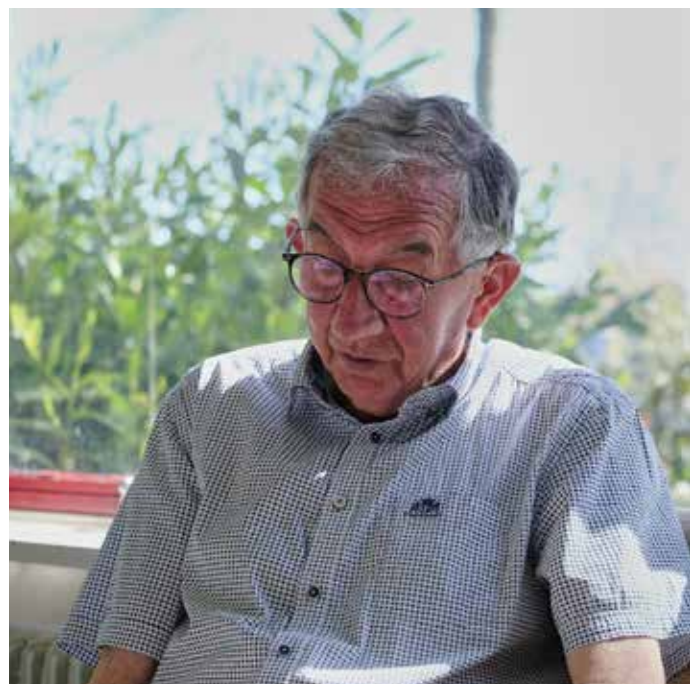
Gerard Baars vindt die heisa maar niks en moet regelmatig tijdens de wedstrijd zijn mannen tot de orde roepen. En juist die aanvoerder wordt door de vrouw van tegenstander Toon Oostrom uit het veld getrokken. Een incident natuurlijk, maar moeder Baars heeft zich niet voor niets zorgen gemaakt. Ze zal blij geweest zijn als haar zoon er na twintig (!) jaar mee stopt.

Ooit was er ook al zo'n akkefietje in Utrecht geweest, waar zelfs de politie aan te pas moest komen, herinnert Gerard zich. Zondag zou de derby plaats vinden. De zaterdag ervoor gaan de spelers van De Meern en PVCV naar de Kanaalstraat in Utrecht, want daar is een winkelfeest. Het is er enorm druk. Van De Meern zijn in ieder geval Karel de Rijk, Jan Kerkhof, Jacob Dissel, Wim Oskam en Kees de Heer van de partij. Van PVCV zijn Gerrit van Dijk, Ries de Bil, Gijs Wieman en Gerard Baars vertegenwoordigd. Op een gegeven moment breken er rellen uit. De politie vliegt op de motor met zijspan over het trottoir en grijpt de grootste bij zijn kraag. Laat dat nu Kees de Heer zijn van De Meern. Hij zal die nacht in een cel op het Paardenveld doorbrengen. Moeder de Heer is ongerust, belt iedereen af, maar krijgt geen gehoor. Inmiddels is het zondag half drie. De elftallen van De Meern en PVCV staan opgesteld als plots Kees de Heer uit de kleedkamer komt aanhollen. Hij is nog nèt op tijd. Het is de sensatie van de dag geweest en beide elftallen hebben er na de wedstrijd nog een goed glas op gedronken.

Moeder Baars is er blij mee dat Gerard stopt met die flauwekul... Hij wordt dan wel meteen gevraagd voorzitter te worden, maar dat zal een voorzitter-op-afstand worden want Gerard Baars werkt ondertussen bij Van Hool in België. Zes jaar zal hij de voorzittershamer hanteren.

Als hij uiteindelijk 65 wordt, heeft hij 30 jaar bij Van Hool gewerkt. Gerard gaat met pensioen en wordt meteen lid van het ouderenelftal waar Gijs Wieman, Ries de Bil en Gerrit van Dijk ook deel van uitmaken. Zo ontmoeten ze elkaar weer op het voetbalveld. En na een jaar of acht gaat ie tennissen. En daar komt Gerard zijn Meernse opponent van 60 jaar geleden weer tegen: Jan Kerkhof. De strijdbijl van ooit is verruild voor het tennisracket. De twee beste voetballers van beide dorpen spelen weer tegen elkaar. Maar nu op het tennisveld.

Gerard Paars van P.V.C.V.

V.V.V. De Meern 2047

Ja, je leest het goed. De club heeft een kleine naamsverandering ondergaan en gaat na een statutenwijziging goedgekeurd op de jaarvergadering van 18 november 2043 met een extra V door het leven. Voortaan is het Virtual Voetbal Vereniging De Meern. De voortschrijdende digitalisering en de steeds groter wordende invloed van grote buitenlandse investeerders hebben ertoe geleid, dat ook die eens zo eenvoudige dorpsclub het roer drastisch heeft moeten omgooien om het 100-jarig bestaan te kunnen vieren. Hoe dat zo gekomen is lees je in onderstaand verhaal.

Digitalisering en veranderde leefstijl.

Wat eind jaren twintig van deze eeuw steeds meer zichtbaar ging worden, de alsmaar groter wordende invloed van de digitalisering op het leven van de mens, begon zich ook steeds meer te manifesteren op de beleving van het voetbal. Het begon met de jeugd vanaf een jaar of 10 die zich hightech apparatuur aanschafte waarmee je thuis op een mini kunstgrasveldje voorzien van een virtual-realitybril op elk willekeurig moment een potje voetbal kan spelen met een zelf samengesteld elftal. De elektronische videoscheids houdt alles bij, door elke hersenactiviteit van alle deelnemers continu te volgen. Elke foute gedachte van gemeen spel, wordt direct afgestraft doordat je scherm dan 5 minuten op zwart gaat. Het aloude 3 corners een py (penalty) van het vroegere straatvoetbal is in ere hersteld en een keeper bestaat niet meer, want het spel wordt gespeeld met minidoeltjes. De regering

heeft in 2038 ingesteld dat iedere inwoner voortaan vanaf zijn 10e gechipt moet zijn om hem/haar overal te kunnen volgen in doen en laten.

Gebruikmakend van deze fantastische techniek kan iedere deelnemer op elk moment aflezen hoe hoog zijn/haar energieverbruik is bij zo'n potje thuisvoetbal (laag dus), de hartslag en bloedruk (zeer hoog) en het vochtverlies (niet of nauwelijks).

De derde helft

Na soms tot diep in de nacht gespeeld te hebben of juist in de heel vroege ochtend, wacht gelukkig nog wel de 3e helft waar je na soms 5 uur gamen wel aan toe bent. Met je gedachten geef je op wat je wilt drinken, waarna de huisrobot met een koud alcoholvrij pilsje aankomt. Door zeer streng overheidsbeleid is alcohol alleen nog maar weggelegd voor de top van de samenleving en bovendien zit je voor je het weet aan je calorieën taks en krijg je niet meer dan een gemeentepilsje van je robotje. Natuurlijk mag je een vega-snack, of een sprinkhanen bitterbal, maar ook die zijn zeer afgestapt, alles in het kader van de, (net als bij het vee) al jaren toegepaste maximaal voorgeschreven calorie-inname, mede afhankelijk van wat je die dag hebt verbruikt. Ook communiceren gebeurt volledig digitaal. Tijdens de Coronapandemie begin jaren 20 zijn daar goede ervaringen mee opgedaan en mensen geboren na 2020 weten bijna al niet meer hoe je een fysiek gesprek moet voeren. Dat is zo ouderwets dat je daarmee letterlijk en figuurlijk jezelf volledig buitenspel zet.

Sportpark De Meern volgebouwd met hoogbouw

Doordat er steeds minder kinderen zijn die nog klassiek buiten sporten, liggen de velden er steeds leger bij. Een grote machtige buitenlandse vastgoedmaatschappij met de naam “Money Building” is bij de gemeente langs gegaan met een aantrekkelijk financieel aanbod. Voor 1,5 miljard euro zijn zij bereid het volledige sportpark over te nemen onder voorwaarde dat ze op elk veld een woontoren van 125 meter hoog mogen bouwen. De hoogste verdiepingen hebben tot 2050 gegarandeerd vrij uitzicht op de Domtoren. De gemeente stelt wel als voorwaarde, dat de torens een volledig groene uitstraling krijgen en de onderste verdieping als waterberging kan fungeren in geval van extreem hoog water als gevolg van langdurige regen, of wolkbreuken van meer dan 100 millimeter in een uur tijd. Bovendien moet op het dak van één van de torens een kunstgrasveld met airco en zonwering worden aangelegd. Hier kan uitsluitend door 80-plussers gebruik gemaakt worden voor het spelen van walking football, rollator voetbal en scootmobiel voetbal. Het geheel moet in 2046 gerealiseerd zijn, waarbij leden van V.V. De Meern voor keursrecht moeten krijgen om voor 2,3 miljoen een ruimte van 50 vierkante meter te kunnen kopen in

één van de, met de modernste inrichting voorziene, woontorens. Op 2 daken is gelegenheid op bestelling gebruik te maken van speciaal openbaar vliegverkeer en de resterende daken zijn bestemd voor een mini bos en ligweide op het zuiden. V.V. De Meern is grotendeels een digitale vereniging V.V. geworden, waarbij alleen 30-plus steeds vagere herinneringen heeft aan voetbal in de buitenlucht. Mede ook door het steeds onaangener wordende klimaat, met in de winter grote regenhoeveelheden en van april tot ver in het najaar subtropische temperaturen is het veel aangenamer om binnen digitaal een voetbalgame te spelen.

V.V. De Meern

Andere tijden, terug naar de onze, na deze lucht-fietserij van de toekomst over 25 jaar, maar stiekem toch wel benieuwd hoe onze wereld er dan uitziet. En soms komt er toch wat van uit, want in het jubileumboek 40 jaar V.V. De Meern in 1987 schreef ik het volgende: “Misschien krijgen we in de toekomst nog wel eens een tele-clubblad waarmee wedstrijdprogramma’s, afgelastingen en noem maar op snel verspreid kunnen worden”. En zie nu met de website weten we al niet meer beter. We zullen zien, maar gelukkig is er voorlopig nog gewoon voetbal in de buitenlucht.

Oranjefeest 1948
Ook toen was men al met de toekomst bezig!

Optocht door de tijd

Aan alles komt een eind en toch ook aan heel veel weer niet

Aan alles komt een eind zo ook aan dit boek. Dit is het laatste verhaal, zoals over ieder mens eens een laatste verhaal wordt verteld. Dat kan somber stemmen, maar het kan ons ook bewust maken, dat alles maar betrekkelijk is en dat we allemaal maar voorbijgangers zijn. Ook dat alles wat geweest is, vroeg of laat vaak weer terugkomt maar dan net even iets anders. Wie de verhalen in dit boek gelezen heeft, zal zich regelmatig verbaasd hebben, dat heel veel bij onze V.V. De Meern veranderd is, maar toch heel veel weer niet. Al 75 jaar rolt de bal over de velden, bijna niet meer op natuurgas, maar nog steeds noemen we het velden en ze zijn nog steeds groen van kleur. Het doel van het spel is niet veranderd, de regels soms iets aangepast, maar gejuicht wordt er nog steeds als er raak geschoten wordt tussen de witte palen en de witte lat. Het omgekeerde gebeurt natuurlijk ook, want bij een tegendoelpunt zijn we natuurlijk allesbehalve blij. Voetbal is een sport van emoties. Al die jaren wordt er na afloop van de wedstrijd tijdens de bekende “derde helft” gepraat over gemiste kansen, al dan niet buitenspel staan en geklungel van spelers en scheidsrechter. Bekvechten en soms ook op de vuist gaan, het is er al zo lang de vereniging bestaat. Gefeest wordt er op verschillende manieren al vele jaren. In de organisatie is veel gewijzigd, maar als je lang genoeg meeloopt komen verschillende zaken van zelf ook weer terug. Denk maar aan de centrale inkoop van shirts of het werken met een T.C. (Technische Commissie). Al met al kunnen we concluderen dat er uiteindelijk weinig nieuws onder de zon is, al denken wij daar vaak heel anders over.

Andere tijden andere mensen

Wat wel is veranderd zijn de mensen die lid zijn van de vereniging. Leden komen, blijven soms kort en anderen heel lang, maar vroeg of laat verdwijnt iedereen van het speelveld. Trainers, ze zijn er in soorten en maten geweest en nu zijn er weer anderen dan 10 jaar geleden en dat geldt ook voor bestuur en vrijwilligers. Wat dat betreft is de vergelijking met een optocht door de tijd heel treffend. Altijd weer sluiten nieuwe mensen zich bij die optocht aan. Als ze jong of nieuw zijn, lopen ze vol enthousiasme met stevige pas vooraan. Naarmate ze ouder worden of langer meelopen, zakken ze, net als ouder wordende voetballers, steeds verder weg naar achteren. Tot er meestal onopgemerkt een eind komt en ze voorgoed achterblijven. En de optocht? Die trekt altijd weer verder de onbekende toekomst in en steeds lopen andere mensen mee, vol verwachting van wat hen nog te wachten staat. In dit boek komen we een aantal namen van mensen tegen die nog meelopen, maar staan er ook in, die we de afgelopen 75 jaar hebben moeten achterlaten. Allemaal leden die in meer of mindere wijze, op één of meerdere manieren actief zijn, of geweest zijn in onze voetbalclub. Het is maar een klein deel van de inmiddels vele honderden die betrokken zijn of geweest zijn, in de afgelopen 75 jaar. (Het toont de beperking van dit boek.) Samen maken ze met elkaar de Voetbal Vereniging De Meern.

Met de foto van ons eerste lid van verdienste Joop (Jopie) Huigen, willen we in dit verhaal even stil staan bij hen die niet meer onder ons zijn. Laten we ze met respect gedenken in het besef dat ook zij, met ons deel uitmaken van de:

OPTOCHT DOOR DE TIJD

ER GAAT EEN OPTOCHT DOOR DE TIJD.
VAN DE SCHEPPING TOT DE EEUWIGHEID.
EN DIE OPTOCHT KOMT.
EN DAT IS GEK.
STEEDS WEER OP DEZELFDE PLEK.

Joop Huigen 1925-1957

Ereleden en Leden van Verdienste Voetbalvereniging De Meern

Ereleden hebben zich zeer verdienstelijk gemaakt voor de voetbalsport in het algemeen en de vereniging in het bijzonder.
Leden van Verdienste hebben zich op bijzondere wijze voor de vereniging ingespannen.

Ereleden	Jan Ederzeel (†) (1992) 	Wim van Mourik (2005) 	Frans van Seumeren (2016) 					
Leden van Verdienste	Joop Huigen (†) (1956) 	Anton Baas (†) 	Cees van Mourik (†) (1962) 	Frits Bloemkolk (†) 	Piet Oostrom (†) 	Tom van Engelen (†) (1974) 	Arie van Wijk (†) 	Jan van Londen (†)
	Willem Mandjes (†) (1987) 	Geert van der Wurff (†) (1995) 	Bram van Mourik (†) 	Agaath Baas-Houps 	Anneke van Kouwen (†) (1995) 	Gerard Peek (†) 	Willem Oskam (†) 	John van der Tol (2004)
	Kees Mureau (†) (2004) 	Peter Kieft (2005) 	Jan Vermeulen (2006) 	Siem Wagevoort (†) (2006) 	Jan Kerkhof (2007) 	Han Ouburg (2008) 	Jan Mandjes (2009) 	Ted Fronik (2011)
	Mirjam Klever (2012) 	Piet Eversdijk (2013) 	André Bakker (2013) 	Arie Versloot (†) (2014) 	Kees Vreeswijk (2017) 	Charles Beniest (2018) 	Kees van Rooyen (2019) 	Alfred van Doorn (2019)

